

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY
SO
called
SEX
LIFE

#1 New York Times Bestselling Author

**LAUREN
BLAKELY**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BENİM SÖZDE SEKS HAYATIM

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Hakkında

Bir Nasıl Çıkılır Romanı

Sözde Seks Hayatım

1. Anti Sevimli ile Tanışın
2. Alışkanlık Geliyor
3. İki Yabancı İçin Masa
4. Bay İyi Adam
5. Tacos Seviyor
6. Wineday
7. Bir Korku Sevgilisi
8. Az abartmak
9. Ayrı-ish
10. Schadenfreude
11. A Tidge Rugged
12. Hayatı Köftelerinden Yakala
13. The Long Con
14. Romantik Bir Kahramanın Belirtileri
15. Hapı Al
16. Fil Yatağı
17. Kazara Bilerek
18. Her Şey İçin Oyun
19. Komplo Oyunu
20. Blindsided
21. Konuşmayı Kes
22. Sözde Seks Hayatım
23. Kucaklaşma Karşısı
24. Altmış Dokuz Hakkındaki Gerçekler
25. Fındıkkıran
26. Rekabetçi Bir Canavar
27. Seks Yaramazlığı
28. İki Bilet
29. Ton Balığını Tutun
30. Yetişkinlik Ödülü
31. Demir Dick
32. Votka ve Tonik Yeniden Bir Arada
33. Başka Söze Gerek Yok
34. The Finesser
35. Randevu Gecesi
36. Romance Fuck-up
37. O Şanslı Adam
38. İnatçı Aptal
39. Tabii ki bir Çeşme
40. Kahraman
41. Vex Me
42. On Puan
43. Hayal Ediyorum

[Epilog Son](#)

[Epilog](#)

[Alıntı - The RSVP](#)

[Be A Lovely](#)

[Lauren Yazarına Ait Diğer](#)

[KitaplarDear Reader](#)

[İletişim](#)

Telif Hakkı© 2023 yazan Lauren Blakely

Kapak Tasarımı Kate Farlow, Fotoğraf Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

HAKKINDA

Bir gemide, uçakta ya da trende kesinlikle birlikte olmak istemediğim insanların bir listesi var ve bu liste kara kara düşünen, huysuz, kendi iyiliğim için fazla seksi Axel Huxley ile başlayıp bitiyor.

Bu aşk romanı yazarının bir numaralı düşmanı olarak da bilinir.

Güçlü kalemi ve daha da güçlü çatik kaşlarıyla efsanevi bir adam. zamanlar ukala gerilim yazarıyla birlikte çalışmayı denedim ama ikimiz votka ve iyi kararlar gibiydik. Birlikte iyi oynamıyoruz.

Ancak şimdi, yayıncılarımız bizi eski moda lüks bir trende en sadık okuyucularımızla kaynaşmamız için Avrupa'da ortak bir geziye gönderiyor. Ve bir rezervasyon yüzünden yataklı vagonu paylaşmak zorundayız.

Tahmin ettiniz. **Sadece bir yatak var.**

Tehlikeli derecede seksi düşmanım ve aramızdaki ateşli gerilimle önümüzdeki yedi gün ve geceyi atlatabileceğimden emin değilim.

Bu da bir gece umutsuzca ihtiyaç duyulan bir nefret patlar.

Ama asıl olay örgüsü şu: Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, gündüzleri Avrupa'nın en romantik şehirlerini gezip geceleri birbirimizi , geçmişimizle daha fazla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Acının gitmesine izin vermek için.

Olduğu adamı görmek için.

Ve bunu yaptığımda, acaba bizim için yeni bir mutlu son yazmak için çok mu geç?

NASIL ÇIKILIR ROMANI

Lauren Blakely tarafından

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltli olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz?
Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

BENİM SÖZDE SEKS HAYATIM

LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Nasıl Çıkılır serisinde tek başına bir kitap

ANTİ ŞİRİN BULUŞMASI

Hazel

Açıkçası, ben aşka inanıyorum.

Eğer , en kötü türden bir aşk yazarı olurdum - okuyucularına yalan söyleyen türden.

Ama aşktan daha hararetle inandığım bir şey var ki, o da tanışma faslı. Yıkılmaz bir başlangıç olmadan mutlu sona ulaşamazsınız.

Hikayenin başlangıcı benim yazma ve kahramanla kadın kahramanın ilk kez karşılaştığı o lezzetli anların sunağında ibadet ederim.

Ya da tekrar buluşuruz.

Bu gece, New York'ta akşam yemeğine giderken yeni bir işte nasıl tanıştılar olasılığını araştırıyor olacağım.

Restorandan bir blok uzaktayım. Kısa, siyah botlarım Yirmi Dördüncü Cadde'nin kaldırımında tıkırdarken gözlerim binalardaki numaralara takılıyor. Gotik bir kızın iri yarı bir adamın koluna dövme yaptığı bir dövme salonunun önünden geçiyorum ve sonra hedefe ulaşıyorum.

Menü.

Arkadaşım TJ geçen hafta bana bu mekandan bahsettiğinde, "Sinir bozucu olduğu kadar modaya da uygun," dedi. "Ve söz veriyorum bir sonraki bölümünüze ilham verecek."

Ben oldum. rezervasyon yaptırđım.

Şimdi minimalist tarzda bir restorandayım. Menü tabelasının altında *Tanışın, Yiyin, Kaynaşın* yazıyor.

Hayatını değiştir.

İddialı ama gördüğüm kadarıyla burası yem dolu olacak. . Mayıs gecesinin havasını derin derin içime çekiyorum, sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. "Koruyun beni, içeri giriyorum," diyorum, yani hiç kimseye.

Bazen kendi kendime konuşuyorum. Bu bir şey. Her neyse.

İçeri girip hostes standına doğru yürüyorum. Siyah tunik giyen ve sarışın alttan kesimli bir kadın bana sıkılmış bir bakış fırlatıyor. Evet, Menü adında bir yer için gayet uygun.

"Merhaba. Rezervasyonum var. Valentine. Tek kişilik bir parti,"

diyorum. "Bütün partiler tek kişilik," diyor monoton bir sesle.

"Eski alışkanlık," diyorum dostça bir omuz silkmeye. "Her halükarda, saat yedi buçuk için."

Mağdur bir iç çekişle tablet ekranını tarıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Karşı taraf

henüz gelmedi. Eğer beş dakika gecikirse, sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağız."

Okaaaay.

Bu yeni bir dünya düzeni. Restoranların katı kuralları var. Ama neye imza attığımı biliyordum. "Bana uyar" dedim. Balla daha çok sinek yakalarsın.

"Peki," diyor ve arkasındaki yemek odasını işaret ediyor. Temaya uygun olarak küçük ve çıplak, yani *biz havalıyız, siz değilsiniz*. Masalar siyah ahşap, duvarlar çelik grisi, fayanslar beyaz. Deneyim dışında her şey sıradan.

Bu restoran çok şık çünkü yabancıları bir arada oturtuyor.

Onu takip ederken, ilham verici bir buluşma düşüncesiyle başım dönerek gülümsüyorum. İki seksi yabancı, böyle bir hipster restoranında birlikte oturuyor. Birbirlerine vurulurlar. O gece sevişirler. Sonra, oops! Ertesi gün adam kadının yepyeni patronu çıkıyor, belki de?

Ama o kim? Bir mafya kralı mı? Seksi bir CEO mu?

İlham perileri bir sonraki kahramanın kim olduğunu bana bildirecek. Belki de bu gece kendini gösterir.

Undercut beni arka taraftaki bir masaya götürdü. Gevşek bir elini çerçeveli masaya doğru salladı.

Siyah ahşap yüzey üzerinde QR kodu. "QR kodları kullanıyoruz. Onları telefonunuzla tarıyorsunuz. Daha önce hiç kullandınız mı?"

Otuz bir yaşındayım, küçük hanım. Telefon, elektrikli matkap ve yirmi vitesli vibratör kullanabilirim.

hepsini aynı anda değil. "QR kodları kavramına aşinayım. Ayrıca, telefonlar," diyorum.

"Harika," diyor kayıtsızca, sonra tuniği tozluklarına çarparak uzaklaşıyor.

Oturduğumda avuçlarımı kot pantolonuma sürterim, biraz gerginimdir. Ya aşırı paylaşımcı biriyle oturuyorsam?

Bitmek bilmeyen bir konuşmacı mı? Bir dullsville adayı mı?

Ama ben de heyecanlıyım.

Ya yol arkadaşım aşk romanlarındaki gibi esrarengiz bir milyarderse? Düşünceli bir rock müzisyeni?

Çöpçatan seksi bir teknoloji ineği?

Gah. Tanışma-sevişme olasılıkları sonsuz ve bunu bir sonraki kitabımın açılışı olarak yazdığım epik olacak.

Biliyorum işte.

Telefonumda titreşimle bazı notlar alıyordum ki bir erkek sesi düşüncelerimi böldü. "Dört dakika kırk beş saniye." Ses tonu biraz çakıllı ve çok .

Öyle olmadığını söyle.

Bu hafta sonu katılacağım okur fuarında Axel Huxley ile aynı sahneyi paylaşmaktan zaten korkuyordum.

Kaderin onu gerekenden daha erken karşıma çıkaracağına inanamıyorum.

Baş düşmanım olmaması için dua ederek bakışlarımı Menünün ön tarafına çeviriyorum. Belki bir ses ikizi vardır. Belki de bu artık bir şeydir.

Ama dualarım cevapsız kaldı. Hostes standında dik duran, ukala ağızlı, gözlüklü, sırtıkan yüzlü romantik-gerilim yazarı.

Siyah giyiyor çünkü tabii ki siyah giyiyor.

Ve *tabii ki* hostesle tartışıyor. Tartışamayacağı ve milyonlarca parçaya ayıramayacağı, sonra karşı çıkamayacağı bir ifadeyle hiç karşılaşmadı.

Biraz daha zırvaladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Yani beni oturtmak zorundasınız. Restoranın politikası bu." . *Kendine gel, Huxley. Umarım seni .*

Bu gece Kral Dick'le oturacak olan enayi için üzülüyorum.

İlhamla bir not daha alıyorum ve zeki, çekici, seksi kahraman sahneye girmeden önce kadın kahramanımın düşmanıya karşılaştığını hayal ederek şeytani bir şekilde kıkırdıyorum. Sonra beklerken menü seçeneklerini kontrol ediyorum

Parlak profesörüm, esrarengiz iş adamım, altın kalpli iyi adamım için bir makyaj ihtiyacı var.
Ta ki ayak sesleri yükselip yaklaşıana kadar. Yukarı baktım.
Yumruklamak istediğim bir yüze.

ALIŞKANLIK HALİNE GELİYOR

Axel

Uzun zaman önce, çok çok uzak bir on yılda, on birinci sınıf İngilizce sınıfımın önüne çıkıp *Muhteşem*

Gatsby'de zenginliğin tehlikeleri üzerine bir konuşma yapmaktan

Çoğunlukla hiçbir şeyi umursamayan birkaç düzine lise öğrencisinin önünde konuşmak dehşet vericiydi.

Üvey babam sınıftaki herkesi çıplak hayal etmemi söyledi. Beynim fazladan kredi verdi. Fitzgerald'ın

paralı sınıf tasvirleri üzerine düşünürken herkesi kalmadım. Sınıftaki herkesi sevişirken hayal ettim.

Bir yazarın alışkanlığı doğdu.

O zamandan beri, tanıştığım neredeyse herkes için zihinsel olarak karakter biyografileri yazdım, yatak

odası tercihlerine kadar tüm özelliklerini detaylandırıdım. *The Godfather* sırasında konuşup konuşmadıkları, bir

fincan kahvenin üzerinde kaç tane karton ambalaja ihtiyaç duyabilecekleri ve köpek stilini mi yoksa bağlanıp

götürülmeyi mi sevdikleri gibi alışkanlıkları atamak, her şeyi perspektif içinde tutmamın bir yolu haline geldi.

Ev sahibesi mi? Sadece soya chai latte içiyor ve adil ticaret yapan kahve dükkanına kendi fincanını

getiriyor. Favori bir pozisyonu yok çünkü seks onun için her şeyin sıkıcı olduğu gibi sıkıcı.

Zavallı kız.

Şuradaki keçi sakallı barmen mi? evli olduğu anlaşılıyor ama ev sahibesine bakışından, karısı uyurken

yüzüğü ona attığı anlaşılıyor. , ciltli edebiyat kitaplarını okuduktan sonra.

Bir de birkaç futbol sahası öteden tanıyabileceğim kızıl saçlı var. Metrelerce uzakta olma lüksüne sahip

olmamam çok kötü. Onun yerine, yemek odasının kenarındaki son masada benden sadece birkaç adım

oturuyor. Uzun, gür saçlı, tehlikeli yeşil gözlü, dolgun dudaklı ve şimdiye kadar tanıdığım en keskin ağızlı

kadın.

Siktir et biyografisini. Hazel Valentine için bir tane

yazmayı reddediyorum. Asla.

Yemeğimin diğer tarafı olmasa iyi . Buraya bir sonraki kitabım için nasıl tetikçi tutacağımı araştırmaya

geldim, benden nefret eden bir kadınla yemek yemeye değil.

Ama hostes beni son masaya doğru götürürken, kaçınılmaz olan benim Cuma gecem oluyor ve beynim tüm

sağduyuma rağmen bir biyografi uyduruyor.

Hazel Valentine:

Duygusal yaralar - onun için daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak çünkü birinin açıkça baba ve erkek arkadaş sorunları var.

Kahve - ideal olarak serum yoluyla. Günüün her . Seks

tercihleri-hayır. Kes şunu. Sadece dur. O konuya girme.

Ben yaklaşırken Hazel telefonundan başını kaldırıyor. Bir an gibi görünüyor ama sonra ifadesini düzeltiyor. Bakışlarında sadece çakmaktaşı var.

Ev sahibesi konuşmadan masaya el sallıyor. Ona teşekkür ediyorum ve o bizi çoktan uğurlamış olarak uzaklaşırken bir sandalye çekiyorum.

Hazel bana gözünü kırpmadan bakıyor, sanki gitmem için bana meydan okuyor.

bir şey olmayacak, tatlım.

Kızıl saçlı kadının karşısındaki sandalyeye oturup dişlerimi göstermeden gülümsüyorum. Ellerimi kavuşturup Hazel'ın sert bakışlarıyla buluşuyorum. "Dur tahmin edeyim. Bir sonraki kitabın için çok sevimli açılış bölümlerini test etmek için buradasın," diyorum.

Başını eğiyor, sinsice gülümsüyor. "Ve sen de bir sonraki kötü adamın birini nasıl öldüreceğini araştırıyor olmalısın, bunun son kitabını daha... heyecan verici umuyorsun."

Belki bir tetikçiyi nasıl işe alacağım konusunda bana ilham verir.

İKİ YABANCI İÇİN MASA

Hazel

Yaklaşık 1,7 milyonluk bu şehirde sürekli aynı insanlarla karşılaşmak çok tuhaf. Ama Manhattan daha çok küçük kasabalar topluluğuna benziyor. Axel bir ay önce New York'a döndü ve onunla iki kez karşılaştım. İlki üç hafta önce kardeşim ve nişanlısı Milo ile takılırken atari salonundaydı. O sırada görmek isteyeceğim son kişi Axel'di. Ama Milo'nun arkadaşı olduğu için başka seçeneğim yoktu.

Bazı günler burası düpedüz klostrofobik oluyor.

Ayrıca New York'un çarpık mizah anlayışıyla tavuk oynamayı sevdiğini düşünüyorum. Manhattan, bir zamanlar yazı ortağım olan ve benimle iki kişilik masayı paylaşan bu meydan okumadan geri adım atmayacağım.

Oh, New York, uğraştığını bilmiyorsun.

"Sıradaki kitabın," devam ediyorum, kollarımı kavuşturmuş, bakışlarım eskiden sevgili dostum dediğim adama kilitlenmiş halde. "Öyle mi? Daha heyecan verici mi? Daha gerilimli mi?"

Axel mırıldanıyor, soruyu derinlemesine düşünüyor, etmiyor. "bakarsan Hazel," diyor, ismimin üzerinde durarak, her zaman isimlerle yaptığı gibi aşırı vurgulayarak. Bunu neden yaptığını biliyorum ama bunun beni yumuşatmasına izin vermeyeceğim. "New York basını Kusursuz Yalan'dan tam olarak heyecan verici ve merak uyandırıcı diye bahsetti."

Her nasılsa, ona neredeyse gerçek bir gülümseme verirken gözlerimi devirmemeyi başarıyorum. "Çok tatlısın," diyorum sanki ciddiymişim gibi.

Axel gözlerinde ukala bir parıltıyla omuz silkiyor ve yorumu olduğu gibi kabul . "Teşekkür . Bu benim için çok anlamlıydı," diyor.

Kocaman bir bastırıyorum. Tabii ki kendini beğenmiş haber kaynaklarının yorumlarını seviyor.

"Eminim öyledir." Dudaklarımı yalıyorum ve "İncelemelere hâlâ eskisi kadar takıntılı olman çok tatlı." diyorum.

İfadesi duraksıyor, mavi gözleri utançtan titriyor. Hassas bir noktaya değindim. Güzel. Ama sonra yüzü sanki düşüncelerini benden saklamak için yeniden düzenliyormuş gibi karardı. "Takıntılı değilim," diyor savunmacı bir tavırla.

"Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Bir hikâyeyle herkesi mutlu edemezsin." Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. , onu uykusunu kaçırان şey konusunda, yani herkesin sözleri hakkında ne düşündüğü konusunda sıkıştırabildiğimde sırtıtmamak çok zor. zamanlar ona bu konuda yardım etmeye çalışmışım. Bak beni nereye getirdi.

Axel yavaşça başını sallıyor, sanki yorumlarını çalışıyormuş gibi. "Doğru, Hazel. Bu çok doğru. Ve sen bunu herkesten daha iyi bilirsin. Dünyadaki tüm ilginç evcil hayvanları romantik komedilerine doldursan bile herkesi memnun ," diyor ve kendi paslı bıçağını kapıp bana saplıyor. QR kodunu tutan Lucite çerçeveye dokunduğunda durgunlaşıyorum. "Sipariş vermek ister misin, tatlım? Yoksa gitmeye hazır mısın?"

Daha parlak, daha sıcak yanıyorum. Ona sertçe bakıyorum. "Hayır, Axel. Bu senin tarzın."

Yorumumu kabul etmeden, "Yani gidiyor musun?" soruyor. Bakışları kapıya doğru kayıyor. Çok umutlu görünüyor.

Boo-fucking-hoo. Öne doğru eğildim. "Sanki seni tatmin edecekmişim gibi."

Gülüyor. "Sırf beni kızdırmak için mi kalacaksın? Sırf beni kızdırmak için kendini bile bile mısın?"

Tencere-tava misali ona bakıyorum. "Tanıdığın birine benziyor mu?"

Bana *iyi bir oyunla* başını sallıyor. "Yeterince adil. O zaman en sinir bozucu olan kazansın." Çerçeveyi aldı, sonra bana baktı, bakışları kurnazdı. "Yoksa sadağında bana atabileceğin başka oklar da var mı?" Daha dik oturuyor, neredeyse aptalca sert göğsünü açıyor. "Devam et. Vur bana. Başa çıkabilirim. Tüm öfkemi boşalt, tatlım."

Çenemi sıkıp sertçe nefes alıyorum.

Bu adam.

Eskiden sırdaşım olduğuna inanamıyorum. Yakın arkadaşım. Yazı ortağım.

Ama acımı görmesine izin vermeyeceğim. Daha iyisini yapmalıyım. Bu sadece bir yemek ve belki de bu hafta sonu yapacağımız okuyucu fuarı için iyi bir alıştırma olur.

"Ben iyiyim," diyorum elimden geldiğince hafifçe. "Ve evet, sipariş verelim."

Telefonumu , kodu tarıyorum, sonra menüye bakıyorum, onun dışında odaklanabileceğim başka bir şey olduğu için minnettarım.

O da aynısını yapıyor, birkaç saniye sonra alay ediyor. Küstahça alay ediyor. Yemi yuttum. "Hoşuna giden bir şey göremusun?"

Gözlerini restoranda , sonra sesini alçaltarak bana . "Hayır. Keşke sipariş vermek için telefonumu kullanmak zorunda olmasaydım," diye homurdanıyor. "Zaten başka her şey için kullanmak zorundayım."

Anlıyorum. Günün sonunda ben de biraz telefon yorgunu oluyorum. "Neden bir menü sadece menü olarak kalamıyor?" Herhangi bir kin ya da kızgınlık duymadan, sadece beni şaşırtan küçük bir aynı sayfadalıkla soruyorum.

"Yemek sırasında telefonumun kapalı olmasını istemek çok mu fazla? Ama hayır. Bize zorla kullanıyorlar." "Belli ki bunu istemek çok fazla," diyorum ve akşam yemeği seçeneklerini okurken aynı fikirdeyim. Seçenekler sınırlı ama şaşırtıcı derecede... yaratıcı. "Menu gibi bir yerde bezelye filizi yatağında Antep fıstıklı kavrulmuş pancar olacağını düşünmemiştim."

"Biftek ve patates olacağını mı sanıyordun?" diye soruyor biraz alaycı bir şekilde. Ve... bu yumuşama hiç uzun sürmedi.

"Hayır, açıkçası *bunu* beklemiyordum Axel," diyorum, onun bana yaptığı gibi ismini abartarak. "Ben de minimalist bir yemek olacağını düşünmüştüm. Ve dekor kadar sade."

"Yoksa şirket mi?" soruyor ama ısırıyor. Sesi gerçekten meraklı geliyor.

Yine de pes etmiyorum. "Senin sözlerin," diye .

"Gerçekten de öyleler."

Telefonunu çeviriyor, böylece ekran yüzü aşağı bakacak şekilde masanın kenarına itiyor. Özel dikim gömlek spor ceket adam yanımdan geçip *zar zor* gülümserken benimkini çantama tıktırıyorum.

"Menu'ye hoş geldiniz. Ben restoran işletmecisiyim. Umarız burada yemek yeme ve yeni arkadaşlar edinme deneyiminden en az bizim size hizmet etmekten keyif aldığımız kadar keyif " diyor bir robot gibi. "Size biraz şarapla başlayabilir miyim? Uruguay'dan bir Şiraz şarabımız var. Üzümler tam güneş altında hasat ediliyor."

Ay."

Göz kırpıyorum. O gerçek mi? Ayrıca, kim *lokantacı* diyor? Axel, "Bir bira alayım lütfen," diyor.

"Bana bir martini," diyorum. "Teşekkürler."

Adamın kaşları çatıldı. Onu şaşırttık. "Emin misiniz? Yani, dolunay." Axel gülümsüyor. "Peki dolunay şarap için ne yapar?"

Sormadan duramayacağını biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de sormaya hazırlanıyordum.

"Üzümler böyle toplanıyor," diye cevap veriyor ev sahibi, daire çizerek konuşurken. "Peki ya yemek?"

"Dolunayda mı hasat ediliyor?" Axel soruyor ve ben homurdanıyordum, onu susturmak için tekmelemek istiyordum ama devam etmesini de istiyordum.

"Hayır. Toplanıyor. Baş toplayıcım bunu kendisi yapar."

"Ah, elbette," diyor Axel, sonra bana bakıyor. "Önce bayanlar."

Axel'in, benim bir hanımefendi dair bir iğnelemeyle bu yorumu altımdan çekip almasını bekliyorum. Ama yapmıyor, ben de sahibine pancar ve mantarlı risotto siparişimi veriyorum, Axel ise biberiyeli kuşkonmazlı somon tercih ediyor.

"Teşekkür . Gerçek dünya ile en iyi etkileşimi kurmanızı dilerim." Arkasını döner ve gider.

Başımı eğip onu izliyorum, adam hakkında bir fikir çalışıyorum.

Axel de bakıyor, sonra bana dönüyor. " fazla çabaladıklarınızı hissediyor musun?" "Sadece birazcık. Yani, yiyecek mi topluyorlar?"

"Ve *lokantacı*?" diye soruyor göz devirerek.

"Dolunay üzümlerinden bahsetmiyorum bile."

"Ayrıca, bu restoran diğer elinin ne yaptığını bilmiyor mu?"

"Doğru mu?" Bunu da anlamış olması beni heyecanlandırdı. "Bir yandan *dijital olalım ve menüyü internetten okuyalım*, diğer yandan *da gidip yiyecek arayalım ve insanları deneyimleyelim*."

"Hiçbir anlam ifade etmese de tuhaflıklarınızı sevmenizi istiyor. Bunun bir hata biliyordum." Axel sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ofluyor ama aynı zamanda bana sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünü gösteriyor.

Pislikler neden bu kadar seksi?

Cidden mi? Seksi pisliklerin yakışıklı olabileceğine kim karar verdi? Yeni sikilmiş saçları, beni soyan gözleri ve beni her seferinde yakalayan o lanet olası siyah gözlükleriyle Axel Huxley en seksi pislik.

En kötü kısmı mı? Zekice sözlerinde, sinsi gözlemlerinde eskiden tanıdığım adamın ipuçlarını gördüğümde.

Bir zamanlar nasıl .

Ama bir kandırılmayacağım. Beni bir kez incitirsen, .

Beni iki kez incitirseniz, o hafta beni kızdıran insanların yer aldığı beyaz tahta listemin başına keskin kalemle kendi adımı yazacağım.

Birçok kez kendi boktan listemi yaptım.

Kendimi alıyorum, böylece şakalaşmaya kanmıyorum. "Peki, bu gece burada tekerlekleri tekmelemenin hikâyesi nedir, Huxley? Hain Ned, Brooks Dean'i devirmek için böyle mi tetikçi tutuyor?"

Dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Yeni kahramanımın adını biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Açıkçası Brooks Dean'in kim olduğunu biliyorum." Sadece eski avukattan dönme

Avrupa'da dolaşan, soygunları çözen ve aşık olurken değerli çalıntı malları geri alan kiralık intikam avcısı. "Yirmi milyon kez onun bir sonraki kahramanının olacağından bahsetmiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Siz öyle diyorsanız," diyor.

"Aman Tanrım, ne yaptığımı sanıyorsun? Kitap çıkmadan önce yayıncının tanıtım yazılarını bu kadar önceden mu?"

Sırıttırıyor, sonra beni işaret ediyor. "Öyle değil mi? Beni takip etmekten kendini alamıyorsun." Alay ediyorum. "Öyle olsun."

"Ama Nefarious Ned? Hadi ama Hazel. Bana güven. Kötü karakterlerimin bundan daha iyi isimleri var." Parmaklarımı oynatıyorum. ". Servis yap. Sıradaki kötü adamınız. Adı ne?"

Axel'in sırtışı hınzırlaştı. Onda hiç görmediğim kadar hınzır. "Hazel. Onun adı Hazel."

Lanet olsun. Tam .

Ama lokantacı beni kurtardı. Spor ceketli adam içkilerimizi getirip birayı Axel'in önüne, martiniyi de benim önüme bırakıyor. Sonra kaşlarını çatı. "Çok özür dilerim hanımefendi. Bu gece hiç pancarımız kalmadı. Bezelye filizleri de."

Yazık oldu. İyi bir bezelye yemeği severim. "değil. Aperatifleri atlayacağım. O zaman sadece mantarlı risotto?"

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Baş toplayıcımız yemeği iptal etti. Mantarlar onu kızdırdı. Ama çatıdaki bahçemizden topladığımız lahanalı var."

"Et yemiyor," diye giriyor Axel. "Vejetaryenler için neyiniz var?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açılır. "Um... Size lahana ve yanında biraz fıstık getirebilir miyim?"

Kulağa doyurucu geliyor. Ama sonra evde edamame yiyebilirim. "Sadece içki alacağım. Teşekkürler."

Bir yaltaklanma daha. "Kusura bakmayın. Burada sadece bir içkiyle oturmanıza izin veremeyiz."

Göz kırpiyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu bir kural," diyor özür dileyerek, her ne kadar bu cezalandırıcı kuralı koyan muhtemelen kendisi olsa da.

Ama o ve baş toplayıcısının pancarları ve bezelye filizleri bitmiş olsa da kaçmayacağım. Axel'in tatmin olmasına izin vermeyeceğim. Tam sahibinden bana lahana getirmesini isteyecektim ki Axel, "Ona sebzeli bir şeyler yapamaz mısınız? Birine inançları yüzünden ayrımcılık yapan yerlerden biri olmak istemezsiniz, değil mi?"

Lokantacı yutkunur. "Hayır, tabii ki , efendim," der ve koşarak uzaklaşır.

Axel'e bakıyorum, isteksizce takdir ediyorum. "İnançlar mı? Bunu yapmamıza izin var mı?"

"Tatlım, burası bir restoran. Ve avukat bunun tam bir inanç olduğunu iddia edebilir."

İçindeki avukat her şeyi tartışabilirdi.

Ama onun sebze savunması sadece bir tartışma için bir tartışma mı? Yoksa burada onunla oturmamı mı *istiyor*? Bu hiç mantıklı değil. Axel'i çalışarak onu . "Pekâlâ. Senin derdin ne Huxley? Neden kalmamı sağlamaya çalışıyorsun? Bu, çekip gitmeme ve masanın tamamen sana kalmasına izin vermen için mükemmel bir fırsattı."

"Ah, ama bunun ne eğlencesi olabilir ki? Özellikle de Pazar günü seni görmek zorundayken. Bu beklenmedik küçük bir kostümlü prova gibi."

Ah evet, ben bir oyunum. Anladım. "Hatırlattığın için teşekkürler. Bunu kafamdan silmeye çalışmıştım."

" de öyle. Ama bana ne kadar çok ok atarsan, kötü adamım o kadar sert ."

Bu sefer yorumun içine girmiyorum. Dümdüz . "Ve bu onu daha da

"Kahramanınız onu öldürdüğünde tatmin edici olur."

Sırıttıyor, yavaş ve şeytani. "Onu öldürmeyecek. Sadece onu bağlayacak ve yetkililere teslim edecek."

Sandalyede arkama yaslanıyorum. Evet. Ben gitmiyorum.

* * *

Bir saat sonra, yemek merhametli bir şekilde bitti. Axel kapıyı açarken şehrin en iddialı yeni restoranından ayrılıyorum.

Keşke eğlenceli ve ilham verici olduğunu söyleyebilseydim, ama çoğunlukla bir boks ringi gibiydi. Tamamen yara almadan kurtulduğum bir ring.

"Bana bir şey söyle Hazel," diyor arkamdan. "Kendall, Avery ya da Bethany yabancılarla oturulan restoranda kiminle tanışacak? Sedir ve kar gibi kokan ukala bir şefle mi? Sakalları *ovalamaya müsait*, huysuz bir profesörle mi? Altın kalpli ve büyük penisli bekar baba mı?"

Oniks kalpli adama bakış dişlerimi sıkıyorum. Sonra içimde fokurdayan kızgınlığı bırakıyorum ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Ben de romantik gerilim yazmaya karar verdim. Bir yemekte, aldatacağı adamlarla tanışacak. Ve adam bunu fark etmeyecek bile."

Axel gözlerini devirir. "İyi geceler Hazel. Pazar günü gerçekte nasıl hissettiğini kimsenin anlayamayacağından eminim." Bununla birlikte, arkasını döner ve doğru yürür.

Bekle.

Ne?

Ben o kadar belli miyim? Ve biz o kadar belli miyiz?

Tabii ki . Bütün akşamı birbirimize dart atarak geçirdik.

Ama Pazar günü izleyicilerin önünde açık olamam. Eğer Axel ve ben sahnede küçük pislikler gibi davranırsak, spot ışıklarını meslektaşlarımızdan çalmış oluruz. Bu yapışkan ve iğrenç, okuyuculara kabalıktan bahsetmiyorum bile.

New York gecesinin içinde kaybolan silüetine bakıyorum, keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım diyorum ama başka çarem de yok. Geçmiş bir kenara itiyorum. Geçici bir zeytin dalı zamanı. "Axel," diye .

Geri döner ve bekler. "Evet?" Ona

gitmek zorundayım. Ne şok ama.

Ayakkabılarım yüksek sesle tıkırdarken, yirmi metreyi kat ediyorum, ilerlerken yakıtlı bir nefes çekiyorum. Ona ulaştığımda, acı verecek kadar açık sözlü oluyorum. "Pazar günü, böyle hissettiğimizi belli edemeyiz," diyorum ciddi bir şekilde, nasıl hissettiğimizi saklamakla ilgili laf arasında yaptığı yorumu pekiştirerek. Bunu yapmak zorundayız.

Bir süre sessiz kaldı, belki de aramızdaki kavganın kamuoyu önündeki riskini tartıyordu. "Doğru. Kimse şımarık veletleri sevmez," diyor istemeye istemeye.

"Ve bunu TJ, Kennedy, Mateo ve Saanvi'ye yapamayız," diye ekliyorum, sahnede bizimle birlikte olacak diğer yazarların isimlerini sayarak.

"Doğru, doğru, elbette." Boyun eğerek iç geçiriyor ama başını sallıyor. "hoşlanıyormuş gibi yapmamız gerekecek."

İyi davranmaya istekli olduğu için rahatladım. "Aynen öyle. İyi geçiniyormuşuz gibi yapacağız. Eskiden olduğu gibi," diyorum ve en çok acıtan da bu oluyor. Eskiden çok iyi anlaşırdık.

"Kimse bilmeyecek," diyor.

Ayrıldığıımızdan beri kimse bilmiyor. Bu kasıtlı, detayları tutuyorum. Kirli çamaşırlarımı dünyaya göstermeyi sevmiyorum. Kendi kirli bile zor katlanıyorum.

Axel bir adım daha yaklaşır ve elini uzatır. "Pazar günü numara yapmaya."

"Numara yapmaya," diyorum el sıkışırken.

Eli sıkıca benimkine sarılıyor. Güçlü bir tutuş. Sıcak bir tutuş.

Eğer bu benim kitaplarımdan biri olsaydı -ya da onunkilerden- ağır çekim bir kıvılcım olurdu.

Bağlandığımızda bir zing.

Ve ellerin bedenlere, ellerin tene değmesiyle ilgili her türlü çılgın fikir.

Ama hayat bir kitap değil, bu yüzden tek bir lanet şey bile hissedemeden elini bırakıyorum.

Bağlantı koptuğunda Axel fazla geniş bir gülümseme yayar. "Hırsızlar gibi geçineceğiz, Hazel Valentine.

Ne kadar iyi görene kadar bekle."

Benimle dalga mı geçiyor? Sanki benden daha iyi numara yapabiliyormuş gibi? "Benden daha nazik olabileceğini mi sanıyorsun?" Vahşice gülümsüyor. *Onları canlı canlı yiyecek* türden. "Öyle düşünüyorum."

"O zaman senin iyi tarafını görmek için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim İyi Adam Huxley ile o kadar iyi anlaşacağım ki kopyala yapıştır gibi olacağız."

"Biz bir olay örgüsü ve bir twist olacağız," diye ekliyor.

Vay be. Bu iyiydi. Elimde hiçbir şey yok, bu yüzden son sözü ona bırakmam gerekecek. "Pazar günü görüşürüz, Bay İyi Adam," diyorum ve onu görmenin canımı acıtmamasını dileyerek oradan uzaklaşıyorum.

Can yakmayı sevmem. Bunu karakterlerime bırakıyorum. Ben mi? Acıdan korunmak için her şeye ihtiyacım var.

BAY İYİ ADAM

Axel

Mesele şu ki, iyi bir adam olarak bilinmem. Bu

yüzden için biraz yardıma ihtiyacım olabilir.

Neyse ki, sertifikalı iyi bir adamı çok iyi tanıyorum. Benim küçük kardeşim. Ertesi gün, Brooks Dean

Viyana'da yakalanmaktan sonra bir gece kulübüne girip zeki ve seksi sahibinden duble yapmasını istedikten

sonra, yazdığım sahneyi bir sonraki kitabıma kaydediyorum ve evimde telefonumu arıyorum.

Artık kelime sayıma ulaştığıma göre, Hazel ile nasıl yüzleşeceğimi daha fazla erteleyemem. Nerede o aptal cihaz?

Yazı koltuğumda, yastıkların altında ya da fikirlerle dolu defter yığınlarının üstünde değil.

Ya da araştırma kitaplarıyla dolu oturma odamdaki masamın üzerinde.

Mutfağa doğru yürüyorum. Olmadı. Burada, tezgahın üzerinde, yıkanmamış kahve fincanlarının yanında değil. Lanet olsun. Neden kahve kendi kendini temizleyemiyor? Neden kendi kendini temizleyemiyor?

Dairemde dolaşıp yatak odasına ilerliyorum. Burası tertemiz çünkü kim dağınık bir yatak odası ister ki?

Bu bana ve onu görebilecek herkese karşı kabalık olur.

Telefonu fark ettim. Komodinin üzerine tünemişti. Cihazı gece boyunca şarj ettiğim yerden aldım. Telefonlar genellikle kıyamet habercisi olduğu için bir süredir ona bakmamıştım.

Ekranı açtığımda Max'ten gelen bir not göz kırıyor. Adını gördüğümde kılandım.

-Astor Ajans'tan Max. Ama Max bana ulaştığında bir süredir kılınıyorum. Hızlı bir taramayla *Mükemmel Bir*

Yalan' satışlarıyla ilgili bir rapor olduğunu anlıyorum ve ünlem işareti kullanıyor, yani bu iyi bir şey. Zar zor

göz gezdirdim. Satışlara takılırsam yazamam, yazmazsam da faturaları ödeyemem.

Kitaplarımın tanıtımına yardımcı olmazsam faturaları da ödeyemem.

Carter da burada devreye giriyor. Yatak odasından çıkarken San Francisco'daki kardeşimi arıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Kısa mesajların varlığından haberin var mı?" diye selamlıyor. Arka

planda nabızı hızlandıran pop müzik çalıyor, buna makinelerin gıcırdama sesi eşlik ediyor. Carter spor

salonunda. Doğal olarak.

Alay ediyorum. "Hâlâ aramadan önce sana mesaj atmamı mı istiyorsun? Bunu yapmayı reddediyorum,"

diyorum ve oturma odama dönüyorum. Ama kanepeye uzanmıyorum. Sadece yürüyorum.

Yarın için bir oyun planına ihtiyacım var. Ve bunu bulamayacağım.

"Elbette reddediyorsunuz. Ama birçok insan bunu yapar. Bilirsiniz, diğer kişi telefonu açamazsa

ama yakında konuşmak istiyorum. Bu bir nezakettir, bilirsiniz. Bu bir şey" diye ekliyor.

"Yapmayacağım bir şey," diyorum. "Çünkü telefonda birinin aradığınızı anlamasını sağlayan yerleşik bir aygıt var. Zil sesi. Ve aramalardan kaçınmanın dahili bir yolu. Eski moda 'cevap verme' numarası."

"Tanrım, seni özledim," diyor alaycı bir şekilde. "Her neyse, ne pişiriyorsun?"

Bir elimi gezdirerek ileri geri adım atıyorum. "Yarın bir şey yapmam gerekiyor. Bir grup yazarla soru cevap..." Derin bir nefes alıyorum. "Hazel."

Onun adı boğazımda çiğ bir sızı.

"Ohhhhh," diyor Carter, içgörü dolu bir sesle. "Bu ilginç olacak."

Kabaca yutkunuyorum. Biraz rahatsız edici bir şekilde. "Ama bizim... bir geçmişimiz olduğunu söyleyemem." "Euphemism," diye öksürerek bir kelime çıkardı.

"Aynen öyle." Carter'ın içinde bulunduğum durumu anlayacağını biliyordum. "Sahnedeki ona iyi davranmalıyım. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kardeşim kırıldı. "Oh, Axel. Ne kadar vaktin var?"

Pencereye ulaştığımda gözlerimi deviriyorum, sonra on kat aşağıdaki Gramercy Park'ın sokaklarına bakıyorum. Cumartesi günü olduğu için bebek arabalarını iten genç aileler, köpekleriyle koşu yapanlarla birlikte bloktan geçiyorlar. "Bak, eminim doğal cazibenin büyük bir kısmı babanın alev alev yanan bir yalancı olmamasından kaynaklanıyordur."

"Bu doğru," diye kabul ediyor.

Carter beş yaş küçük. Aynı anneyi paylaşıyoruz, ilk kocasının cazibe, yalan ve kurgudan yapılmış bir yemek olduğunu çok şükür fark etmiş bir kadın.

Bir dolandırıcıyla olan o zehirli evliliğinden kurtulduğuna sevindim. Keşke ben de dolandırıcı bir babaya sahip olmaktan kurtulabilseydim. En azından üvey babam iyi bir adam. Bu yüzden Carter tam bir iyi adam.

"Bana biraz ipucu ver. Biliyorsun, toplum önüne çıkmak en sevdiğim şey değil," diyorum.

"Yıllardır yarattığın kara kara düşünen, huysuz, kışına yapışmış imajınla yaşamak zor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyorum gururla. Bu imaj bana iyi hizmet etti. Güvenli. Beni koruyor.

Gerçek şu ki, işim kamuoyu önüne çıkmayı gerektiriyor. Elbette, okuyucular biraz tuzlu olmamı umursamıyor gibi görünüyor.

Ama bir tuz vardır, bir de acı limonlar. Ben ilki olmayı tercih ederim. "Peki, son kitabını okudun mu?" Carter sordu.

"Elbette," diyorum, inanamayarak. "Çıktığı gece okudum. Hatta telefonumdan bile okudum çünkü ciltsiz baskısı ertesi güne kadar gelmeyecekti."

Carter gülüyor.

"Neden gülüyorsun?"

"Ondan nefret ediyorsun ve kitabını mı okudun?"

Öfkelendim. "Eskiden onunla yazardım. Açıkçası, onun yazabildiğini düşünüyorum. Bu iyi bir kitap. O iyi bir yazar. Ayrıca, insan düşmanını tanımalı."

"Doğru. Görünüşe göre yüzden okumuşsun. Her neyse, hikayesinden iltifat edilecek iki ya da üç şey seçin. Ve sana aptal inek diyen yan Johnny gibi taş atma arzusu seni ele geçirdiğinde, unutma-"

"Kalem kılıçtan daha güçlüdür ve onu her zaman kötü adamınız yapabilirsiniz," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Ve yaptım da. Çakal Johnny benim ilk kötü karakterimdi. Ve onun adını kullanmak iyi hissettirdi, her iyi yazar gibi biraz değiştirdim.

"Ayrıca, Axel?"

"Evet?"

"Sadece gülümseyin," diye ekliyor Carter. "Gülümsemek için kaş çatmaktan daha az kas gerekir."
"Aslında bir araştırma bunu çürüttü," diyorum. "Önde gelen birkaç plastik cerrah, bunun daha fazla zaman aldığını ancak

"Ama gülümseyen erkekler daha sık sevişir. Ve bu notta, *gülümseyin. Sadece* ."
Bu çocuk çok iyi tavsiyeler veriyor. ". Madem ısrar ediyorsun."
"Güzel! Şimdiden daha az pislik gibi ."

* * *

Yirmi dört saat sonra, ettim.

Dušta gülümsüyorum, sokakta gülümsüyorum, apartmanımda yaşayan dostum Bridger ile yoga yaparken gülümsüyorum.

"Yoga seni bu kadar mutlu mu ediyor dostum?" diye soruyor matlar omuzlarda ayrılırken. "En mutlusu," diyorum sırtarak. Ne de olsa pratik mükemmelleştirir.

Hazel'la *kimin daha iyi olduğu* savaşını kaybetmeyi reddediyorum.

Otele girerken, oditoryuma giderken ve kulisteki yeşil odaya girerken gülümsüyorum.

Kennedy, Mateo ve Saanvi' selam verirken gülümsüyorum, kahve fincanının yanında kaynaşıyorlar. Sonra gri kanepede, yok edeceğim kızıl saçlı kızın yanında dinlenen TJ'e daha geniş .

Hazel, siyah düğmeli kırmızı ikiz set hırkası, şık kot pantolonu ve botlarıyla şık görünüyor. Vay be. Güzel ama yaklaşılabılır ve meraklı görünümde çok iyi ustalaşmış.

Siyah gözlüklerimle eşleştirdiğim siyah polo ve koyu renk kot pantolonuma bakıyorum. Siyahı eşleştirmek kolaydır.

Ama ben bir romantik gerilim yazarıyım, bu yüzden karanlık görünmeye iznim var.

Bugün hariç, karanlık ve gülümseyen olacağım. "Merhaba Hazel. Seni gördüğüme sevindim," diyorum.

Gülerek başını sallamakla yetiniyor. "Seni gördüğüme sevindim Axel," diyor ve sonra dikkatini tekrar TJ'e çeviriyor.

Birkaç dakika sonra Luciana içeri girdi. Romantik Okur Fuarı'nın tanıtımcılarından biri. Zeytin tenli esmer kadın telefonunu muzaffer bir edayla sallıyor ve parıldayan beyaz dişlerini gösteriyor. "Luxe Hotel'in salonu binden fazla hayranla dolu," diyor altımıza.

Hah. Buna inanmak imkansız görünüyor. Bu sadece... çok fazla. "Burada gerçekten bin kişi mi var?" diye sordum.

Hazel bakışlarını bana çeviriyor ve yemin ederim gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor.

Belki de sesim mahkeme salonundaymışım gibi çıkıyordu. Luciana'yla çelişiyormuşum gibi görünmek için, "Sadece çok fazla," diye açıklıyorum. Ama sanırım sesim onu sorguluyormuşum gibi çıkıyor.

Avukatı çıkarabilirsiniz. Ama çapraz sorgucuyu avukatlıktan .

Ama bunu ondan şüphe ettiğim için söylemedim. Kariyerimde dörtten fazla ortak kitap ve sekizden fazla tek başıma kitap yazdım ve hala okuyucularım olduğu gerçeğini kavrayabilmiş değilim. İnsanlar sözlerimi okumayı ya da dinlemeyi seçiyor.

Bu gerçeküstü.

Birinin her an perdenin arkasından fırlayıp beni döveceğini eminim.

O zaman kariyerimi elimden al.

"Aslında," diye araya giriyor TJ, her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde, "Muhtemelen bin beştir. O kadar.

oditoryum koltukları. Ama merak etme, kimsenin seni suçlamayacağından emin olacağım Huxley."

"Teşekkürler, minnettarım," diyorum kuru bir sesle. "Her neyse," diyorum Carter'ın sözlerini hatırlayarak ve Luciana'ya doğru bir gülümseme gönderiyorum. "Her şey yolunda."

Oditoryumun büyüklüğüyle ilgili konuşmanın bittiğini belirten bir baş hareketiyle, bize etkinlik boyunca yol gösteriyor. "Kısa bir giriş yapacağım. Sonra gösteri zamanı. Odak noktası okuyucular. Soru sormak için buradalar. Ama ben moderatörlük yapacağım ve soruların kabul edilebilir olduğundan emin olacağım. Hepiniz bana sınır dışı konuların listesini gönderdiniz, yani hazır olmalıyız." Etrafına bakınır, saatini kontrol eder. "Sahne arkasına gidip mikrofon mı?"

"Kulağa harika geliyor," diyorum gülümseyerek. Gördünüz mü? Bu yaşlı köpek yeni numaralar öğrenebilir.

Ayrıldık ve kanatlara yöneldik. Kalabalık sohbetle uğulduyor. Gürültü ve şamata buraya kadar geliyor ve baş döndürücü.

Ve hala inanması zor.

Kanatların etrafından tika basa dolu odaya bakıyorum. Benim için burada olmalarına imkan yok. Belki diğer herkes için. Ama benim için değil. İsimlerle arası kötü olan adam değil. İlk imza gününde kitapçı sahibinin adını yanlış söyleyerek kendini utandıran adam değil.

Sadece bir saat. Sonra arkadaşlarınızı görür, biraz tilt oynar ve çocuklarla bira içersiniz.

Sahneye çıkıyorum ve Luciana bizi tanıtıyor, ardından seyirciler arasında soru sırasının en önünde bekleyen kadını işaret ediyor.

Ah, . *Ten Park Avenue* tişörtü giyiyor. Mikrofonu doğru eğiliyor. "*Ten Park Avenue*'daki bir sonraki çifte ne olacağını merak ediyorum. Sen ve Hazel Lacey'nin kitabını bitirebilecek misiniz?"

Son hikâyeyi yazmaya çalışmanın ne kadar acı verici olduğunu bilmek bile istemezsiniz. İnan bana, bilmek istemezsin.

Ama Carter'ın sözleri önünden geçiyor.

Gülümseyin. Sadece gülümse.

Babamın küçümseyici yorumları bazen olduğu gibi titriyor. *Hiç düşündün mü, ne bileyim, bunu başarmamda bana yardım etmek için biraz daha çabalamayı?*

Gülümseyorum ve deniyorum. "İkimiz de çok meşgulüz. Hazel'ın son seksi romantik komedisini okudunuz mu? *The I Do Redo*'da güneş ışığı Kelsey ve kara kara düşünen Brayden'ın iadesiz bir seyahatte aynı evi paylaşmak zorunda kaldıklarında *yaptıkları* maskaralıklar çok müthiş," diyorum, konuyu saptırarak.

Övgüler yağdırırken çoklu görev de yapıyorum.

Ten Park Avenue tişörtlü kadının bir adamla sevişmek için çırılçıplak soyunurken kahvesini nasıl içtiğini hayal adama bir puan.

Ve , kimse benim gerçekte kim olduğumu bilmeyecek.

TACOS'U SEVİYOR

Hazel

Sahnenin ortasındaki zümrüt yeşili kürsüde dimdik otururken, Axel bir yanımda, TJ diğer yanımda, kafamda birbiriyle düşünceler uçuşuyor.

Lacey'nin hikâyesini yazmayı bitirmek için can atıyordum. Bu cesur doktorun geçmişinde kötü şans vardı ve iyi bir sevgiye ihtiyacı vardı.

O zaman, *bu övgü oyununda iki kişi oynayabilir, Huxley.*

Ve son olarak, "*Neden bir önceki yazarlık ortaklığımızı uçmayacaklar listeme almadım?*" gibi kendime tekme attıran sorular.

Çünkü yayıncıma, yayıncılardan herhangi birine ya da Romance Reader Expo organizatörlerinin tamamına bunun hala hassas bir nokta olduğunu belirtmek istemedim.

Axel'i düşüncelerimden silmeye ama o bu kadar yakinken bu çok zor. Yeni kitabım hakkında o nazik ve esprili yorumu yaptıktan sonra daha da zor.

İzleyiciler ilham, yazar tıkanıklığı ve "hiç seksi bir sahne yazarken o kadar tahrik oldunuz ki işinizi halletmek zorunda kaldınız mı?" gibi sorular sormak için sıraya girerken kendi zihnimle savaşıyorum.

Sonuncusunda ucuz atlattım, soruyu soran kişi Kennedy'ye yöneltiyor. Ustaca dağılmış topuzu ve kırmızı kedi gözü gözlükleriyle rolüne uygun görünen romantik komedi yazarı dostum uzun bir nefes alıyor ve sonra şöyle diyor: "Bu, kahve dükkanlarında çalışan yazarların mesleki bir tehlikesi, sana söyleyeyim."

Kalabalık gülüyor.

Vay be. Axel'in taktiği işe yaradı. Özel savaşımları kamuoyu önüne taşıyarak spot ışıklarını çalmıyoruz.

Kennedy sözlerini bitirdiğinde, Luciana ön tarafa yakın bir kadından yeni bir soru alır. *Üzerinde tüm kitap erkek arkadaşlarına talibim yazan bir tişört giyiyor. Ondan şimdiden hoşlandım.*

"Merhaba. Ben Melissa," diyor kadın, fuar kalabalığından bir koşucu ona mikrofon uzatırken.

"Hoş geldin Melissa," diyor Luciana, sonra da okuyucunun gömleğine bakıyor. "Ve kitap erkek arkadaşlarının bir çizelgesini tutmamız gerekebilir, çünkü benim de bazı iddialarım var. Ama devam edin. Sorunuz nedir?"

Melissa sahnedeki altı yazarı da işaret ederek söze girdi. "Öncelikle, tüm kitaplarınızı okudum, her birini ve TJ'e bir sorum var."

"Beni ," dedi kankam. TJ ve ben haftada birkaç gün birlikte kendi hikâyelerimizi yazıyoruz. O

benim iş kocam ve o da bana iş karısı diyor.

"*Manhandled*'da kahramanlarınızdan biri müzikallerden nefret ediyor," diyor Melissa. "Kitaplarınızın büyük bir hayranı olduğum için sizin de müzikalleri sevmediğinizi biliyorum. Karakterlerinize başka hangi kişisel özellikleri verdiğinizi bilmek isterim." Gözlerinin içi parlayan coşkusu, yıllardır bu soruyu sormak için can attığını ima ediyor. Hemen ekliyor: "Ve aslında bunu bugün burada bulunan herkesin bilmesini çok isterim."

Oh, kitap-erkek arkadaşı iddiacısı zekice, herkes için bir soru gizlice. Onu daha da çok sevdim.

"İyi fikir. Sıranın aşağısına gidelim ve herkes bir atış yapsın." Luciana TJ'e bakar. "Ve ilk sen başlayabilirsin."

Arkadaşım rahat bir sırtıtlıla göz kırıyor. Neredeyse komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor, sonra mikrofonuna fısıldıyor: "Bilmek mi istiyorsun Melissa? Bir hikâyeye hangi özellikleri kattığımı gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet!"

". bakalım," diyor *ve sanki sen istemişsin* gibi ellerini kaldırıyor. "Kahramanlarımdan İngiliz aksanlı erkeklerden hoşlanıyor." Göz kırarak bitiriyor.

Omzunu okşadım. "Tanrım, bunun geldiğini *hep* merak etmişimdir," diyorum kuru bir sesle. Kocasını Oscar ödüllü bir İngiliz aktör ve TJ tekrar bir araya gelmeden önce yıllarca ona uzaktan aşık

Melissa beni işaret ediyor. "Peki ya sen Hazel?"

"Elbette İngiliz aksanını da seviyorum," diyorum ama bu bir tavuğun cevabı.

Buna dürüstçe cevap vermenin pek çok yolu var. Kadın kahramanlarımdan çoğu gerçek romantizmden korkuyor. İncinmekten çok korkuyorlar. Aşka güvenmiyorlar. Ve kötü seçimler yaptıklarına inanıyorlar.

Berbat eski sevgililer sicillerine bir bakın.

Ama kimse bunu bir panelde duymak istemez. Ya da, dürüst olmak gerekirse, hiç. Hızlıca, istediğim detayları gözden .

Melissa'ya ikinci el mağazalarından alışveriş yapmayı sevdiğimi söyleyeyim mi? Ve evet, bir gerçekten de soyunma odasında Champagne Taste'de tanıştığım ateşli bir adamla öpüştüğümü ve *Sweet Spot*'taki bir sahneye ilham verdiğimi? Ya da başka bir seferinde pislik gibi davranıp ben metrodayken bir dikte dosyamı çalmaya başladığında tüm sırlarımı dökmeye karar ?

Evet, bu iyiydi.

"Melissa," diyorum, birkaç metre uzakta rağmen daha da yaklaşarak, sonra da perde arkasındaki küçük bir açıklıyorum. "Colby'nin sesli kitabının sessiz müzayedede çalmaya başladığı zamanı hatırlıyor musun?"

Melissa'nın çenesi düşer, sonra biraz şaşkınlıkla konuşmak için çenesini kapatır. "*Dizlerinin üzerine çok, güzel bebeğim ve Başkalarıyla İyi Oyunlar*'daki *derinlere* inme sahnesi sırasında mı?"

"İşte bu," diyorum, sonra omuz silkiyorum, zaafımı ve ilhamı kabul ediyorum. "Bir öğleden sonra metrodayken başıma . Sadece o gün daha önce telefonuma *yazdığım* bir seks sahnesinin dikte dosyasıydı," diyorum ve onlara benden küçük bir parça veriyorum - paylaşmak istediğim bir parça. Beni insan gibi gösteren parçamı. Ama asla çok insani, asla çok çiğ, asla çok yaralı değil.

Umarım bu kadarı yeterlidir.

Ve *yeterince* işe yarıyor, çünkü kahkahalar kalabalığın içinde dalgalanıyor, sonra Luciana "Elleri gösterin. Sesli kitabınızda başınıza böyle bir şey geldi mi?"

Eller havaya.

Hemen bir boğaz sesi geliyor. "Hazel, önemli bir detayı atlıyor musun?"

Axel'in sorusuyla içime bir gerginlik çöktü. Beni sahnede giydirecek mi? "Ne yapıyorsun

ne demek?" Dikkatlice soruyorum.

Hadi ama diye gülümsüyor. "Onlara hikayenin geri kalanını anlat."

Kahretsin. Lanet olsun. Neyi atlıyorum? Dehşet tenimde geziniyor. Dudaklarımı aralıyorum ama söyleyecek bir şeyim yok.

Sadece o biliyor. "Saat üç buçukta metroya bindiğinizde ve metro okul çocuklarıyla doluyken oldu bu."

Binlerce kez rahat bir nefes aldım.

Ama aynı zamanda şok oldum. Bu detayı neredeyse unutmuştum.

Bunu hatırlamasına biraz şaşırarak ona bakıyorum. Birkaç yıl önce o öğleden sonra trende benimle birlikte bile değildi. Şimdi o göre, hikâyeyi ona ertesi gün anlatmış olmalıyım. Belki *Ten Park Avenue* serisindeki ikinci yasak aşkımızı planlarken. Ona o zamanki günlerimin tüm küçük ayrıntılarını anlatmıştım, örneğin her sabah koşuya çıkarken Alman kurdunu evimin önünden geçiren kadın gibi. Kısa süre sonra benimle aynı renkte egzersiz kıyafetleri giymeye başladı. Kimliğimi çalmaya çalıştığına karar verdik, bu yüzden ona Hacker adını verdik ve takma adını beyaz tahtama yazdım.

Düşkün anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve şimdi ve buraya odaklanıyorum. Bir dinleyicinin utanç verici bir hikayeden daha çok sevdiği çok az şey vardır, bu yüzden konuşma sopasını olabildiğince yumuşak bir şekilde . "Sesli bir kitaptaki seks sahnesini yüksek sesle dinlemenin kötü olduğunu düşünüyorsanız, bir de seks sahnesinin kaba bir versiyonunu *sizin* dikte hayal edin," diyorum.

Axel yalandan öksürür. "Ve... *çok* sertti." Vay

anasını.

Axel harika bir . Dürtme ve dürtülmeyi bir sanat haline getirmiş.

Oyunumu geliştirsem iyi olacak. "O da öyle dedi," diye ekliyorum ve kalabalık çılgına dönüyor.

Ama Axel ve Hazel şovunun bitme vakti geldi. da bu zaten, ilgi odağı olmak istemiyoruz.

"Peki ya sen, Saanvi?" Soruyu diğerlerine yönlendirmeye yardım ederek soruyorum.

Luciana, kahramanları ve kadın kahramanları gibi kendisinin de her zaman kötü çocuklara ilgi duyduğuna dair bir yorumla cevap verir. Mateo ve Kennedy de cevap verdikten sonra Luciana yeni bir seyirci seçerek sahnenin kenarına doğru yürür.

Herkesin bir sonraki aşamada ne üzerinde çalıştığına dair bir soru diğerlerine odaklanılmasını sağlıyor ve saate şöyle bir göz attığımda yumruk atmak istiyorum.

Bu soru-cevap bölümünün bitmesine sadece on beş dakika kaldı ve biz bunu .

Çok geçmeden saatler ilerliyor ve Luciana dinleyicilere teşekkür ederek oturumu tamamlıyor. "Ve unutmayın, bu yazarlar otuz dakika içinde yayıncıların standlarında kitaplarını imzalayacaklar, bu yüzden kitaplarınızı hazırlayın."

Oturumun bittiği belliydi ama ön sıradan güçlü, küstah bir ses yükseldi.

Mor saçlı bir kadın, "Ama Axel soruyu hiç yanıtlamadı," diyor. Ayağa kalkıp en yakındaki seyirci mikrofonunu kapıyor. Tanıdık geliyor ve yüzünü sosyal medya akışlarımda gördüğüme oldukça eminim. kışkırtıcılığıyla ün yapmış popüler bir BookToker. "Kitaplarına hangi parçasını koyduğu hakkında."

Kalabalıktan yumuşak mırıltılar yükseliyor; bu ses, *kendisi hakkında pek konuşmayan gözlüklü yakışıklı adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum anlamına geliyor*.

Luciana zaman azaldığı için muhtemelen onu serbest bırakacaktır ama saatini kontrol eder ve "Otuz saniyemiz kaldı. Axel, Melissa'nın cevap Tracy'nin bilme ihtiyacını gidermeye yardımcı olabilir misin? Hiç metroda yanlışlıkla seksi bir dikte çaldın mı ya da

İngiliz aksanı olan biri?"

Gülüyor, bir şekilde *Oh, Luciana, özel hayatım hakkında asla konuşmam* demeyi başaran türden bir gülüş. Omuzlarını dikleştirip kalabalığa bakıyor ve gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak soruyu soran kadına bakıyor.

Ama o cevap vermeden önce Tracy başka bir soru soruyor. "Örneğin, son kahramanınız eski bir avukatken kiralık katil oldu. O da sizden biri mi?"

Axel kaşlarını çatıyor ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Benzerlikleri görebiliyorum Tracy," diyor. "Kesinlikle yeraltı derneklerinin paha biçilmez çalıntı malları geri almak için kiralayacağı belalı bir kanunsuz gibi görünüyorum. Ama... ne yazık ki, başkasına bir sanat almak için hiçbir zaman bir müzeye iple inmedim."

İyi bir cevap ama bunun Tracy için yeterli olmayacağını söyleyebilirim. Düğmelere basmayı seviyor. Gerçek bir cevap istiyor. Herkes bir cevap verdi ama Axel bir söylemiyor.

"Ama hukuk fakültesi kısmı? Avukatlık yapmamasının sebebi? Bu sana mı dayanıyordu?" Karakterin ruhunun derinliklerine karşılaştırmalar yapmaya çalışıyor.

Axel'in yüzü kararır ve birkaç saniye sessiz kalır.

Luciana'ya bakıyorum. Onun devreye girmesi gerekmiyor muydu? Ama bir sahne moderatöre bir şeyler fısıldıyor, bu yüzden Luciana müdahale için uygun değil.

Ah, olsun. Onu kurtarmak istemiyorum ama birilerinin duvara yaslandığını görmekten de nefret ediyorum. Ayrıca, puanları istiyorum. O yüzden el bombasının üzerine atlıyorum. "Kahramanları taco seviyor," diye ekliyorum *gizli bir* gülümsemeyle. Başparmağımla Axel'i işaret ederek, "Ve bu adam onlara bağımlı," diyorum.

Mavi gözlerinden bir rahatlama parıltısı geçer. Sonra yine keskin, yine kendinden emin bir şekilde, "Haklı. Ben bir taco aşığıyım."

Ağzımın kenarını tutuyorum. "Taco Salıları onun için bir din."

"Tacolar kutsaldır," diye ekliyorum.

Saanvi, "Bakın, haksız değil," diye katkıda bulunuyor ve seyirciler birkaç saniyeliğine tacoları öven bir cemaate dönüşüyor.

* * *

Soru cevap bittiğinde, kız kardeşim onu yeşil odada bulmam için bana mesaj attı. Tanrıya şükür Veronica burada. Bir sonraki imza günü için geldiğini biliyorum, Kennedy'nin kitaplarını çok seviyor. Soru-cevaptan sonra kendimi biraz açıkta hissettim, katılımcıların Axel ve beni görmemesini umuyordum. Birkaç dakikalığına güvenli bir yere ihtiyacım var ve o da kız kardeşim.

Yeşil odanın yanında beni bekliyor, kapının pervazına , kırmızı puantiyeli bir üst giymiş, kahverengi saçları yüzünü çerçeveleyiyor. Gözlerimiz buluştuğunda bana el sallıyor, ona ulaştığımda bileğimi tutuyor.

"Seks diktesini neden bilmiyordum? Artık utanç içinde kardeşiz."

Gülümsüyorum, kendi gafına gülebilmesi hoşuma gidiyor. Bir yıl önce isimsiz seks köşesini yanlışlıkla tüm şirkete göndermiş ve işini kaybetmiş. Ama bu biraz da kedisinin suçuydu. Tuhaf evcil hayvanlar çok alçak olabiliyor.

"Çünkü hiç kimse bir seks sahnesini dikte ettiğimi duymak zorunda kalmamalı. *Asla*."

"Beni dene. İmza gününe giderken hemen bir tane yap" dedi ve o yöne doğru yürüdük. "Asla olmaz."

Yan tarafımı dürtüyor. "Hadi."

"Peki, peki." Boğazımı temizliyorum ve şimdiye kadarki en monoton ses tonunu benimsiyorum. "Kot fermuarını açtı, virgül, kalın siki serbest kaldı, nokta, ağzım sulandı, virgül, ve dedim , açık alıntı, siki lezzetli bir yaz sosisi, kapalı alıntı."

Gülüyor. "Haklısın. Bir daha benim önümde seks sahneleri dikte etmekten muafsin." "Teşekkür . Her neyse, iyi miydin?" Gergin bir şekilde sordum. "Bugün kendimi çok terli hissettim."

Beni kokluyormuş gibi yapıyor. "Terli kokmuyorsun."

"Ciddiyim. Kaltak gibi mi konuştum? Her şeyi bilen? Bir ding-dong?" Kaşları

çatıldı. "Ne? Hiçbiri değil. Neden?"

"Her zaman endişeleniyorum."

"Harikaydın. Ve eminim kimse Axel'le gizlice yatmak istediğini söyleyemez."

Gözlerimi daha sert deviriyorum. Bunu daha önce de söylemişti. "Flaş haber. Hâlâ yanılıyorsun."

"Göreceğiz bakalım."

"Hayır, görmeyeceğiz," diye cevap veriyorum, kuma net bir çizgi çekerek.

Bana hınzırca gülümsüyor, sonra da *haklı olduğumu* söylüyor. Tam bir gıcık ama yine de burada olmasından memnunum. "Geldiğin için teşekkürler. Kennedy'yi görmeye geldiğini biliyorum. Ama yine de minnettarım."

"Ben de senin için buradayım. Sonra bir şeyler içelim mi? Daha sonra Gin Joint'te buluşalım mı?"

"Orada olacağım," diyorum, sonra imza odasına gidiyorum, okuyucuları ve kız kardeşimi görmekten enerji topluyorum, her ne kadar baş düşmanımla yatmak istediğim konusunda hâlâ çok yanılıyor olsa da.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde imza günü sona erdiğinde çantamı alıp otelden tek başıma çıkıyorum, kız kardeşimle buluşmak için Chelsea'ye gitmeye hazırım. Döner kapıya ulaştığımda, Axelin durduğunu, otelin cam cephesine yaslandığını, havalı ve düşünceli görüldüğünü görüyorum.

En azından arka taraftan. Beni mi bekliyor?

Düşmanla numara yapmanın hafta sonu dozuna ulaşmış olabilirim. Adamla bir kez daha karşılaşmayı miyim bilmiyorum. Ama dışarıda yürürken, ona bir bakış attım. Biriyle sohbet ediyordu. Acaba menajeri mi diye gerildim. Ama daha dikkatli bakınca uzun boylu, yaşlı, gür sakallı, parlak kel kafalı ve kaplumbağa kabuğu gözlüklü adam görüyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Editörü, menajeri değil.

Linus Axel'e, "Stein ile bu hafta içinde öğle yemeği yiyeceğiz," diyor.

Axel, " gözle bekliyorum," diye yanıtlıyor. odaklanmış durumdalar. Mükemmel. Tek yapmam gereken yanlarından geçmek, belli belirsiz gülümsemek ve şehir merkezine gitmek.

Bekle. Bunu yapmama bile gerek yok.

Diğer dönüyorum, ama tam dönerken Axel "Hazel" diye sesleniyor.

İnliyorum ama geri dönüyorum. "Evet?"

Axel, Linus'a ikinci olacağını işaret ediyor. Editör bana el sallıyor ve ben de profesyonel bir sırıtişla başımı sallıyorum. Ne olsa dünya küçük. Sonra Axel bana doğru yöneliyor, dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Tacos?"

Meraklı ama onaylayan bir ses. Bir an için taco olayını uydurduğum için kızacağını sandım.

"Doğaçlama yaptım. Sakın bana tacolardan da nefret ettiğini söyleme?" Gülüyor. "Kim taco'dan nefret eder ki?"

"Hiç kimse" diyorum. Kesici bir şey söyleyip gitmesini bekliyorum ama bana bakıp duruyor, sessiz.

Kaşlarım çatıldı. "Ne , Huxley?"

Sanki söyleyeceği korkuyormuş gibi iç geçiriyor. "Sen kazandın," diye mırıldanıyor. "Sen daha iyiydin."

Ah, doğru ya. Daha nazik ol yarışması. Gerçi bahisleri bile belirlememiştik. "Ne için oynuyorduk?"

Caddeden hızla geçen taksilere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bilmiyorum. Sanırım bazı şeyleri hâlâ gizli tutmak dışında. Yani, teşekkürler."

Bir kez daha elini uzattı. Tutuyorum ve sıkıyorum. Ama bu sefer elini bir ya da iki saniye daha uzun tutuyorum. Belki beş.

Ama sonra . Oyalanmanın ne anlamı var?

Biz sadece eski arkadaşlarız, eski ortaklarız, eski sırdaşlarız.

Biz eskiyiz.

Artık birbirimiz için ölüyüz.

Bir yetişkin gibi davranmanın ödülü yok.

"Belki de ödül, birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmamamızdır," diye teklif ediyorum. Bu muhtemelen en iyisi.

-Statükoyu korumak için oynamak ve birbirlerinden çok ama çok uzak durmak.

En kolayı bu.

Dudaklarını büzüyor ve sonra başını sallıyor. "İyi geceler o zaman," diyor ve sanki ikimiz de bir konuda hemfikirmişiz gibi geliyor.

Arkamı dönüp Veronica ile Gin Joint'de buluşmaya gidiyorum. Bugün bir şey kazanmış gibi çok kötü.

WINE DAY

Hazel

Ertesi sabah duşta, açılış bölümlerinin ilham perileri bir sonraki kahramanımın mesleğini teslim ediyor. Çünkü tüm iyi kitap fikirleri çıplak ve ıslak olduğunuzda ortaya çıkar.

Kazanan .

Kahramanımın birkaç üzüm bağı olacak.

Bu da şarabın benim için artık bir kayıp olduğu anlamına geliyor.

Bir kere çıplak ve ıslak değilim ama tamamen giyinik de değilim - çünkü neden evde tamamen giyinik olayım ki?

-Şehrin en iyi sommelier'lerinden birine ulaşıyorum ve gelecek hafta görüşmek için bir zaman ayarlıyorum.

Gün sayıyor olabilirim.

Bir sonraki Şarap Günü -yani Pazartesi- gelip çatığında evimden çıkıyorum ve metroyla şehir merkezine giderken San Francisco'daki arkadaşım Rachel'a mesaj atıyorum. O bir şarap sever, bu yüzden onu kıskandırmam gerekiyor.

Hazel: Bilin bakalım nereye ... Hugo'nun yerine!

Senden nefret ediyorum. Ayrıca bana en iyi taksisinden bir şişe çal.

Pantolonumun içine sokarım.

İşe giderken heyecanlandırma.

Hazel: açılmışken, yeni mücevher dükkanı nasıl gidiyor?

Rachel: Günden güne değişiyor ama umutluyum. Gelecek ay Paris'e ve muhtemelen taşıyacağım bazı sanatçıları kontrol edeceğim!

Hazel: Ooh, la la! (Fransızcam bu kadar).

Hugo'ya üzereyim, bu yüzden ona iyi dileklerde bulunduktan sonra Amsterdam Caddesi'ndeki şık restorana giriyorum ve sahibi şarap uzmanı olan kişiden farklı üzümler hakkında bilgi alıyorum.

Oduncu bir adam bana bir taksi teklif etti. "Bu da Kaliforniya'daki en sevdiğim bölgeden. Üzümleri iri ve sert," diyor Hugo, sesinde en ufak bir kibir belirtisi olmadan. Şaraptan anlayan bir adam.

Eğiliyorum ve kırmızı bardaktan doyurucu bir nefes çekiyorum. Duyularım karıncalanıyor. "Mmm. Zengin kokuyor," diyorum.

"Üzümler tam zamanında hasat edildi" diyor şarap üreticisini över gibi yanındaki şişenin üzerindeki etiketi okşuyor.

"Hugo, çok önemli bir sorum var." "Bana her şeyi sorabilirsin," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

"Hiç dolunayda üzüm toplar mıydınız?" "Neden?" Beş hecesi var.

"Ben de tam olarak bunu merak ediyordum. *Neden?*"

Ona dolunay şarabının hikayesini anlattım. Hugo bütün bu süre boyunca başını sallıyor, eğlenceli bir şekilde tedirgin. "Herkesin bir hilesi var. Sen farkına bile varmadan, birileri tatlı rakun şarabı pazarlayacak."

"Böyle bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz ama üzümlerin olgunlaştığını anlamamanın yollarından biri kuşların, rakunların ya da ayıların ortaya çıkmasıdır. Üzümler tatlı olduğunda gider" diye açıklıyor.

Bu da şarabı daha da keyifli kılıyor. "Tatlı Rakun Şarabı'nı bir sonraki kitabıma koymanın bir yolunu bulmalıyım," diyorum.

"Katılıyorum. Yapmalısın," diyor.

Biraz sonra kot pantolonumda bir şişe olmadan ayrıldığımda, üzgünüm Rachel, rakun şarabını birine anlatmak için can atıyorum. Kalabalık kaldırıma çıktığımda TJ'e mesaj atmak için telefonumu açıyorum ama sinir bozucu bir şekilde beynim başka birinin adını fısıldıyor.

Axel.

Axel'e söyle.

Kendimle alay ediyorum. Sanki Axel'e söyleyecekmişim gibi karşılık veriyorum. *Ama o dolunayda şarap hasadı için oradaydı.* Ne olmuş yani? TJ yine de alacak.

Ama Axel'e Tides of Wine teorisini onunla birlikte çürüttüğünü söylemek için can attığını biliyorsun.

Yeter! Bu kadar yeter!

Bir bahar günü öğleden sonra kalabalığının arasından geçerken en iyi arkadaşşıma yazıyorum. Gönder tuşuna bastığımda telefonum titriyor. Numara yayıncım Lancaster Abel'in ana hattı.

"Oh," diyorum kimseye. İçimde tanıdık bir sinir ve heyecan karışımı pır pır ediyor. Yayıncının araması genellikle iyi haberdir, ama asla bilemezsiniz. Ya ben Hugo'yu ziyaret biri beni internetten iptal ettiyse? Daha da kötüsü, ya iptal edildiğim için beni bırakıyorsa? İptal edilmem için bir şey mi yaptım? Ben değilim. Aptalca şeyler söylemem. Ama Tanrım, umarım çuvallamamışımdır.

Çok hızlı cevap veriyorum.

"Selam, ben Hazel," diyorum caddeye göre biraz daha sessiz olan Seksen İkinci Cadde'ye eğilirken.

Lancaster Abel'in reklamcıları Aaron ve Cadynin ikiz sesleri, "Hazel olduğunu biliyoruz!" diyor. "Sizi biz aradık!"

Çoğu iyi reklamcı gibi onlar da ünlem işaretleriyle konuşurlar.

"Ne yapıyorsun?" Sonra Cady soruyor. İkisi arasında daha neşeli olan o, ki Aaron'ın neşe skalasındaki yeri on üzerinden on olduğu için bu da bir şey ifade ediyor.

"Hugo'nun Şarap Barı'ndan çıkıyorum. Yeni kitabım için araştırma yapıyorum," diyorum, onları etkilemeyi umarak, çünkü Lancaster Abel'daki herkesi her zaman etkilemeyi umuyorum, çünkü beni sonsuza dek sevmelerine ihtiyacım .

"Aman Tanrım. Çok eğlenceli. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum," diyor Aaron ve sonra dilini şaklatıyor. "Sooooo..."

Kendimi destekliyorum. *Kıyamet yaklaşıyor*. "Evet?"

"En iyi fikri bulduk," diye takılıyor Cady, tam da bir mobilya kamyonu gümbür aşağı inerken. Bu en iyi fikir hakkında bir şeyler daha söylüyor ama onu zar zor duyabiliyorum.

"Ne dedin sen?" Diğer kulağımı kapatarak soruyorum.

"Bekle. Hugo's. Hugo'da mısın? Neden bize söylemedin? Ofis beş blok ," diyor Aaron.

Elbette, bunu biliyorum. Ama neden onlara söyleyeyim ki? Yapışkan olmak istemiyorum. "Beni görmek düşünmemiştim," diyorum dürüstçe.

"Her zaman yaparız," diyor Cady. "Bekle! Yeni fikir! Uğrayabilir misin? Bugün birinin doğum günüydü. Pastamız var."

"Aman Tanrım, kızım. Ona başkasının pastasını ikram etme," diyor Aaron, mahcup bir şekilde. "Hazel, tatlım. Kendi pastanı hak ediyorsun."

Gözlerimi kırıştırtıyorum, bu ikisini anlamaya çalışıyorum. "Pasta için içeri gelmemi ister misin?"

"Pasta ve haberler," diye ekliyor Aaron. "Cady, Hazel'a biraz kek almalıyız. Hemen şimdi. Şu dükkâna git."

"Aslında, bana pasta almak zorunda değilsin." Kırmızı halı sermelerine gerek yok. "Pastasız gelmekten mutluluk duyarım. On dakika içinde orada olurum."

Vedalaşıyoruz ve binalarına doğru yürürken TJ'e mesaj atarak neden beni ziyaret etmek istediklerini anlamaya çalışıyorum.

TJ: Belki de son kitabınızın kapağındaki seksi adam karın kaslarını nasıl sekiz kas haline getirdiğini göstermek istiyordur.

Hazel: Ve cevap peynir yok ve eğlence yok.

TJ: Peynir ve karın kaslarına inanırım.

Hazel: Ve sana satmak için denizde bir devre mülküm var.

Çok geçmeden gökdelene varıyorum ve güvenliğe ismimi veriyorum. On ikinci kata çıkıyorum ve asansör kapıları açılır açılmaz Cady ve Aaron . Aaron sarışın. Cady daha sarışın. Bana bir konferans odasına kadar eşlik ediyorlar, beni mıncıklıyorlar, Hugo'yu, en sevdiğim şarabı, günümün nasıl geçtiğini soruyorlar.

Coşkularını seviyorum ama bana bu kadar dokunulmasını istemiyorum. Yine de tek kelime etmiyorum, *harika* dışında, *her şey harika*.

Odaya oturduğumda editörüm Ramona kapıda beliriyor ve düz kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına atarak bana bakıyor. "Bana uğrayacağını söylediler. Heyecanlı mısın?"

"Tabii. seviyorum," diyorum, kafam daha da karışmış bir halde.

Ramona tanıtım ikizlerine *ciddi* bir bakış fırlatır. "Hazel'a telefonda söylemedin mi?"

Cady üzgün görünecek kadar sağduyulu. "Köşe başındaydı. Ona yüz yüze söylemek istedik. Sen söyle ona!"

Ramona onlara baktı, sonra bana döndü. "Bu her yazarın hayalidir. Sizi özel bir kitap turuna göndermek istiyoruz. Eğer kabul " diye ekliyor, reklamcı çiftin yapmadığı şekilde diplomat gibi.

Ülkeyi gezmek, okurlarla buluşmak, kitap imzalamak ve hikayeler hakkında sohbet etmek? Bu en büyük fantezi. "Uygun mu? Tabii ki varım," diyorum. İçimde bir sevinç var. İptal edilmedim. *Devam ettirildim*. "Ne olursa olsun, ben ," diyorum, ama bekle. Bu doğru değil. "Bungee jumping turu olmadığı sürece. Ya da, mesela, bin fit aşağıda kükreyen akıntıların olduğu çürük köprülerden yürümek zorunda kaldığınız turlardan biri."

Cady'nin çenesi düşer. "Böyle turlar mı var?" Aaron

bilgece, "İnsanlar korkmayı sever, tatlım," diyor.

Ramona araya giriyor. "Seni bungee jumping yapmaya göndermeyeceğiz. Ama *The I Do Redo* Fransa'da geçtiği için, seni birkaç şanslı VIP okurla birlikte Avrupa'da bir haftalık lüks bir tren turuna göndermek gibi harika bir fikrimiz var. Yol boyunca çeşitli şehirlerde duracak, imza günleri ve etkinlikler ve okuyuculara kitaptaki bazı yerleri . Kulağa nasıl geliyor?"

Başka bir kitap için bir öncül gibi. Tren romantizmi için yem gibi. Gibi...gah.

Şimdi hayal edebiliyorum, tamamen zarif ve Orient Express gibi. Belki de benden kadife bir gece elbisesi , mücevherler ve saten eldivenler takmamı ve sahil boyunca eski moda lüksün şerefine kadeh kaldırmamı istiyorlar. Sonra yataklı vagonuma , kahramanımızın trende, belki de Fransız Alpleri'nde bir yerde yakışıklı bir yabancıyla tanıştığı bayıltıcı bir hikaye kurgulayacağım.

Hayır, bekle. Küçük bir Fransız köyünden bir milyarder olacak. Smokin giyerek trene binecek ve karanlık bakışları tehlikeli sırlarla dolu olacak. Onu baştan çıkardığında, daha önce hiç yaşamadığım ama yaşamak istediğim türden bir seks yapacaklar-kitap *seksi*.

En iyisi bu. Bayan her zaman Os. Genellikle iki ya da üç kez. Kadın kahramanlarımı cidden kıskanıyorum.

"Bu hafta sonu gidebilirim," diyorum.

Cady ve Aaron kıkırdıyor, sonra da alkışlıyorlar. "Evet diyeceğini biliyordum," diyor Cady.

Ramona kısa bir süre güldükten sonra işe koyulur. "Harika. Yeni yepyeni bir lüks tren servisi var. Onlarla ortaklık yapacağız. JHB Travel," diye başlıyor.

"Oh! Bu çabayı duymuştum. Yeşil enerjiden para kazanan münzevi milyardere ait" diyorum. Belki de trende tanıştığım milyarder Bay B'dir. Evet, hayat sanatı taklit ediyor, gerçekten.

"Kesinlikle," diyor Ramona. "VIP tur grupları ve benzerleri için mükemmel. Roma'dan başlamak, İspanya'da bir durak yapmak, sonra da Fransa'da birkaç durak yapmak istiyoruz. Tabii ki Paris'te, çünkü *I Do Redo*." Umarım gezi hemen Rachel'inkiyle aynı hizaya gelir: "Ve sonra Kopenhag'da bitireceğiz."

Kopenhag romantizmde sık rastlanan bir yer değil, ama ben de Viking kahramanlarını severim, o yüzden... *yaşasın*. "Danimarka'yı ölmeden önce yapılacaklar listemden çıkaracağım," diyorum.

"Her şeyi ayarlamamız gerekiyor ama sizi bir ay içinde göndermek istiyoruz. Eğer herhangi bir dilde temel ders almak isterseniz, bunu da ayarlayabiliriz."

"Kulağa harika geliyor." Beni çimdikleme seviyesinde harika. *Bonjour* da dahil olmak üzere birkaç Fransızca kelime söyleyebiliyorum, ancak *Güzel ve Çirkin*'deki Belle gibi genellikle . Danca hiçbir şey söyleyemiyorum. İtalyancada *da* sadece *ciao* diyebiliyorum.

"Mükemmel," diyor Ramona ve bir süre düşündükten sonra ekliyor: "Birkaç yazar daha var.

bunu da yapacağız. Bir grup turu olacak."

Mantıklı. Bugünlerde beklenen bu. Belki TJ'e sorulmuştur. Londra'da geçen birkaç kitap yazdı. Çok iyi vakit geçiririz.

Sadece, farklı bir yayıncısı var. Lancaster Abel muhtemelen aynı yayınevinden birini göndermek istiyordur.

"Kennedy'yi de göndereceğiz," diyor Ramona. "İkiniz çok iyi uyum sağlıyorsunuz."

. O her zaman maceraya hazırdır. Bu gün daha iyi olabilir mi? "Onun benim uzun zamandır kayıp olan ikizim olduğuna eminim," diyorum. "Ayrıca, son kitabında Danimarkalı bir kahraman var. Yani Kopenhag şimdi daha da mantıklı geliyor."

"Biz de öyle düşünüyorduk," diye ekliyor Ramona.

Aaron ciyaklıyor. "Sana yüz yüze söylememiz gerektiğini biliyordum Hazel," diyor ve Cady'nin omzunu tutuyor. "Değil mi?"

"Çok doğru," diye Cady.

"Ve," diye devam ediyor Ramona, "Axel Huxley de yolculukta olacak." Dünyam durma noktasına geldi. "Axel mi?"

Mırıldanıyorum.

Ramona'nın bakışları ciddileşiyor. Ayrılığımızın ayrıntılarını bilmiyor ama son kitabımızı bitirmediğimizi biliyor. Bunu herkes biliyor.

Odadaki fili ele almak yerine düşüncelerini nazikçe açıklıyor. "Romantik gerilim romanlarının çoğu Avrupa'da geçiyor."

Aşırı hevesli beynime lanet olsun. *İspanya'daki şehir* ipucunu nasıl kaçırdım? Bu Axel'in bir seyahat arkadaşı olacağına dair örs büyüklüğünde bir ipucuydu. Kahramanları Barselona ve Madrid'in her yerini gezdi, İtalya'dan bahsetmiyorum bile. *Kusursuz Yalan*'ın kahramanı *Jett*, kötü adamın Roma'daki uluslararası bir bankayı hackleme planını *bozdu* ve ardından kötü adamı Trevi Çeşmesi'nde yakalayarak suda boğdu. Tabii ki Axel Avrupa'ya bir geziye gidecek. Axel Avrupa'yı sever. Ortaklığımız kafeden çıkıp gittiği gün o lanet kıtaya doğru yola çıktı.

"Bu iyi olacak mı?" Ramona gerçek bir endişeyle soruyor.

Hayır diyemeyeceğimi söyleyen bir endişe.

Evet, yayıncıların Axel'i neden gönderdiklerini anlıyorum ama ayrıldığımızı bile bile bizi neden eşleştirdiklerini anlamıyorum. Bir fuarda bir saatlik bir soru-cevap başka bir şeydir. Yedi günlük, yakın mesafeli bir tren yolculuğu tamamen başka bir şey.

Yine de, "*Bu iyi değil*" demek bana düşmez *çünkü onun kendini beğenmiş yüzüne katlanamıyorum ve ne kadar kendini beğenmiş olmadığına da katlanamıyorum*.

"Hiç değil," diyorum, bir kez daha numara yaparak.

Cady alkışlar. "İkiniz birlikte çok eğlenelisiniz. Fuardan beri herkes ikinizin ne kadar iyi konuşuyor. Bu çok moda."

"İnsanlar bizim hakkımızda mı konuşuyor?" Ben soruyorum.

Ramona başını sallıyor, belli ki heyecanlanmış. "Okuyucular aranızdaki... *kimyaya* bayıldılar," diyor. "Onlara internet üzerinden anket yaptık ve üçünüzün bir kitap turunda birlikte olmasını istedikleri konusunda büyük bir fikir birliği oluştu. Ve üçünüz de aynı ana şirkete bağlı olduğunuz için, harika bir karışım gibi görünüyor."

Harika. Sadece harika. Axel ve ben hoşlanıyormuş gibi yaptık ve şimdi bir trende yedi gün boyunca birlikte sıkışıp kaldık.

Avrupa'da.

Bugün daha kötü olabilir mi?

BİR KORKU SEVGİLİSİ

Axel

I. Dondur.

Editörümün Hazel'ın adını söylemesine imkan yok.

Doctor Insomnia's Tea and Coffee Emporium'da elimde kahve fincanım, havada, bir heykeli taklit ediyorum. Alternatif bir gerçeklikte mi yaşıyorum ben?

Linus'a hiç mantıklı konuşmuyormuş gibi bakıyorum. Çünkü mantıklı değil. "Hazel... Valentine, aşk romanı yazarı mı?" Sanki başka bir Hazel Valentine olabilirmiş gibi boğuluyorum. Sanki bir bilimkurgu Hazel'ı varmış gibi. Bir korku Valentine'ı.

Editörüm her zamanki ciddi tavrıyla başını sallıyor. "Takolar. Metro yolculuğu. Okuyucular bunu sevdi, Axel."

Bu bir hayatta kalma oyunuydu, böylece sahnede kin kusmayacaktık. Ama onun yerine, birlikte VIP bir okuyucu gezisine ev sahipliği yapma ödülü kazandık.

Ne dikkat etmekten bahsediyoruz. "Emin misin?" Sorumun satır okuyabilmesini umarak soruyorum.

...

Alo? Son kitabımızı ameliyat masasında bırakılmış bir hasta gibi terk ettik, öyleyse neden ikimizi eşleştirdiniz?

Ama neyin yanlış gittiğini tam olarak bilmiyorlar.

Kahretsin, *o da* neyin yanlış gittiğini tam olarak bilmiyor.

O zaman da iyi oynadık. Belli etmedik. Kimseye söylemedik.

"Onun yerine Dunbar ve Loraine'den birini istemiyor musunuz? Saanvi gibi," diye teklif ediyorum, sanki mahkemedeymişim gibi düşünerek. "Beni aynı künyeden biriyle göndermek daha mantıklı olmaz mı?"

Bu çok iyi bir argüman. Linus benim mantığımdan etkilenmiş olmalı.

"Dunbar, Loraine ve Lancaster Abel aynı ana şirkete ait" diyor ve işte size yayıncılık. Hazel ve ben farklı yayınevlerinde çalışıyor olabiliriz ama aynı kurumsal büyük medya ana şirketine sahibiz, yüzden Avrupa'da çuf-çuf'a birlikte biniyoruz.

Eğlenceli. Sadece eğlence.

Ama delik ararken ters yüz edemeyeceğim bir argümanla hiç karşılaşmadım. "İnsanların karşısına çıkma konusunda pek iyi değilimdir," diyorum ama bu benim kulağıma bile zayıf bir itiraz gibi geliyor.

Linus başını sert bir sallayarak, *yanlış anladın*, der. " fikirde değilim. Aslında bu konuda oldukça iyisin Axel. Pürüzsüz, keskin ve tam da doğru türden alaycısın. Kalabalık önünde çok işe ," diyor ve iltifatı için ona lanet ediyor. Turdan sıvışmaya çalışırken beni yakaladığı için ona da lanet olsun. En çok da güzel bir şey söylediği için ona lanet olsun.

"Teşekkürler," diyorum ama bu daha çok homurdanmaya benziyor. Başka bir taktik aramakla meşgulüm. "Sadece okuyucuların bitmemiş kitabımız hakkında soru sormasından endişe ."

Aslında kendi kıcıımı kurtarmaya çalışırken yardımcı olmaya çalışıyordum gibi bu külçeyi .

Hazel Valentine ile seyahat edip bir hafta boyunca uslu *duramam*. Yapamam işte. Ayrıca, bana katlanamıyor ve son baktığımda ikimiz de aktör değildik.

Hayır, biz *aşırı oyuncu*uz, çünkü fuardaki performansımız bizi bu aptal duruma soktu. Linus, "Fuarda çok iyi idare ettiniz," diye . "Ve iş dünyası için de

Sen, Kennedy ve Hazel. Son kitaplarınızın hepsi Avrupa'da geçiyor. Sen Hazel'a gelince, ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz. Tacos. Haksız mıyım?"

"Evet, tacos," diyorum, kurşun

gibi. Siktiğimin tacoları.

En azından tampon olarak Kennedy var.

Bana Hazel'la nasıl bir hafta geçirmem gerektiğine dair diğer ayrıntıları anlatırken buna . Bu kadının yanında olmak benim için hâlâ çok zor.

* * *

Düzenli olarak güncellediğim uzun bir pişmanlıklar listem var.

Hayatımda düzeltmem gereken onca şeyi unutmak istemiyorum, bu yüzden her kabahati dizüstü bilgisayarımdaki *Annemin Çıplak Fotoğrafları* etiketli bir klasörde sakladığım dijital bir Post-it notuna yazıyorum. Doksan beş karakterli şifremden sonra güvenlik hendeğindeki bir başka timsah.

Liste bunlarla sınırlı olmamakla birlikte şunları içeriyor: *Lisede sahte duruşmalara katılmak, birkaç yıl önce o gece barda dar siyah pantolonlu seksi esmere çıkma teklif etmek, dar siyah benim zayıf noktam olmasına rağmen ve vay be, Sarah kalp kıran biri mi oldu ne, ve babama herhangi bir eksisinde yardım etmek, yedi yaşındayken pek seçeneğim yoktu.*

Şimdi, Dipsiz Azap Kuyusuna Yolculuğun başlamasına T-eksi-üç gün kala, bir Pazartesi öğleden sonrasında dosyayı tıklayarak açıyorum. Dairemdeyim, kulaklıklarımda kardeşimin en yeni şarkı listesi bangır bangır çalıyor, bir pişmanlık daha eklerken öğleden sonra kahvemi yudumluyorum.

Üniversitede İspanyolca dersi alıyordum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum, telefonumdaki müziği kapatıyorum ve yakıtımın son damlalarını da bitiriyorum. İşte yine başlıyorum.

Dört hafta boyunca haftada iki kez aldığım dil dersleri bugün sona eriyor. Danca ve İtalyanca'da nasıl söyleneceğini öğrendim: *lütfen, teşekkür ederim, tanıştığımıza memnun oldum*, ayrıca *neden evet, kahramanım Jett'in bir rock yıldızı gibi suçu çözmek için zamana karşı yarıştığı yer burası ve hayır, Trevi Çeşmesi'nden geçemezsiniz, en kötü türden kötü adamları yok etmediğiniz sürece ve o zaman tamamen sorun değil*. Ama son iki haftayı Fransızca çalışarak , çünkü zamanımızın yarısı Fransa'da geçecek. Keşke okulda bu dili öğrenmiş olsaydım, bu fazladan günleri Hazel ile geçirmek zorunda kalmazdım. Kennedy de öyle ama Kennedy gözbebeklerinden kalbimin ortasına ölüm ışınları fırlatmıyor.

Ya da sikime.

Gerçi Hazel'ın artık bana baktığından bile emin değilim ama yine de duygusal

Onu her gördüğümde Kevlar'ı takıyorum, bu yüzden gitmeden önce daha sıkı bağlıyorum.

Fransızca öğretmeniyle buluşmak üzere yola çıkıyorum ve binadan çıkar çıkmaz güneş gözlüklerimi takıyorum. Bu tren yolculuğu için hâlâ bir hayatta kalma planım yok ve buna fena halde ihtiyacım var. Carter'a her pazar milyonların önünde futbol oynarken sahada üzerine gelen kornelele nasıl başa çıktığını sormalıyım. Eminim benim şu anda karşı karşıya olduğum sert savunmaya benziyordur.

Yürürken, bu bir mesaj attım. Hemen cevap veriyor.

Carter: Filo ayakları. Çelik gibi sinirler. Ayrıca, pedler. O futbol pedleri işe yanyor!

Cevap verirken gülüyorum.

Axel: Anlaşıldı. Yolculuk için omuzluklara yatırım yapacağım.

Carter: Bir fincan da düşünün.

Sempatide içinde yüzümü buruşturuyorum, sonra da metroya giden merdivenlerden atlayarak veda mesajı atıyorum. Tren tünellerden geçerken yolculara göz gezdiriyorum. Kocaman kulaklıklılı ve keçi sakallılı üniversite çağında bir adam kafasını sallıyor. Bahse girerim butik bira içmeyi ve gitar çalmayı seviyordur. Kucağında bir çocuğu ve ölümüne tuttuğu iki eliyle telaşlı bir annenin muhtemelen sert bir içkiye ihtiyacı var ama başka bir şeye değil.

Kafamda birkaç karakter biyografisi daha yazıyorum, mevcut kitabımdaki olası yardımcı karakterleri besliyorum. Batı Yetmiş İkinci'ye ulaştığımda, Brooks Dean'in karşılaşacağı müze muhafızları, Interpol ajanları ve dolandırıcılar için kafamda bir sürü geçmiş var.

Kahretsin, bu hayranım. Keskin bir mizah anlayışı, omzunda bir çip, kadınlarla tüm hareketleri ve dünyadaki yanlışları düzeltmek için ölümcül bir kararlılığı olan çalıntı malların çelik gözlü ödül avcısı. Hukuk diplomasını iyilik için kullanıyor. Bulmacaları çözmesine yardım etmek için.

Belki o benim omuzluklarım olur. Belki de yolculuktaki kahramanlarımdan biriymişim gibi davranacağım ve Hazel'ı bu şekilde idare edeceğim.

Sonra da bu saçma fikre gülüyorum.

Rol yapma konusunda berbatım.

Yine de Brooks'un gelecek hikayesini Antarktika'ya taşımak isteyebilirim. Ne olur ne olmaz. Hazel'ın, müthiş bir kelime sihirbazı olmasına rağmen, tundrada seksi bir romantik komedi çekemeyeceğinden eminim.

Kimi kandırıyorum ki? Ateşli iglo seksi yazıp tüm penguenlerin kalplerini ve siklerini eritebilirdi.

Elimde hiçbir oyun planı olmadan, yayıncılarımızın tuttuğu Fransızca öğretmeni Angeline'in buluşmayı sevdiği Big Cup'a gidiyorum. Haftada iki kez yapılan bu seanslar bazı temel bilgileri öğrenmeme yardımcı oldu. Çoğunlukla Avrupa'da geçen hikayeler yazdığım için bazı temel ifadeleri bilmenin değerini anlıyorum. Yurtdışındayken o dili konuşmaya çalışmak çok kibar davranış, en azından yemek siparişi verirken ya da tren satın alırken

Bilet. İspanyolca biliyorum ve bu bilgi, son kitabımı Barselona'da Gaudi ve paella ile tıka basa doldurarak araştırıp yazarken çok işime yaradı.

Dükkânda, masalar denizindeki sert, gümüş saçlı, saçma sapan Fransız kadını arıyorum.

Angeline burada değil ama kızıl saçları dalgalar halinde kafasına dökülmüş, esnek boynu açıkta bir kadın gördüğümde nabzım daha da yükseliyor. Hazel köşedeki bir kabine sıkışmış, dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor, zihnindeki dünyada kaybolmuş. Bakışları ekrana sabitlenmiş, parmakları uçuşuyor, hayal gücünden hiçbir şey olmuyor.

Birlikte çalıştığımız zamanlarda ve ben onu bir kafenin arkasında, erken başlamış olarak buluyordum. Özür dilerdi, "Aklıma bir fikir geldi..." derdi.

Sonra bunu benimle paylaşırdı ve her zaman iyi bir fikir . Ben de onun üzerine inşa ederdim ve birlikte elektrikli bir şey yapardık.

İnatçı bir yanım Chelsea'de patladığımız o güne geri dönebilmeyi ve onu tekrar böyle bulabilmeyi diliyor. Farklı bir şey söyleyebilirdim. Birçok şeyi farklı söyleyebilirdim.

Ama geri dönemezsiniz. Sadece ileriye gidebilir ve pişmanlıklarınızla yaşamayı öğrenebilirsiniz.

Karşısındaki sandalyeyi tutarken bana fırlatacağı bıçaklara karşı kendimi hazırlıyorum. Birkaç saniye kafasını kaldırmıyor, sonra irkiliyor. "Oh. Kahretsin. Seni görmedim."

geldiğinde gülümsememi gizliyorum. Bu da tanıdık. Onun tepkisi. Sonra sırtışıımı tamamen . "Bu çok açık," diyorum.

Gözlerini devirerek ekranına bakar. "Sanırım burası yine de iyi bir durak noktası. Angeline de birkaç dakika burada olur."

"Ama o hep geç kalır," diyorum.

"Doğru. Öyle," diyor Hazel iç geçirerek ve klavyesine dokunuyor. Çalışmalarını kendisine e-posta ile gönderiyor ve Dropbox'ta da saklandığından emin oluyor. Gümüş renkli dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Hudson ve Laini bugün ne tür saçmalıklar peşindeler?" Soruyorum çünkü bir çürüğü dürtten ahmağım. "Bekle. Sakın söyleme. Duştan hemen sonra üzerinde sadece bir havluyla kapıyı açtı. O temiz, erkeksi koku burun deliklerine ve onu aydınlattı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı, adamın baklavalara ağzının suyu aktı, sonra -bir saniye bekleyin- ona vermek için pişirdiği kekleri düşürdü. Binaya hoş geldin demek için. Yeni kapı komşusu." Gözlerindeki kızgın bakışın tadını çıkararak bir an duraksıyorum, çünkü ben hâlâ bir ahmağım. Bu Kevlar daha kolay. "Haksız mıyım?"

Büyüleyici yeşil gözlerinden fırlattığı ölüm ışınları kalbimin ortasına tünel açıyor. Muhtemelen o organı kömürleştirdi.

Kaşlarını kaldırıyor. Tatlı zamanını alıyor. "Axel," diyor, sonra gülüyor. "Onun sekiz paketi var." Ben de gülüyorum. Onun için mesleki bir tehlike. "Touché."

"Ve tabii ki yeni duş almış gibi kokuyor. Duştan yeni çıktı."

"Ya yeni duş almış, ya odunsu ya da baharatlı," diyorum. Bunlar romantik kahramanlar için üç ana koku. Bir gün Google'da erkekler ve kadınlar için en seksi kokuları araştırırken bir liste yaptık.

"Tıpkı senin de yazdığın gibi."

"Çifte dokunuş."

Sonra ikimiz de gülüyoruz ve bu aldatıcı bir şekilde iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki gardımı indiriyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu sabah Brooks omzundaki yarayı karanlıkta rıhtımda bulduğu olta telini kullanarak ve acıyı viskiyle uyuşturarak tek başına dikti."

"Viski bunun içindir. Acıyı uyuşturur," diyor kuru bir ve sanki bir zamanlar sahip olduğumuz boom-boom ritmine geri dönmüşüz gibi. Ama ses tonunda yeni bir hüznün var, sanki başka bir şeyden bahsediyor gibi. Viskinin gücünün ötesinde bir şey. Bir şey

ama belki de hiçbir şeyden bir şey anlamıyorumdur. Bu ilk kez olmuyor. Kapıya attığı umut dolu bakışlar arasında aynı kırmızı saç telini üç kez topuzunun içine sıkıştırdı. "Kennedy genelde erken gelir. Burada olmaması garip."

Hazel da muhtemelen tamponumuzu istiyordur. Belki de Kennedy bu yolculuk için tehlike tazminatı almalı. "Her an gelebilir," diyorum, Kennedy'nin yakında geleceğini umarak. En azından bunu umduğumu düşünüyorum. Ama her türlü belirsizliği bir kenara itip, belki de bu tur için zekâyı seçiyorum. "Eğer öğretmenden önce gelirse, belki birleşik bir cephe oluşturabilir ve Angeline'den bugün bize en önemli Fransızca cümleleri öğretmesini isteyebiliriz? Mesela, "*Bar arabası geç saate kadar açık kalabilir* mi?" nasıl söylenir?"

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle seğiriyor. "Peki en iyi şarap nasıl sipariş edilir?"

Sandalyeye daha gömülüyorum, kolumu sandalyenin arkasına uzatıyorum. Bir an için gözleri göğsümden aşağıya, sonra yukarıya kayıyor. Sanki vücudumda yıldırım hızıyla bir tur atıyor.

Öyle olsaydı eğlenceli olmaz mıydı?

Ama hayır. Ben onun tipi değilim. Özel takım elbiseli, pahalı saatli ve ipek kravatlı erkeklerden hoşlanıyor. Her neyse. Bunu aştım. "Bak, olay şu. *Lütfen, teşekkürler, tuvalet nerede* ve *bana içecek sert bir şeyler verebilir* misin diyebildiğin sürece sorun yok."

Gülümsemesi bozulmadan başını sallıyor. "Yaşamak için kelimeler." Sonra gözleri parlıyor. "Bir kopya kağıdı yapmalıyım. Bunu henüz inanamıyorum."

"Evet, ben de yapamam. Sen hazırlık kraliçesisin," diyorum.

"değil. Hazırlanmak zorundayım. Sürprizlerden nefret ederim" diyor ve ben de bunu biliyorum. Kesinlikle biliyorum. "Sekiz kiloluk adamların beklenmedik bir anda sadece havluyla kapıyı açması da dahil mi?" I kızdırmak.

vuruyor, sanki bunu ciddi ciddi tartıyormuş gibi. "Bu henüz gerçek hayatta başıma gelmedi, ama bu beklenmedik zevk bana iyi gelebilir," diyor dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Telefonu masanın üzerinde vızıldayınca konuşmamız yarıda kesildi. Benimki cebimde titreşiyor. "İkiz vızıltılar," diyorum.

"Muhtemelen Angeline," diyor.

Telefonumu çıkarıyorum. O da kendi telefonunu açıyor.

Kennedy'den gelen bir mesaj bana göz kırptıyor. Ama ikimize de. Ben daha mesajı okumadan masadaki hava ve ağırlaşıyor. Kennedy'nin mavi fiberglas alçıdaki bacağının fotoğrafı bana bakıyor.

Metni okurken inledim.

Kennedy: Fareler benim düşmanım! Binamın merdivenlerinde beni kovalayan bir fare vardı. Beni kovalıyordu, yemin ederim. Sanki daha da güçlü ve kötü olmuşlar gibi. Ayağım takıldı ve düştüm ve olan bu. Farelerden daha kötü bir şey var mı?

Bir mesaj daha geldi.

Kennedy: Oh, eğer , Avrupa'ya gidemediğim için üzüntülerimi hastane jölesinde boğuyorum.

Sonra bir tane daha.

Kennedy: Ayrıca, hastane jölesi en kötüsüdür. Sanırım fareler tarafından yapılmış.

Birkaç uzun ve şok edici saniye boyunca, lüks trende, VIP okuyucu turuna ev sahipliği yapan Hazel ve benimle geçireceğim yedi günü hayal etmeye çalışıyorum.

Ama bunu hayal edemiyorum. Bu büyük ve korkunç bir bilinmeyen.

Ağır bir iç çekişle telefonu yere bıraktım. Tampon için çok fazla. Hazel'ın yeşil gözlerine bakıp duygularını okumaya çalışıyorum. Ama o boş. Belki de sürprizden. Bundan gerçekten nefret ediyor olmalı.

Beklediğimden daha uzun süre sessiz kaldı. Söyleyecek ne var ki? Bariz dışında. Ben de bariz kılıcımı çekip, "Sanırım sen ve ben, tatlım," diyorum.

Tam cevap verecek gibi görünüyordu ki, fırfırlı etekler ve şingırdayan bileziklerle dolu bir telaş içeri daldı. Angeline saatini kontrol ederek aceleyle geliyor. "Je suis désolée," diyor geldiğinde. "Geç kaldım. Özür dilerim."

Hazel öğretmenimize, "Endişelenmeyin," diyor. "Ama bize '*Bar arabasını gece yarısı açabilir* misiniz' demeyi öğretebilerseniz harika olur."

Bu çeviriye kesinlikle ihtiyacımız olacak.

AZ ABARTMAK

Hazel

Perşembe sabahı bavulumun fermuarını çekerken burnumu çektim. Sonra vurgulamak için birkaç kez daha burnumu çektim. "Şunu duydun mu? Sanırım bir şeye yakalandım," diye sesleniyorum kadeh kaldırmakta olan TJ'e.

Simitler mutfağında. Simitler günün her saatinde güzel olduğu için, yolculuğumdan önce bir uğurlama yemeği yiyoruz. Uçuş saat yedide ama ben her ihtimale karşı saat üçten biraz sonra havaalanına gidiyorum.

"Sesin gayet iyi geliyor," diyor.

Boğazıma dokunup tekrar burnumu çekiyorum. "Tanrım, umarım üşütmemişimdir. Birini üşütmekten nefret ederim."

TJ'in ayakkabıları parkelere çarparak yatak odama doğru ilerliyor, elinde bir fincan kahveyle kızılağaç ağacından yapılma gövdesiyle kapı aralığını dolduruyor. Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "O zaman kimseyi öpme," diyor uğursuzca. Kimi kastettiğini anlamam için Axel'in adını söylemesine gerek yok.

Bu mantıksız öneri karşısında burnumu kırııştırıyorum, sonra kapalı bavulumdan fırlayıp tekrar boğazımı okşuyorum. Zorla bir öksürük daha çıkarıyorum. "Ben ölüyorum. Ölüyormuşum gibi gelmiyor mu?"

"Bir yolculuktan kurtulmak için acınası girişimlerden ölmek" diyor.

Ona dudak büktüm, sonra parmağımı salladım. "Bunların hepsi senin suçun."

kırılır, fincanını kaldırır ve bir alır. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Öyle değil! Sadece ," diye geveliyorum, sonra omuzlarımın çökmesine izin veriyorum. Midem sinirden kasılıyor. "Bir hafta boyunca Axel'le birlikte olmakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yardım edin."

Arkadaşım mesafeyi kapatıyor, boştaki kolunu bana doluyor ve sıkıyor. "Sana bir simit alalım, sonra da oyun planı yaparız."

Başımı sallıyorum, moral desteği için biraz daha iyi hissediyorum. Küçük mutfağıma gidiyoruz, orada derin bir nefes alıyorum. Geçmişten kurtulmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Sadece onu görmek düşündüğümünden daha zor."

Pek çok nedenden dolayı.

"Onu özlüyorsun," diyor nazikçe ve bu bir soru değil. Bu sadece gerçek.

Arkadaşlığımızı, yoldaşlığımızı, anlama şeklimizi umutsuzca özlüyorum.

"İstiyorum," diyorum, üzgün ve hüzünlü. Sonra omuzlarımı silkeliyorum, sanki duygularımdan sıyrılabilirmişim gibi. "Ama ben sadece... bu yolculuk boyunca yetişkin gibi davranacağım. Okuyuculara ve ajandaya odaklanacağım, sonra da Paris'te Rachel'la biraz kız kıza vakit geçireceğim."

"İyi fikir. Axel'le yetişkin olduğunuz için bunu ödülünüz yapın" diyor. "Kendine sadece

"Eğer durduysan onu görmeye gidebilirsin."
"Ödülleri severim," diyorum, şimdi heyecanlanmıştım. "Biliyorum Hazel. Biliyorum."
", Rachel benim ödülüm ve yetişkin olmak da planım. Bunu yapabilirim."
TJ koluma vuruyor. "Sen . Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona karşı hep yetişkin gibi davrandın."
Öyle mi? Chelsea'de Axel'in beni gafil avladığı o gün en iyi anım değildi. Evet, şaşırmıştım ama kitaptan, ülkeden ve benden ayrılacağı haberini iyi karşılayamamıştım.
Bazı şeyler söyledim.
Keşke söylemeseydim dediğim şeyler.
Belki de bu yolculuk bir baştan başlamadır. *İyi bir yetişkin* olmak için bir şans. "Güçlenmek ve beslenmek için bir simide ihtiyacım var," diyorum.
Tost makinesi dualarıma cevap veriyor ve güzelce kızarmış susamlı bir simit çıkarıyor. Buzdolabından biraz tereyağı alıp üzerine sürüyorum. "Krem peynirden nefret ederim," diye açıklıyorum ama TJ bunu biliyor çünkü sevmediğimi öğrendiği gün beyaz bok listesine krem peynir yazmıştık. Axel'in ve *benim* altımda listelenmişti.
"Krem peynirden nasıl nefret ediyorsun?" diye soruyor.
"Krem peyniri hiç denedin mi?" Karşı çıkıyorum, sonra ürperiyorum.
"Evet. Çok iyi. Bu yüzden simidim çıplak." Düz karnını sıvazlıyor. Ben de onun karnını okşuyorum. "Çünkü Jude'a karın kaslarını vermeyi seviyorsun."
Bilmiş gülümsemesi onu çok iyi anladığımı söylüyor. Sonra ekledi, "Karın kaslarını severim."
Gülüyorum, sonra geçen gün gözümün önüne bir görüntü geliyor. Axel sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve gömleği hafifçe yukarı sıyrılmıştı, bana karnını gösteriyordu, yağsız ve tonlu.
Küçük bir ürperti omurgamdan aşağı kayma cüretini gösteriyor.
Ama uçağa biniş başladığında onu kapıda karşılamak üzere havaalanına giderken ihtiyacım olan son şey bu.
Çünkü tabii ki birlikte oturuyoruz.
Yayıncılarımız, yaratıcı farklılıklar nedeniyle dostça ayrılan ama arkadaş kalmayı başaran eski yazar ortaklar olduğumuzu düşündükleri için.
Bu gerçek bir kurgu.

* * *

Telefonum bir mesajla çaldığında bavulumu kontrol etmek için neredeyse havayolu kontuarındaydım.

Axel: Bunu "sadece New York'ta" olarak dosyalayın. Bir teslimat kamyonu bağlantı yolunda devrilmiş. Kutular saçılmış. Saten Yankees ceketleri caddenin her tarafına saçılmış. Lyft'ten . Son bir kilometreyi yürüyorum.

Dökülmenin bir fotoğrafını gönderdi. Kutsal parlak mavi çizgili dağ. Tam New York'a göre.

Hazel: Ya da çıkışın diğer tarafından başka bir Lyft mi sipariş edeyim?

Axel: Bunu düşünmüştüm. Ama herkes için biraz serbest. Şansımı yürümeyle deniyorum.

Hazel: JFK'YE MI? JFK'YE GIDEN YOLDA MI YÜRÜYORSUN? Neredeyse bir otoyol.

Fotografik kanıtlar bir kez daha ortaya çıktı. Terminale giden yolda yürürken motosiklet botlarını gösteren beş saniyelik bir video

Hazel: Bu bir ölüm tuzağı.

Axel: Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, tatlım.

Hazel: Ben öyle demiyorum.

Axel: Tabii ki öyle. O kamyonu beni engellemek için gönderdin.

Hazel: Bana biraz daha kredi ver. Eğer o kamyonu seni yakalaması için gönderseydim, içinde Yankees ceketleri olmazdı.

Axel: . Sanırım suçlu sen değilsin. Ama Brooks Dean pes etmezdi, ben de etmeyeceğim. Seni kızdırmak için orada olacağım. Her neyse, terminale yaklaşıyorum. Ama hala sıradaysanız, sırtıma alıp size katılabilir miyim?

Yukarı baktım. Önümde beş kişi var. Ben de yardım edebilirim. Ne olsa yetişkinlik bu.

Evet, ama hızlı hareket etsen iyi olur.

Axel: Üç dakika içinde orada ol.

Nasıl bu kadar çabuk gelebilir? Ama söz verildiği gibi, üç dakika sonra gözlüklü, motosiklet botlu ve dar gri tişörtlü adam, yılan gibi kıvrılan kuyruktaki yolcu denizinin yanından geçip giderken *özür dilerim* ve *teşekkür ederim* diyor.

Bana iyi davranmıyor olabilir ama en azından yabancılara iyi davranıyor. Ona bir nezaket puanı vereceğim.

Tezgâhtan bir kişi uzaktayken yanıma geliyor. Axel pek de kötü görünmüyor. Acaba hepsini uydurdu mu diye düşünürken, göğsüne astığı postacı çantasından lacivert parlak bir kumaş parçasını bana . "Teşekkür olarak" diyor.

"Bir teslimat kamyonu kazasından Yankees ceketini mi çaldın?"

"Savaş ganimeti" diyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Ciddi misin?" Hırsızlık onun tarzı değil.

Oflayıp . "Son bir kilometreyi bir taksiciye otostopla gittim. Onda biraz vardı. Bana bir tane verdi."

Alay ettim. "Yani bu, kamyonndan yola dökülen ve senin taksicinin alıp kaçtığı ve bana verdiğin, hediye edilmiş bir Yankees ceketini mi?"

"Sen de benim iyi biri olmadığımı sanıyordun," diyor fazla büyük sırtıyla.

"Merak etmeyin. O sanrıdan muzdarip değildim," diyorum gişe görevlisi "Sıradaki" diye seslenirken.

Ceketini almadan tezgâha doğru ilerledim. "Merhaba. Roma' ," diyorum arkası kıvrık, sarı at kuyruklu kadına.

"Harika. Ve sen buradasın..." Soru sorarcasına Axel'e bakıyor. "Düşmanım,"

diyorum açıkça.

Kadın şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Axel homurdanır, sonra baş ve işaret parmağını kaldırır. "Az abartmış. Doğruyu söyle Hazel," diyor bana.

"İyi. Archnemesis," diye düzeltiyorum.

Temsilci yüzünü buruşturur. "Güzel bir uçuş olacak o

zaman." Uçuş sadece bir başlangıç.

* * *

Yirmi dakika sonra seyahat güvenliğinin ilk lav çukurundan geçmeyi başardık. Ben taşıma bandının diğer tarafından kırmızı sırt çantamı alıyorum, Axel ise postacı çantasını göğsüne asıyor.

Kapıya doğru ilerliyoruz.

Onunla yarım saat geçirdim. Sadece altı günüm var ve...

Oraya gitmek istemiyorum. Sadece bu yolculuğu kan dökmeden atlatmak istiyorum. Yolcu kalabalığının geçerken boğazımdaki rahatsızlığı bastırmak için yutkunuyorum ve "Yolculuğu nasıl dair çılgınca bir fikrim var," diyorum.

" kulaklıkla mı konuştun?"

İyi davranmayı neden bu kadar zorlaştırıyor? "Hayır Axel," diyorum.

" tanıımıyormuşuz gibi davranalım," diye teklif ediyor.

"Seni boğazlamak istemeyi çok kolaylaştırıyorsun," diyorum

kuru bir sesle. Gülümsüyor, ukala bir şekilde. "Bu benim özel

yeteneğim."

Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Benim fikrim şu: Neden yetişkinler gibi davranmıyoruz?"

Alnı kırışıyor. Belki de dünyanın en tuhaf önerisini yapmışımdır. "Hayatına etmek gibi mi?" diye soruyor dikkatle ama umutla.

Ama hayatımıza edebilir miyiz emin değilim. Sanırım şimdilik sadece anlaşmamız gerekiyor. Çok tanıdık bir profil gördüğümde bunu ifade etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Kare bir çene. Arkaya yatırılmış saçlar. Özel dikim bir gömlek.

Gördüğüm en kendinden emin sırtış.

Neden, evren, neden?

Keşke ondan başka biri olsaydı.

"Eski sevgili alarmı," diye , TJ'e, Veronica'ya ya da herhangi bir arkadaşına

söyleyeceğim gibi. "Sarah mı? Sarah mı?" Axel sıkıca soruyor.

Eski kız arkadaşından başımı salladım. O cadı neredeyse iki yıl önce kalbini kırmıştı.

Rahatsızca yutkunuyorum ve "Eski sevgilim." diyorum.

Axel sağ tarafa bakıyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor ve bir zamanlar aşık olduğum adamı gördüğünde hiçbir şey söylemiyor.

Eski sevgilim bize doğru yürüyor, beni gördüğüne çok sevinmiş gibi gülümsüyor. "Hazel," diyor on adım , sanki hiçbir şey kazık attığı kadınla karşılaşmaktan daha iyi değilmiş gibi.

Başkalarını becererek.

Axel gerilir. Omuzları . Çenesi sıkıştı. Gözleri kısıldı. Bu garip bir tepki, bu seviyede bir nefret.

Eski sevgilim yanımdaki adama gülümsedi ve ardından başını salladı. "Hey, Axel." Axel yumuşamadı. Sadece başını sallıyor, dudakları davul gibi gergin.

Belki de bu yetişkinlik pratiği yapmak için iyi bir zamandır. "Merhaba Max," diyorum soğukkanlılıkla, eski sevgilime söylemek her şeyi ısırarak geri alıyorum.

AYRI-ISH

Hazel

Şık giyimli Max ile bir yıldan uzun bir süre önce bir kitap partisinde tanıştım. Yıllar boyunca Axel'den duymuştum onu, çünkü ajanslar *kahve hayattır, bugün nasıl erteledim* ve *neden çok satanlar listelerinin başında yer alan o parlak fikri bulamadım* gibi konulardan sonra düzenli sohbet konularının başında geliyordu.

Yazma seanslarımızda, özellikle çalışma ilişkileri daha yeni olduğu için, *Max şöyle diyor, Max böyle diyor gibi birçok şey oluyordu*. Axel'in ilk menajeri biz birlikte yazmaya başladığımız sıralarda emekli olmuştu, bu yüzden benim Michelle, *Ten Park Avenue* serisi için ikimizin de anlaşmasını yapmıştı. Bu anlaşma imzalandıktan kısa bir süre sonra Axel solo projeleri için Max ile anlaştı.

Ama onunla hiç tanışmamıştım. Ne bir ihtiyaç ne de bir fırsat vardı.

Ta ki bir akşam An Open Book' lansman partisine gidene kadar. Axel beni okuma sonrası kalabalığın çekip aldı ve dedi ki, "Tamam. Şöyle yapalım. Birlikte yazdığımız dört yıl boyunca Max'le tanışmaktan kaçındınız ama bu gece o burada olduğu için bu durum sona eriyor."

Onu şakacı bir şekilde dürttüm. "Evet, bunca zamandır ondan kaçıp ," dedim.

Hep birlikte aynı endüstri şenliğinde bulunmadığınız sürece arkadaşlarınızın menajerleriyle pek sık karşılaşmazdınız. O geceye kadar yıldızlar aynı hizaya gelmemişti.

Axel bir kolunu bana doladı ve beni takım elbiseli adama doğru yönlendirdi. Yelekli ve kovboy şapkalı bir adamla sohbet ederken sırtı bize dönüktü. Başka bir yazar, diye fısıldadı Axel. Yazarın adı Vince Caine'di, iki kısa hece kafamda hemen *takma isim* zillerini çaldırdı. Bir açılış için beklerken Axel ve ben Vince'in ultra erkeksi takma adı hakkında havadan sudan konuştuk.

Yelekli ve şapkalı Marlboro Man ve *GQ* ajanı işlerini bitirdiğinde Max arkasını döndü. Ve

Max her türlü vay be dedi.

O sıcak ela gözler. O kirli

çene.

O hoş kibirli sırtış.

En çok da kalçalarını, kollarını ve göğsünü saran o özel dikim takım elbise.

Erkeklerin her türlü tarzını seviyorum; kaba saba, deri ceket ve kot pantolon görünümünden, antrenman rahatlığında, polo giyen tarza ve bu paralı üç parçalı gardıroba kadar. Erkekleri severim; erkek formundan çok hoşlanan bir kadın olduğum için nefis kahramanlar yazmak benim için kolay. Keşke ben de kahramanlarımın yaptığı gibi ayak parmaklarını kıvıran, çarşafı yırtan bir seks yapabilseydim. Belki bir gün ben de

harika seks. kadar sadece ortalamanın biraz üstünde bir seks yaşadım. Belki bu benim için yakında değişir.

Axel bizi tanıştırırken, "Hazel, bu meşhur Max," demişti. Max elini uzattı. "O zaman sen de kötü şöhretli Hazel olmalısın."

Kötü şöhretli mi? Ben alırdım. Benim kitabımda lakaplar eğlenceliydi. "Tek ve ," dedim, flört etme sırası bendeydi.

Axel bir elini diğerine vurdu. "Buradaki işim bitti," dedi ve gözlerinde bir rahatlama titreşimiyle uzaklaştı.

Sonraki birkaç ay boyunca Max'le çıktım, Max'e aşık oldum ve neredeyse Max'in yanına taşınıyordum. Kahve yazı seanslarımız sırasında Axel'e menajeri hakkında küçük detaylar anlattım. Bana kaplan zambakları gönderdiği için ne kadar tatlı olduğunu, bulduğu yeni vejetaryen restoranda yemeğin ne kadar harika olduğunu, Words With Friends'te iki kelime skoru yaptığı için ne kadar zeki olduğunu (ben üç kelime skoru yapmış olmama rağmen).

Axel'in bu ayrıntıları bilmek isteyeceğini düşünmüştüm, çünkü Max'le beni o tanıştırmıştı. Ayrıca, Axel bir yıl önce barda tanıştığı bir kadınla çıkmaya başladığında, bana Sarah'ya ne kadar tutulduğuna dair balayı detaylarını anlatmıştı. Seksi ve tatlıydı, istediği şey vardı.

Ta ki *sıkıldığını* söyleyip onu terk edene kadar. Yaratıcı bir insanın en büyük korkusu sıkıcı olmaktır.

Her neyse, Axel Sarah'ya olduğunda onun hakkında her şeyi duyduğum için, aynı şeyi Max için de yaptım. Adamın hediye vermeyi ne kadar sevdiğini anlata anlata bitiremiyordum. Çiçeklerden çikolatalara ve restoranlara kadar, Max tam bir kazanma ve yeme meraklısıydı. Aylarca, alaycı yazar kış uykusuna yatarken, romantik olan kendini oltaya takılmaya .

Akşam yemeği yediğimiz ilk gece, yurtdışındaki bir müşterisiyle için yemeği erken bitirdi ve sabah bana trüf mantarı gönderdi.

Yer mantarları yaratı.

Kendim de dahil olmak üzere herkesten şüphe eden yanımda, tanıdık olduğu için hepimizin bizi incitebilecek kişilere çekildiğini *bilen* , Max ile geçirdiğim aylar boyunca tüm ikinci derece kanıtları görmezden geldi.

Gerçeği görmem için Max'in Barselona'da bir gece kulübünde başka bir kadınla öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı gerekti. Max orada Axel ve Vince'i uluslararası bir kitap festivalinde eğlendiriyordu. Axel ön planda kadeh kaldırırken Max arka planda başka bir kadınla öpüşüyordu.

Başından beri kandırılmışım, yemekten ve yer mantarlarından beri.

Max'i on ay önce hayatımdan çıkardım ve onu beyaz tahtanın en tepesine koydum.

Ve bugün havaalanında Max ile sohbet etmeme kesinlikle yok. Yetişkinlik meselesi dışında

Max, Axel'in menajeri. Daha iyi davranacağıma yemin ettim. Max aşk konusunda ne kadar adi olursa olsun, kitaplar konusunda sihirlidir. Axel'in bu adama hayatında ihtiyacı var, bu yüzden sırtıyorum ve katlanıyorum, "Merhaba Max. Nasılsın?"

"İkinize راستیچin daha iyiyim. Her şey nasıl gidiyor Azılı Hazel?" soruyor. Sanki beni kandıran adamlar öylesine sohbet etmek istiyormuşum gibi.

"Şikayet edemem," diyorum parlak bir şekilde, çok parlak bir şekilde. "Ne de olsa kitap turuna başlamak için Romaya gidiyoruz."

Bunu biliyor tabii ki. Tıpkı Michelle'in benim nereye bildiği gibi.

Max başını eğiyor, kaşları bir an için çatılıyor ve sonra şöyle diyor: "Doğru, doğru. Kitap turu *bir* bankadır ve *Kusursuz Yalan*'ın satışları..." Sonra da "*Vay canına*" diyor.

İğrenç.

Bu adam tam bir gösteriş budalası. Bunu nasıl gözden kaçırdım? Aldatmayla birlikte kişiliğini de mi ? Umarım öyledir. Umarım erkek zevkim söylediği kadar berbat .

"Ve şu eleştiriler. O eleştirileri öpebilirim," diye ekliyor Max ve ben gözlerimi devirmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Hoş olmayan insanlara mükemmel boş gülümseme atma konusunda uzmanım.

Axel şaşırtıcı derecede kuru ses tonuyla, "Eminim eleştiriler bir şaplağa bayılacaktır," diyor. Alaycılığından menajerini bile esirgemiyor.

Max tekrar bana dönüyor ve gülümsüyor. "Ve Notorious Hazel, sen kraliçesin. *The I Do Redo*'daki o son bölüm..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Ferahlatıcı derecede şaşırtıcı. Bir Sevgililer hikâyesinde karşılaştığımız türden kalp durdurucu olay örgüleri."

Bu tanıdık geliyor, sanki bir eleştiriye papağan gibi tekrarlıyor, kendine mal etmeye çalışıyor. Ama TJ bana eleştiri okumayı bıraktırdı. Eleştiri okumayı bırakırsam internette bulduğu tüm potansiyel seksi erkek kapak fotoğraflarını bana göstereceğine söz verdi. Havuç ve sopası işe *yaradı* - şu anki kapak fotoğrafım, *kafamı kumda tutmamın* ödülü olarak paylaştığı bir fotoğraf.

Bu yüzden Max'i suçlayamam. Onun yerine şöyle diyorum: "Olay örgüsünde şaşırtmaca gibisi yoktur. Özellikle de bir karakterin iyi bir adam çok eminseniz ve o başka biri çıkıyorsa."

Axel'dudakları seğiriyor ama sonra taş kesiliyor.

Max Axel'e döner. "Ve sen, harika bir turne geçir. Bu senin arka listeni ateşleyecek." Sonra mutlulukla omuz silkiyor. "Ama senin kitap listen zaten alev alev yanıyor. Tam da sevdiğim gibi."

Ve Max'in *Ten Park Avenue*'da tek kuruş kazanmamasını seviyorum.

Axel bir kez daha gülümsüyor ama sanki aynı apandisit ameliyatı olacakmış gibi görünüyor. "Ben de," diyor, neredeyse kelimeleri söylüyor.

Max saatini kontrol eder. "Los Angeles'tan yeni döndüm ve şimdiden Los Angeles'a yapmam gereken telefon görüşmeleri var. Gün daha yeni başladı ve ben meşgulüm, meşgul. İyi yolculuklar."

O gidiyor ve ben de o yalaka herifin kokusundan kurtulmak için Silkwood duşu almak istiyorum. Ama o artık kafamın içinde, onun gibi bir adamla ilişki kurarak ne kadar aptal olduğumu hatırlatan şeylerle birlikte.

Tam da bu büyük yolculuktan önce ihtiyacım olan şey. Romantizm konusunda aptal olduğumu hatırlatan bir şey.

Axel'e "Hadi kapıya gidelim," diyorum, böylece Max'i görmenin özgüvenimi sarstığını belli etmemiş oluyorum.

Ama On Sekizinci Kapı'ya yaklaştıkça soğukkanlılığımı korumak zorlaşıyor.

Bu zor, çünkü Max fiyaskosunu Axel fiyaskosundan ayrı tutmak için elimden geleni yaptım. Sonuçta bunlar ayrı şeyler.

Yani, ayrı gibi.

Ama yürüdükçe içimdeki kızgınlık . Axel'in Max'in biri olduğunu bildiği halde onunla çalıştığına inanamıyorum. Axel'in az gözünü bile kırpmamış olması Axel'le zaten hiç arkadaş olmadığımızı kanıtlıyor.

Belki Axel'i çok az tanıyordum. Sözde yalancılardan nefret eder. Sözde dolandırıcılardan nefret eder. Sözde babası gibi erkeklerden nefret eder.

Ama tıpkı babası gibi menajer tutmuş. Bir .

Sıkıntı yüzeye çıkıyor. Ama onunla savaşıyorum. Daha önceki oyun planımı hatırlamalıyım - bir yetişkin gibi davranmalı ve yoluma devam etmeliyim. Kendini beğenmiş kızgınlığımı yutuyorum ve "Kitabının iyi gitmesine çok sevindim" diyorum.

Axel bana yan gözle bakıyor. "Teşekkürler. Sana da," diyor, ses tonu şüpheli.

"Bu yolculuk sırasında odaklanmamız gereken şey de bu. Sadece hikâyeler, kitaplar, hayranlar," diyorum, bir grup telaşlı gezgin neredeyse üzerimize hücum ederken devam ediyorum. Ayrıldık, takım elbiseli grubun

koridordan aşığıya doğru yürüyorlar.

"Aceleleri var," diyor hışımla.

Vay be. Havaalanında havadan sudan konuşuyoruz. Çok eğlenceli. Ama ne var biliyor musun? İhtiyacımız olan şey bu.

Saçma sapan konuşmalar. Avrupa'da yedi gün boyunca bunları tartışacağız.

"Kesinlikle öyle," diyorum, neşeli yetişkin gibi.

"Yani Max'le karşılaşmadan önce bir şey mi söylüyordun?" Axel birkaç dakika öncesine dönüp yetişkin gibi davranmamız gerektiğini söylemeye başladığımda beni yönlendirerek soruyor.

Nefes alıyorum. İşte bu kadar. *Sadece yap şunu*. Yol arkadaşına dönüyorum, kaltak geriye kalan her şeyi silmeye çalışıyorum. Kafamın içinde, söylemek istediğim bir sonraki şeyin provasını : *"Ben sadece 'Bu yolculukta iyi geçinmeye çalışalım' diyordum."*

Ama ağzımdan çıkan kelimeler değil.

Karaya çıkanlar mı? "O yalancı, hilekar, iki yüzlü pislikle çalıştığına inanamıyorum."

Axel *neredeyse* hınzırca bir zevkle parıldayan geniş gözlerle bana bakıyor.

Ama tek kelime edemeden telefonu çalmaya başlar. Şimşek gibi bir refleksle ismi okudu ve telefonu açtı.

"Hey Mason," diyor benden uzaklaşıp yakındaki kahve standına doğru yürüyor.

Harika. Sadece harika. Bu yolculuk düşündüğümünden çok daha kötü geçecek.

SCHADENFREUDE

Hazel

Ben bir pisliğim.

Koca, aptal ağzım için özür dilemeliyim.

Ama bu bir köpekten miyavlamasını istemek gibi bir şey. Bu benim için doğal bir beceri değil.

Axel on dakika sonra telefon görüşmesinden dönüp kapıda karşımdaki koltuğa yığıldığında ve bir elini yüzüne götürdüğünde hala nasıl düşünüyorum.

Boğazım . Çok fena batırdım. Bunu ona söylememeliydim. Bir çizgiyi aştım ve şimdi onu geri almam gerekecek.

Kapı görevlisi anonslar yaparken, bu sefer seçenekleri prova ediyorum.

Kaba davrandığım için özür dilerim ama yalancı bir domuzdan mümkün olduğunca uzaklaşmak düşünmüştüm. Onunla kaldığını fark etmediğim için benim hatam.

Menajerinin pislik olduğunu söylediğim için özür dilerim. Tabii ki pisliklerle çalıştığın için pislik değilsin.

Özür dilerim. İstedğin kişiyle çalışabilirsin, ama onun hakkında bunları bildiğin halde nasıl onunla kalabildin? Doğru, çünkü romantizm saçmalıktır.

Ama bunların hiçbiri işe yaramayacak. Çünkü bunlar gerçek özürler değil. Özürsüz özürlerdir.

Özür dilemek neden bu kadar zor?

"Beş dakika içinde Roma uçağımıza başlayacağız. Uçağa gruplara göre bineceğiz. Lütfen biniş kartlarınızı kontrol edin, böylece grubunuz çağrıldığında uçağa binebilirsiniz."

Tamam, bu olay örgüsünü biliyorum. Saatin tik takları. Özür dileme yolunu seçmek için beş dakikam var.

Uçağa binmeden önce özür dilemeliyim, özellikle de uçakta ölürsek diye. Kimse dilinde özürle ölmek istemez.

Ancak özür dilemek Fransızca öğrenmek gibidir. Karmaşıktır ve yeni sinirsel yollar yeni duygusal yollar gerektirir. Ben ilkokuldayken, babam bütün gün İngilizce öğrettikten sonra yerel üniversiteden eve döndüğünde anneme saldırırdı. Ona ekmeği yanlış , salatalığı yanlış dilimlediğini, lavaboyu yanlış temizlediğini söylerdi.

Ertesi sabah, bu kadar mükemmeliyetçi olduğu için üzgün olduğunu, ama sadece işlerin doğru şekilde yapılmasını sevdiğini söylerdi. Kız anlardı, değil mi? Onu öper ve özrü sona ererdi.

İçindeki İngilizce profesörü Veronica'ya ve bana karşı da mükemmeliyetçiydi. İki kızının da between

between, affect ve effect, peak ve peek ve pique arasındaki farkı öğrenmelerini

Eğer onları yakalayamazsak, doğru kullanımı yüz kere yazmamız gerekirdi. Bizim için sabah özür dilemek yoktu.

Asla. Bir kere bile.

Ben tam bir pislik olmadan önce annemin onu terk etmesine çok sevindim.

"Ve şimdi birinci sınıf yolcularımızı uçağa almaya başlayacağız," diyor acente ve On Sekizinci Kapı'daki kalabalık geriliyor ve yükseliyor.

Ben sırt çantamı alıyorum, Axel de postacı çantasını kaldırıyor. Kapı büfesine doğru ilerliyoruz ama ben ona kelime etmiyorum, o da benimle konuşmaya hevesli görünmüyor. Bu düşündüğümünden de kötü. Sıraya girdiğimizde sessizlik bizi örtüyor, sanki yürüyormuşuz gibi.

Gerçek bir haritam olmadığı için bu özrü kanatlandırmam gerekecek. Görevli biniş kartlarımızı taradıktan sonra rahat bir nefes alıyorum. Özür jet yolunda yürürken yapacağım. Bakışlarımı Axel'e çeviriyorum, özür dilemeye hazırım ama o yanındaki adamla sohbet ediyor. "Oh, bu iyiydi. Aklın başından gidecek."

Haki pantolon ve kurumsal polo giymiş kırk yaşlarında bir adam -göğsündeki amblemden *Aviano* yazdığı ve kulağa teknik geldiği için en iyi tahminim bu- elinde *The Girl in the Hotel'in* ciltli bir kitabını tutuyor.

Vince Caine'in listelerde tırmanışta olan son gerilim filmi.

"Bildiğim iyi oldu," diyor teknisyen minnetle, kitabı sallayarak. "Ama umarım çok iyi değildir. Bu yolculukta uyumam gerek."

Axel güler. "O zaman haberlere geçmen gerekecek dostum. Bu bir sayfa çevirici," diyor hikayeyi işaret ederek.

Adam nefesinin altından küfrediyor, ama *bu bir "aw-shucks"* tarzı. "Oh, pekala. Zaten uyku ne için? Öldüğümde uyuyacağım."

Axel, "O zamana kadar kitaplar var," diyor.

Axel'in diğer okurlarla konuşması çok hoş. Sanki o da başka bir okuyucuymuş gibi.

Uçak yolunda ilerlerken, arkamda daha fazla sohbet ediyorlar, adam "*A Lovely Alibi*'i okudun mu?" diye sorana kadar favori romantik gerilim kitapları hakkında tavsiyelerde bulunuyorlar.

Axel'in kitaplarından birinden bahsedilince gülümsedim. Ama dönüp neşeyle onu işaret ederek "*Bu onun!*" diye bağırma dürtüsüne karşı koyuyorum. *Bunu o yazdı! Barselona'daki galada kadın kahramanla dans ettiği sahneyi hatırlıyor musunuz?*

Axel şüpheyle mırıldanırken ben sessiz kalıyorum. "Hmm. Emin ."

"Oh adamım, yapmalısın. Kahramanın Barselona'da bir cipe el koyup nadir bulunan bir antik eser hırsızını kovaladığı film. Onu yakalıyor, sonra da kadının dansa götürüyor. Çok düzgün biri," diyor adam, arkadaşımın -daha doğrusu eski arkadaşımın- ustalıklı yarattığı kurgusal kahramana hayranlıkla bakarak.

Axel, "etmem gerekecek," diyor.

"Huxley. Axel Huxley. Ama çok geç kalktığında beni suçlama," diyor teknisyen mutfağa ulaştığımızda.

Axel, "Yapmayacağım," diye cevap verir.

Uçağa ilk adımımı attığımda kırmızı pantolonlu bir uçuş görevlisi beni karşılıyor. Ona biniş kartımı gösterdiğimde, "Bu Bayan Valentine." diyor. İkinci sırayı işaret ediyor, sonra Axel'e "Ve Bay Hendrix-Blythe, siz de ikincisiniz," diyor yol arkadaşına ve koltuklarımıza kayıyoruz, ben pencere , o koridorda.

Adam Axel'in yanından geçip birinci sınıfın son sırasına doğru yürürken, hayran çocuk adamın gerçekte kim olduğunu bilmeden Axel'e başıyla selam veriyor.

Axel'in ona neden söylemediğine dair bir önsezim var. Her ne kadar onun motivasyonuna dalmak istesem de şimdi zamanı değil. *Başarına hâlâ inanmıyorsun* muhabbetine bir çomak soktum.

Omzunda büyük bir özür çipi olan bir kız, omzunda büyük bir özür çipi olan bir kızın yapması gerekeni yapmalıdır.

"Axel," diyorum sessizce, ses tonumdaki tüm alaycılık kalıntılarını sıyrarak. Uzanıp eline dokunmak istiyorum. Koluna. Omzuna. Ama kaçınıyorum.

Güvensiz bir köpek gibi bana dönüyor, mavi gözleri temkinli. "Öyle mi?"

Sadece yap. Sadece söyle. Koşul yok. Gerekçe yok. Babanın tam tersi. "Özür ," diyorum çabucak.

Göz kırıyor. "Ne için?"

"Max hakkında söylediklerim için," diyorum gergin bir şekilde. Umarım durumu daha da kötüleştirmiyordumdur. Alay ediyor. "Max mi?" diye soruyor, inanamayarak. " için mi üzgünsün?"

İrkildim. Bu düşündüğümünden çok daha zormuş. Küçümseyici yorumumu tekrarlamak zorunda kalacağım. "Onunla çalıştığına inanmadığımı söylemem çok baktandı. Onunla sorunlarım olması, iş yapmayı bırakman gerektiği anlamına gelmez. O harika bir menajer."

Axel gülümsüyor, rahat ve emin, ölümlü kökenlerinden sıyrılan, pelerinini takan ve yeni güçlerinin tadını çıkaran bir süper kahraman gibi. Bu gülümseme Axelin yenilikçi restorandaki hali. Her şeyi bilen Axel. İnsanların dilbilgisini sessizce düzelten Axel. "Max harika bir ajan. Aynı zamanda büyük bir ahmak." Her nasılsa, o süper kahraman sırtışı inanılmaz derecede genişliyor. "On ay önce ondan ayrıldım."

Ciddi misin?

Daha dik oturuyorum. adamı mikroskop altındaymış gibi inceliyorum. "Onu terk mi ettin?"

"Mason Stein artık beni temsil ediyor ama Max her zaman iş hayatımda olacak. O ruhsuz, para düşkününü bir piç, son tadını çıkarıyor, çünkü belli ki arka listemden para kazanıyor. Ama en azından Mason yeni anlaşmalarımdan yüzde on beş kazanıyor."

Mason.

Bu doğru. Axel, geçen ay *Stein ile* öğle yemeğinden sonra Linus'a otelin dışında Mason'ın soyadından bahsetti. Biraz önce telefonu açtığında da Mason dedi. Mason'ı tanıyorum. Harika biridir. TJ'in menajeri. Alaycı, Ari Gold-vari, senin için dünyanın sonuna kadar gidecek bir . Axel için biçilmiş kaftan.

"O senin için müthiş biri. O harika," diyorum, tamamen içimden gelerek.

"Öyle," diyor Axel. Sonra ciddileşmeden önce ifadesi donuklaşıyor. "Bunu söylediğin için minnettarım. Ve dinle Hazel, onu görmeden önce söylediklerine katılıyorum. Bu yolculukta sadece birlikte tura çıkan yazarlar olmak için elimizden geleni yapacağız."

Tokalaşmak için elini uzattı. Ben de tuttum. Onunla tekrar karşılaştığımızdan beri ilk kez gerçek bir tokalaşma oldu. Elini tutmak iyi hissettiriyor. Omurgamda bir ürperti, küçük bir ürperti var.

Çünkü iyi bir el sıkışmasını severim.

mavi gözleri benimkileri uzun süre tuttuğu için değil. Dokunuşu

hem tanıdık hem de yeni hissettirdiği için değil.

Ve hala onu gömleği açıkken düşündüğüm için değil.

Elini bıraktım. "Bu arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?" Çünkü birinin bu anı sonlandırması, iğnelemelere ve iğnelere geri dönmesi gerekiyor.

Gülerek, "Ah Hazel. Lütfen."

Tekrar düşman olduğum için rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. "Merak etme. Bunu düşünmemiştim."

"Güzel. O kadar kolay pes etmemi istemezsin. Senin hakkında bildiğim bir şey varsa o da meydan okumayı sevdiğindir."

"Oh, öyle mi? Ve sen bir meydan okuma mısın?" diye sordum. "Ben senin Everest'inim, tatlım."

Başımı deri koltuğa yaslayıp yaptığı benzetmeyle alay ediyorum. "Açık hava sporlarına dayanamadığımı biliyorsun."

Homurdanıyor. "*Bu Everest'e tırmanmanın bir açık hava sporu olduğunu kim söyledi?*" Koluna bir şaplak attım. "Seni köpek," diye azarlıyorum.

"Bayrağını dikmek istediğini biliyorsun," diyor kollarını kavuşturarak, çok meydan okuyan, çok tanıdık. Çok eğlenceli.

"Bayrağımı baş düşmanımın üzerine dikmek istediğimi mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben hâlâ senin baş düşmanın mıyım?" Kollarını açıyor ve siyah gözlüklerinin ardından sert bir bakış fırlatıyor. Hmm. Bu gözlükler ona her zaman bu kadar seksi ve akıllı mı görünmüştü?

Bekle. Olmaz. Oraya gidemem. Düşman topraklarına geri çekiliyorum. "Tabii ki sen benim baş düşmanımsın. Ne değişmiş olabilir ki?"

"Özür diledin. Bu beni artık sadece bir düşman yapmıyor mu?" diye soruyor, son derece ciddi bir şekilde.

Neredeyse kırılacaktım ama kahkahalarımı tuttum. "Baş düşmanlıktan sadece düşmanlığa mı terfi etmek istiyorsun?"

"Tabii. Ben bizim sıradan... *nemesisler* olduğumuzu sanıyordum," diyor, bu kelimenin çoğulunu yapmaya çalışıyor ve başaramıyor. "Kahretsin, nemesis'in çoğulu nedir?" Sanki dünya barışı cevaba bağlıymış gibi telefonunu eline alıyor.

Ama o Google'a soramadan ben "*Nemeses*" diye cevap verdim.

Hâlâ sözlüğe bakıyor. Anlaşılabilir. Ben de aynısını yapardım, çünkü bir kelimeyi ezberlemenin daha iyi bir yolu yok. Tanımı okurken, kendi hatasından yakınarak hayıflanıyor. "*Nemeses*," diye tekrarlarken başını koltuğunun arkasına .

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyorum, fazlasıyla memnun bir şekilde. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Kelime günahı tövbe gerektirir. Ona babamın acımasız dilbilgisi kurallarından bahsettiğimde icat ettiğimiz bir oyun. Babamın acımasızlığını alıp eğlenceye dönüştürdük.

"Öğle yemeği senden," diyorum, durum tersine döndüğünde onun da yapmasını beklediğim gibi bu şen şakraklığı kutlamaktan mutluluk .

En son bir yıldan uzun bir süre önce Lacey'nin hikâyesi üzerinde çalışırken oynamıştık. Zeki ve güzel acil servis doktoru, seksi yeni komşusuyla randevusuna hazırlanmak için eve gitmeden önce sinir bozucu iş arkadaşı Noah ile tartışıyordu.

Üçüncü bölümde *düşünmek* yerine *başka bir şey* yazdım. Oh, acı. Hissettiğim korkunç acı.

"Öğle yemeği hakkında bunu bilmediğimi düşünüyorsan başka bir şey düşünüyorsun," diyor.

"Bunu biliyorum," diyorum.

"Güzel. Kuralları anlıyorsun," diyor.

Ve ben de onu anlıyorum. Çünkü on ay önce Max'ten ayrıldım. Axel'in menajerinden o zaman ayrılmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum.

"Max'i on ay önce mi terk ettin?" Yüzde yüz emin olmak isteyerek soruyorum. "Terk

ettim," diye onaylıyor.

"Ahmağın teki olduğu için mi?"

"Ve bir yalancı," diye ekliyor.

Birkaç dakika duruyorum ve Axel'le ilgili bu yeni anlayışın, yeniden düzenlenmiş bir oda gibi yerli yerine oturmasına izin veriyorum. Bir masa farklı bir yerde. Duvara dayalı bir kanepe var. Ama bu yeni oda düzeni

çok daha mantıklı geliyor. Tanıdığım adamla örtüşüyor.

Axel'in Max'i terk etmesi mantıklı -içsel olarak mantıklı-.

Beni de anlaşılmış hissettiriyor. Sanki *düşmanmışız* gibi.

Zamanda otuz dakika öncesine . Axel'in kuru mikrofonuna - *eminim eleştiriler bir şaplağa bayılırdı*. O kelimelerdeki zekice kazmaya. Kalbim mutlu bir şekilde sıkılıyor.

Birkaç dakika sonra kalkışa hazırlanırken gözlerimi kapatıp sessizce "Teşekkürler Axel" diyorum. "Ne için?"

"Max'i terk ettiğin için."

Önce sessiz kalıyor, sonra uçağın zar zor duyulacak şekilde, "Ondan sonra onunla kalamadım," diyor.

Belki, sadece belki, bu yolculuğu atlatabilirim.

BİR KÖPRÜ

Axel

Ucuz .

Ama en azından Max ile olan ilişkisinin sonundan bahsettik. Hazel ile olan aşkının değil.

Onunla olan iş ilişkimin sona ermesiyle ilgili gerçeği söylemekten mutluluk . İkisini tanıştırdığım o lanet

kitap partisini araştırmaya hiç niyetim yok.

Geriyi görmek yirmide birdir derler ama gözlüklerimi kontrol ettirmem gerekebilir, çünkü o gece ne

yapmam gerektiği konusunda hâlâ kafam karışık.

Ama olan oldu.

En azından Hazel ve ben baltaların bir parçasını gömdük. Belki bir parça yeterlidir. Öyle görünüyor, çünkü

uçuşun sonraki birkaç saatini ara sıra küçük konuşmalarla, *içecek ister misin ve affedersiniz, üstünüze çıkmam*

gerekıyor gibi sorularla atlattık. Tamam, bacaklarıma tırmanırken kıcını izleyebilirim. Ama manzara. Tanrım,

manzara.

Hazel Valentine bir yazar poposuna sahip değil. Onun şeftali gibi bir poposu var ve ben onu bir meyve gibi

ısırmak istiyorum.

Bu yararlı düşünce değil, bu yüzden birkaç dakika daha kitaba ve yemek geldiğinde kapatıyorum.

Hazel penne makarnasını ısırırken her daha sessiz, sonra çatalıyla bir parça daha saplıyor. "Bunun

vejetaryen için havayolu kodu olduğunu biliyor muydun?"

"Makarna mı?"

"Evet," diyor ve sonra ağzına atıyor.

"Yabani pancar mı bekliyordun, tatlım?" Kızarmış tavuktan bir parça dilimlerken soruyorum, sonra bir

ısırik alıyorum.

"Elbette," diyor. "Bu benim en büyük umudum. Ama başka ne biliyor musun?"

"En büyük umudun mu?" Ben soruyorum.

Çatal bıçak takımını bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "O adamla konuşman için." Kaşlarım çatıldı.

"Hangi adam?" varmaya çalıştığından emin değilim.

Alnını doğru eğiyor. "Binerken sohbet ettiğin adam, Axel," diyor, sesinde biraz yalvarma var.

"Çalışmalarını beğeniyor. Konuştuğu kişinin sen olduğunu bilse çok heyecanlanırdı."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. O gemi çoktan kalktı."

Kaşlarını çatıyor. "mi? Oraya geri dönüp *A Lovely Alibi*'ı yazdığını söylememen için hiçbir sebep yok. O bir fanboy. Heyecanlanacaktır."

Midem bulanıyor ve keşke nedenini bilseydim.

Ama belki de Hazel biliyordur, çünkü nazik bir el koydu, "Nedense başarını hak etmediğini düşünüyorsun. Ama sen bunu hak ettin. Çok çalışarak ve yetenekle. Adam senden hoşlanıyor. Onun gününü güzelleştirirsin."

Ben olsam mıydım? "Bu çok küstahça," diyorum ama argümanım ne yazık ki zayıf geliyor. O kadar zayıf bir argüman ki bunu söylediğim için utanıyorum.

Koltuğumda arkama yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben sadece... pantolonum için çok büyükmüşüm gibi görünmek istemiyorum."

Babamın yaptığı da buydu, tüm niyet ve amaçlar için. İnsanları kandırdı. Olmadığı biri gibi davranırdı. Eğer o adamla konuşmaya gidersem, kendi egomu pompalayan babam gibi mi konuşacağım?

Hazel başını sallar. "Çok büyük ." "Ama belki de yalan söylemiş gibi olurum. Uyuyan köpekleri yalnız bırakmak en iyisi."

"Çok geç değil. Bu ona gerçeği için bir şans. Sadece *selam söyle, ben Axel Huxley, ve kitaplarımı sevdiğin için çok heyecanlıyım.*"

Hmm. Kulağa çok zor gelmiyor. Dolandırıcılığa da benzemiyor. Çünkü değil. Ve belki de hiçbir şey söylememek bir hile olurdu.

Yemek temizlendikten sonra ayağa kalkıyorum, sinirlerimi silkeliyorum ve dördüncü sıraya geri dönüyorum. Adam *Oteldeki Kız'a dalmış.*

Boğazımı temizliyorum.

Yukarı bakıyor. "Hey?" diyor, biraz meraklı.

"Ben... Axel Huxley. Kitaplarımı beğenmenize çok sevindim," diyorum ve Hazel'ın beni beslediği cümleyi ona aktarıyorum.

Bu garipti, daha önce hiç çalıştırılmamış kasları germek gibiydi.

Ama gözleri fal taşı gibi açıldığında ve büyük bir zevkle "Şaka yapmıyorum" dediğinde, bu gerginliğe değişiyor. Sonraki yirmi dakikayı hikayeler hakkında sohbet ederek geçiriyoruz ve bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Kendimi hiç de dolandırıcı gibi hissetmiyorum.

* * *

Uçak Cuma sabahı on bir civarında indiğinde, jet lag'in bana hiçbir şey yapmadığını hissediyorum. Uçuşta tam altı saat uyudum, Paris'teki kısa aktarma için bile zar zor .

Gitmek için sabırsızlanıyorum.

Yol arkadaşım başka bir hikaye. Hazel esniyor. *Yine esniyor.* Bunlar süper boy esnemeler ve durdurulamazlar. "Rekor mu kıracaksın? Guinness'i arayıp yaklaşıp yaklaşmadığını öğrenebilir miyim?" Uçaktan inerken sordum.

Hazel alay ediyor. "Hepimiz bir çırpıda Avrupa'ya dünya gezginleri değiliz," diyor.

"Ah," dedim. Evime çok yakındı. Ama bunu hak etmiştim.

Yine de "Üzgünüm" diye mırıldanıyor.

Bu kadın özür dilemeye ediyor. Ama Avrupa'ya kaçma durumu? Hepsi benim suçum. Ben borçluyum

ama bu kibrit çöpü seçiminin nedenlerini irdelemeye hazır değilim.

Ve dürüst olmak gerekirse, belki de geçmişle yeterince uğraştık. Hazel ilerlemeye hevesli görünüyor. "Özür dilemene gerek yok. Ama otele giderken üzerimde uyuyakaldığın için özür dileyebilirsin."

"Senin *üzerinde* uyumayacağım Axel. İspanyol Merdivenleri'ne bakan otel odamdaki muhteşem kral yatağında uyuyacağım," diyor diğer yolcuların yanından geçerek kapıya ulaştığımızda.

"Soru. Eğer uyuyorsanız, manzaranın tadını nasıl çıkarıyorsunuz?"

Bu da bana bir alay daha kazandırdı. "Kimin umurunda? Bir saat sonra yatağımla randevum var," diyor bir esneme daha onu rehin alırken.

Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama birinin bunu yapması gerekiyor. "Aslında Hazel, eğer şimdi kaza yaparsan, bütün yolculuk boyunca berbat olacaksın."

Bana dönüyor, alaycı ya da küçümseyici bir tavırla değil, sadece şaşkın bir telaşla. "Ne demek istiyorsun?"

Jet lag söz konusu olduğunda lafı dolandırmaya gerek yok. "Bu öğleden sonra kaza yaparsan yolculuğa asla yetişemezsin."

Ağlamaklı sızlanışı ruhundan kopup gelmiş gibi. "Ama uyuklamanın sana iyi gelmesi gerekirdi." "Başka bir kıtadaki ilk günde değil," diyorum, kalabalık yolcu salonunda ilerlerken.

gümrük ve göçmenlik bürosuna giden yol. "Yapabileceğiniz en iyi şey dışarı çıkmak, turistik yerleri görmek, şehirde dolaşmak. Işığa ihtiyacınız var -doğal ışığa- sonra erken yatın. Bu, bu saat diliminde programa uymanıza yardımcı olacaktır. Uyku döngünüz senkronize olduğunda yolculuktan çok daha fazla keyif alacaksınız. Bana güvenin."

Uzaktaki göçmen tabelasına doğru yanımda . *Üzerinde Grab Life By The Meatballs ve Less Drama More Pasta* gibi sözler yazan sweatshirtler satan bir hediyelik eşya dükkanının önünden geçerken "Ama yatağım," diye sızlanıyor. Kulağını kapatıyor. "Duymuyor musun?"

"Ne diyor?"

"Diyor ki: *Hazel, bana gel, aşkım ol.*" Bir an için parlıyor, enerji dolu. "Bir yatakla evlenmek istiyorum. İstedğim şey bu. Büyük, kabarık, kral boy bir yatak. Bir aşk romanı yazarı için bir yataktan daha iyi bir damat olabilir mi?"

Başımı sallıyorum, onun aşırı yorgunlar diyarına kaymasıyla eğleniyorum. "Gerçekten çok yorgunsun. Uçakta uyudun mu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Birazcık. Ama kendimi savunmam gerekirse, gerçekten iyi bir kitap okuyordum. Bir çocuk oyuncunun anı kitabı. Yaşadığı şeyler çok çılgınca. Bana yeni duygusal yaralar için bir sürü fikir veriyor."

"Yani tüm zaman boyunca çalıştın mı?"

Azarlıyorum. "Okudum," diyor ısrarla.

"*Bana duygusal yaralar için fikir verdi,*" diye papağan gibi tekrarlıyorum. Bunu yanına bırakmayacağım. "Bu iş, tatlım."

"Zevkti," diye karşılık veriyor ve benimle tartışması çok sevimli. Haklı olmak istemesi çok tatlı. Ne yazık ki, dişe diş mücadele etmeyi seven kadınlardan hoşlanıyorum.

Ama her erkeğin bir Aşıl topuğu vardır. En azından ben benimkinin farkındayım.

"Sabahlara hiç saygın yok," diyorum ona bakarak. "Ya da jet lag'e. Ama bir şey var. Bu yolculukta yorgun bir enkaz olamazsın. Nedenini bilmek ister ?"

"Neden?" diye soruyor şüpheyle.

"Çünkü o zaman çanta benim elimde kalacak," diyorum havaalanının kalabalığından geçerken, yabancı dillerde yanıp sönen tabelaların yanından geçerken İtalyan aksanları ve cümleleri yanıımızdan süzülüp giderken. "Sen yataklı vagonda ya da daha kötüsü Nice sokaklarında yüzüstü düşerken, ben tek başıma tur rehberliği yapmak zorunda kalacağım."

"Peki bu vicdansızlık olur mu?" diye karşı çıkıyor.

"Evet, , olur," diyorum sertçe, kendimi tutarak. Jet lag'berbat bir şey olduğunu bilmesini istemiyorum, bunu hissetmesini istemiyorum ve çok seveceğinden şüphelendiğim bir seyahatin tek bir saniyesini bile kaçırmamasını istemiyorum.

Hâlâ taş kalpli bir pislik olduğumu düşünürse ikimiz için de daha iyi olur. Onun yanındayken gardımı zaten düşürdüğümünden daha fazla düşürürsem, daha fazla düşürmek kalırım. Kilitli kalması gereken sırları açığa çıkaracağım.

Onunla arkadaşlığa doğru bu iniş, akıl sağlığım için kesinlikle tehlikeli.

Göçmenlik kontrol noktasına yaklaştığımızda, "Size vicdansızca acı çektirmek bana düşmez," diye karşılık veriyor

Daha az esniyor. Daha hızlı yürüyor. Güzel. Eğitim kampı tekniğim işe yarıyor.

"Aynen öyle. Bu da bugün jet lag okuluna gideceğin anlamına geliyor," diyorum, içimdeki eğitim çavuşu güçlü bir şekilde.

Esnemeye başlıyor ama sanki ruhundaki esneme şeytanını kovuyormuş, yere seriyormuş ve yeniyormuş gibi başını şiddetle sallıyor.

"İşte. Daha iyiyim," diyor.

"Güzel," dedim. "Önemli olan tek şey bu."

Çenesini kasıtlı olarak kibirli bir şekilde kaldırarak, "Bu şekilde kimse sırrınızı -yardımcı rehberiniz olarak bana ihtiyacınız olduğunu- bilmeyecek," diyor.

"Evet. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

* * *

Bir saat sonra kontrol noktasını geçip bagaj alım yerine gidiyoruz. Ben çantamı bulup aldıktan sonra, o da kendi çantasının bant boyunca ilerlediğini fark ediyor. Ona doğru yöneliyor ama ben yetişip çantayı alıyorum.

Tamam, iyi bir adam olmayabilirim. Ama yine de bavulunu alacağım.

"Teşekkürler Axel," diyor ve sonra fısıltıyla ekliyor, "Merak etme. Çantamı alacak kadar nazik olduğunu kimseye ."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesi korkutucu.

Bu bir hatırlatma olsun. "Oradaydı," diyorum, huysuzca. Kasıtlı olarak

huysuz. "Doğru" derken bana uzun, bir baş selamı veriyor.

"Bunu büyütme *Valentine*," diyorum çantasının açıp tekerlekli sandalyeye koyarken. ", *Huxley*. Yoksa seyahat ederken sana Bay Alexander Hendrix-Blythe mı demeliyim?" diye soruyor,

Üniversiteye gittiğimde değiştirdiğim yasal adımları kullanarak, sonunda babamın soyadını terk ettim ve yeni bir soyadı aldım - üvey babamın ve annemin soyadı.

"Hepimiz takma isimlerle doğmadık," diye karşı çıkıyorum ve ona kontrol edilmiş çantayı uzatıyorum.

"Babama benimki için bir teşekkür notu göndereceğimden emin olabilirsin," diye karşılık veriyor. "Ve hey, kullanmasan da oldukça iyi bir yazar ismi . Hendrix havalı. Sağlam. Gizemli. Sert."

"sert, gizemli ve dayanıklı olduğumu düşünüyorsun," diye takılıyorum.

Çantalarımızı diğer atlıkarıncaların yanından geçirip çıkışa doğru ilerlerken şeytani bir sırıtış takınıyor. "Ben senin o şeylerden olduğunu söyledim mi?"

Derin bir iç çektim. "Çantayı taşımana neden yardım ettim?" Bu retorik bir soru.

Ama hız şeytani gibi üzerine atlıyor. "Aha! Yani çantaya yardım ettiğini kabul ediyorsun? Kasıtlı mıydı? Sadece "-sesini derinleştirirken tırnak işaretlerini çizmek için duruyor-"çanta orada olduğu için değil."

Lanet olsun. Bunu söylerken sesi tıpkı benim gibiydi. Beni bu kadar iyi taklit edebilmesi korkutucu, tonlama falan.

Daha da korkutucu olan, sözlerimi tersine ve bana karşı çevirmekte çok iyi olması. *Kendime not: Hazel'a dikkat et. En sevdiğiniz silahları, yani kelimeleri kullanırken tam bir kötü adam virtüözü.* "Avukat olmalıymışsın," diyorum istemeye istemeye.

"Teşekkür ederim. Bu senin için büyük bir övgü," diyor çenesini gururla kaldırarak. Sonra sahnede fısıldıyor: "Ve iyi. Biraz sert birisin." Başparmağını ve işaret parmağını bir santim arayla kaldırıyor. "Birazcık."

"Dunbar ve Lorraine'e bunu bir sonraki kitap kapağıma koyduracağım. *O biraz sert.*"

Bagaj karuselinden çıkıyoruz, bagaj kontrolü için gümrükten geçiyoruz, sonra herhangi bir havaalanının hayvanat bahçesine giriyoruz - şoförlerin, koşucuların, idarecilerin, arkadaşların ve akrabaların yolcuları beklediği bekleme alanı.

Ellerinde pankartlar ya da tabletler taşıyan insan denizini tarıyor, **Huxley ve Valentine'**ı arıyorum. Ama ekranda bir yazı gördüğümde gözümü kırpmıyorum: **Bay ve Bayan Huxley.**

Oh, lanet olsun.

Hazel masayı devirecek. Belki o son esneme krizini savuştururken ben de ekranın karşısına geçebilirim.

Öyle bir şansımız yok.

Hazel rahatsız edici tabelayı tutan kıvrıkcık saçlı kadını görüyor, sonra da isimleri işaret ediyor.

"Neden Bay ve Bayan Valentine yazmıyor?"

Bu kadın. Beni öldürüyor. "İşte benim feministim," diyorum gülerek.

Haklı öfkesinden güç alarak kadına doğru yürüyor. Olay çıkaracağından endişelenmiyorum - bu onun tarzı değil. Bunun yerine, sıcak ve nazik bir şekilde, "Merhaba. Ben Hazel Valentine." diyor. Bir saniye sonra yetiştüğimde omzumu okşuyor. "O Axel Huxley. Evli değiliz ama evli olsaydık benim soyadımı alırdı."

Bir bastırıyorum, sonra da kuru bir sesle, "Zaten bir yatakla

evleniyor," diyorum. Hazel gülüyor.

Kadın bize deliymişiz gibi bakıyor. Biz yazarız,

yani... Evet, bu ayakkabı uyuyor.

* * *

Otele giderken, geçerken birkaç turistik yeri işaret ettim. Roma'ya hiç gitmemişti, bu yüzden geniş ve hevesli gözlerle bakıyor, her şeyi içine alıyor. Ama Vatikan civarında bir yerde göz kapakları titremeye ve baş sallanmaya başlıyor. Sonra, yanağını omzuma koyarak kendinden geçiyor.

Yumruklarımı sıkarak gözlerimi . Bir şeyler söylemeliyim. Bir şeyler *yapmalıyım.*

Bir şeyler. Onu hareket ettir. Yavaşça uyandırın.

Ama benim yok.

Bunun yerine, gittikçe daha fazla baş sallama diyarına doğru kayarken ve kucağıma gittikçe daha fazla yaklaşırken, ona izin veriyorum.

Jet lag lanet olsun.

Uyuyor, başı kucağımda, kızıl saçları bacaklarıma dökülmüş. Telefonumu çıkarıp kardeşime mesaj atarken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, ona iyi biri olduğum için ödül kazanacağımı söylüyorum.

Ne yaptın? Yaşlı bir kadın için kapıyı mı tuttun? Bu çok hoş, dostum.

Axel: Ey inancı az olan. Bir sonraki seviyeye geçiyorum. Hazel'a iyi davranıyorum.

Bunun sen olduğuna inanmıyorum. Axel'in bir şey söyle.

Axel: İnsanlardan nefret ediyorum.

Sensin, kardeşim! Gerçekten sensin!

Hazel uyurken biraz daha mesajlaşıyoruz. Otele sadece on beş dakika kaldı. izin yapılacak en güzel şey. Ama bunu kibarlık olsun diye yapmıyorum.

Otele vardığımızda, bir sarsıntıyla uyandı. Doğruldu. Göz kırıyor. Sonra bir *teşekkür* mırıldandı.

Arabadan indiğimizde, sanki yüzü sadece kucağımda değilmiş gibi.

HAYATI KÖFTELERİNDEN YAKALA

Axel

Bavullarımızı bıraktıktan sonra Hazel ve ben Piazza Navona'ya doğru yürüdük ve La Fontana dei Quattro Fiumi manzaralı güneşli bir kaldırım kafesinde bir masa kaptık. Öğleden sonra güneşi çeşmeyi pembe bir renge boyuyor.

Hazel mutluluk dolu bir ifadeyle her şeyi içine çekiyor.

"Kitaplarınızda fiskieler olmasına şaşmamalı," diyor takdirle. "Muhteşemler."

Sebep estetik değil, ama gerçek motivasyonu açmaya gerek yok. Yemek yemeyi tercih ederim, sonra da günün geri kalanını yarına hazır .

"Fiskieleri severim," diyorum yetersiz bir ifadeyle.

"Ben de," diyor. Belki de uyku onu yumuşatıyor, çünkü şimdiye kadarki yolculukta olduğundan daha sıcak.

Belki de araba uykusundandır.

Masaya yerleştiğimizde, menüyü bir hışımla açıyor ve kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünün yayıyor. "Bu benim *düşmanımın* öğle yemeği," diye ilan ediyor.

"Tadını , tatlım. Çünkü bu son kez ," diyorum. "Herkes bazen kelimelerinde

tökezler," diye belirtiyor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde, "Bilmiyorum," diyorum.

"Bir sonraki için sabırsızlanıyorum," diyor ve menüyü bıçaklıyor. "Bir sonraki öğle yemeğimi burada yemek istediğimi şimdiden biliyorum. Makarnalara bir göz atın. Trenette al pesto, makarna alla norma, mantarlı ravioli, makarna puttanesca." Yukarı bakıyor, yeşil gözleri mutfak şehvetiyle parlıyor. "Yıllar boyunca kitap araştırmak için burada bu kadar çok zaman geçirmene şaşmamalı. Sadece makarna için bile İtalya'da kalabilirdim."

Birkaç saniyelğine kendimi Avrupa'ya kaçışımla ilgili bir eleştiriye hazırlıyorum. Ama gelmedi. Şimdi düşünüyorum da, havaalanında bazılarımızın bir hevesle Avrupa'ya gittiği yorumunu yaparken benim Avrupa'ya kaçışımı kastettiğinden bile emin değilim. Hikâye araştırması için Avrupa'yı çok sık ziyaret ettiğim gerçeğinden bahsediyor olabilir. O zamanki *üzüntüsü* muhtemelen sadece genel yorumla ve bunun nasıl anlaşılacağına dair endişeleriyle ilgiliydi, belden aşağı vurduğu için değil. Belden aşağı vurmadığı için.

Omuzlarımı gevşetiyorum.

Seçenekler üzerinde bir dakika daha salyalarını akıttıktan sonra menüyü kapatıyor. "Artık resmileşti.

Nemeses bana iki öğle yemeği kazandırdı."

Başımı salladım. "Hayır. Sadece bir öğle yemeği."

"O zaman belki iki tabak sipariş ederim," diyor, her zaman son sözü söylemek istiyor.

Ama garson geldiğinde, sadece puttanesca sipariş . Ben pizza seçtim, çünkü... Roma'dayken. Sonra iki espresso istedim.

O gittikten sonra, soru soran bir kaş kaldırıyor.

"Sana kafein vermem gerekiyor," diye açıklıyorum.

Bileğinin iç tarafındaki damarlara dokunuyor. "Tam buraya enjekte edin lütfen." Sonra derin bir nefes alıyor ve meydan boyunca fotoğraf çeken turistlerle dolup taşan meydana bakıyor. "Peki neden otele daha yakın bir yer yerine beni bir mil uzağa sürükledin?"

Hepsi onu meşgul etme planımın bir parçasıydı. "Dışarıda herkesin içinde bir daha üzerimde uyumaya cesaret edemezsin diye düşündüm," diyorum ve sonra sırtıyorum.

Gözlerini kısıyor ve ben de zehre batırılmış bir ok için kendimi hazırlıyorum. Ama onun yerine, sanki suçsuzmuş gibi, "Bak, güzel bir kucağın var. Yumuşak."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Sadece harika. Yumuşak kucağımla tanınmak istiyorum." Dudakları seğiriyor. "Yastık gibi olduğunu kimseye söylemem."

"Jet lag ile savaşmana yardım ettiğim için çok mutluyum," diyorum kuru bir şekilde. Servis elemanı espressoları getirdi. Pizzayla birlikte bir tane daha .

"Elbette," diyor.

O gittikten sonra küçük fincanını kadeh kaldırmak için kaldırır. "Çeşmelerin yanında uyanık kalmaya." "Buna içerim."

Espressolarımızı tokuşturup içiyoruz.

Fincanını masaya bırakıyor ve turist akınına uğrayan çeşmeye doğru başını sallıyor. "Madem beni espresso ve güneş ışığına , belki bugün tüm meydanları ve çeşmeleri hızlıca gezebiliriz?" Sesi çok umutlu geliyor ve kilitli kalbimi çekiştiriyor. "Bu muhteşem."

"Buna Dört Nehir Çeşmesi deniyor. Bernini tarafından tasarlandı. Papa X. Innocent tarafından yaptırıldı," diyorum o meydanın ortasındaki barok güzelliğe bakarken. değil. Tarihi seviyorum.

Hazel bana döndü. "Ciddiyim. Roma'ya hiç gitmedim. Birkaç tanesini sığdırabilir miyiz?" Gülümsüyorum. "Hızlı ye, tatlım."

* * *

Onu götürdüğüm ilk çeşme Piazza Navona'dan sadece birkaç adım ötede bir ara sokakta yer alıyor. Fontana dei Libri, yani Kitap Çeşmesi, tuğla bir duvarın içine oyulmuş daha küçük bir çeşme. Ortasında taştan bir geyik kafası bulunuyor ve etrafı su fişkirtan devasa taş kitaplarla çevrili.

Ona Roma'daki üniversitelere saygı duruşunda bulunan çeşmenin hikayesini anlatıyorum, sonra da dini kökenleri olan geyik başını. "Ama bence asıl mesele bilginin akması," diyorum taş sayfalardan akan suyu göstererek.

Memnuniyetle iç geçiriyor. "O zaman bu benim dilek tutmam için mükemmel bir çeşme." Alay ettim. Hazel dilek mi tutuyor? "Ciddi misin?"

"Dileklere inanmıyor musun, Huxley? Hadi ama. *O kadar* da huysuz değilsin."

Dilekler bana değil. Eylemler öyle. Ama bu dangalakça geliyor, o yüzden kendime saklıyorum. "Ben sadece yıldızlardan dilek dilerim," diye kestirip atıyorum.

Gülümseyerek seyahat çantasına uzanıyor ve birkaç bozuk para çıkarıyor. "Buyurun o zaman.

Bu dilek benden."

"Çok cömertsin," diyorum kuruşu alıp başparmağımla işaret parmağım arasında birkaç kez evirip çevirirken. "Gerçekten bir dilek tutmamı mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Gerçekten mi?"

"Bir çeşmenin yanındayız," diyor ve şaşırtıcı derecede sessiz sokağı tarıyor. "Bir dilek tuttuğunu kimseye söylemeyeceğim. Senin huysuz itibarını koruyacağım."

"Teşekkürler," diyorum, sonra ne dileyeceğimden emin olamadan, hatta dilemem gerektiğinden bile emin olamadan bozuk parayla biraz daha oynuyorum.

Fıskiyeler ve benim karmaşık bir geçmişimiz var. Ama

Hazel ve benim de öyle.

Elindeki bozuk parayı, metalin sıvıya çarpmasından zevk alıyormuş gibi keyifle suya atıyor.

"Ne ?" diye sordum.

Bana öyle bir bakış attı ki, sanki *bunu yapmaya kalkma*. "Sana söyleyemem yoksa ." "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı şüpheyile kaldırarak soruyorum.

"Tabii ki istiyorum," diyor, kararlı bir şekilde. Hah. Dilek kurallarına inanıyor. Kimin aklına gelirdi ki?

"Hazel Valentine, *batıl inançların* var mı?" "Bazı şeylerde, evet."

Vay anasını. Bu mükemmel bir yem. Bunu onu dürtmek ve kışkırtmak için kullanabilirim. Yeni cephaneye ihtiyacım var. "Kara kedilerden, merdivenlerden ve evlerde şemsiye açmaktan kaçınır mısınız?"

"Bir evde neden şemsiye açmam gereksin ki? İçeride asla yağmur yağmaz." Haklısın.

"Ama diğerleri?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır, ben sadece dileklere inanırım," diyor yumuşak bir sesle, neredeyse nefesinin altında.

itiraf etmekten utanıyor.

Bu benim için çok iyi . Devam ediyorum. "Peki ya kirpikler? Dökülen kirpikler diler misin?"

İçten bir gülümsemeyle "İ" diyor.

"Ve karahindibalar?" Bu büyüleyici gerçek karşısında sevinçle soruyorum. "Evet," diyor aynı hassas tonda.

Ve lanet olsun.

Bu ses tonu artık ona dilekleri konusunda takılmamı imkânsız kılıyor.

Özellikle de şu anda dudaklarındaki yumuşaklık, gözlerindeki sıcaklıkla ona bakmak çok zor olduğu için.

Bunun yerine, gürül gürül akan suya dönüyorum ve bozuk parayı içine atarak yolculuk için bir dilek tutuyorum - tamamen benim kontrolümde olan bir . Bu dileği tek gerçekleştirebilirim.

Sokaktan çıkarken "Ne ?" diye soruyor. "Bana dilek tutmamamı söylemiştin."

"Biliyorum. Ama bir insan dileğini dile getirdikten sonra dileğinin ne olduğunu sormak doğal bir insani dürtüdür." "Sen bana seninkini söyledığında, ben de sana benimkini söyleyeceğim."

Öfkelendi. "Peki. Benimki gerçekleştiğinde, sana ne olduğunu söyleyeceğim." Anlaşmayı mühürlemek için elini uzatıyor.

Bir kez daha el sıkışıyoruz.

Bir kez daha, onu kendime doğru çekmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Eğer dileğimi tekrar sorarsa, yalan söyleyeceğim.
Bir kez daha.

UZUN KONU

Axel

Daha sonra Neptün Çeşmesi'ni, ardından da Piazza Colonna'yı ziyaret ediyoruz. Son olarak, Trevi Çeşmesi'ne doğru yürüyoruz.

Gün akşama doğru hızla ilerliyor. Hazel öğleden sonra sadece birkaç kez esnedi. Ben de birkaç kez esnemiş olabilirim. Yatma vaktini her zamankinden daha fazla iple . Uyku harika bir şey ve gece daha da harika olacak.

Güneş alçalırken, *La Dolce Vita*'da ve Roma için şimdiye kadar hazırlanmış tüm seyahat rehberlerinde meşhur olmuş popüler simge yapıya ulaşıyoruz.

Turist tuzağı mı? Evet.

Ancak simgesel yapıların kaçırılmaması için bir neden vardır. Trevi Çeşmesi bir afet. Oraya vardığımızda Hazel büyük, tatmin olmuş bir nefes alıyor ve duran manzaraya bakıyor. Fotoğraflarını çekmiyor. Sadece o anı içine çekiyor. Etrafımızı saran turist kalabalığında bile bunu takdir edebiliyorum, benim için çok tanıdık bir deneyim.

Beni çok götüren bir şey.

Hatırlamamayı tercih ettiğim günlere ve yıllara.

Hoş olmayan düşüncelerden sıyrılmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar, bu tur rehberi rutini, ilk gün onunla birlikte olmaktan kurtulmanın iyi bir yolu, yüzden çeşmenin tarihine, otuz yıl sürdüğünü ve mimarın tamamlandığını göremeden öldüğünü, çeşmenin geceleri daha az insan olduğunda ve aydınlatıldığında nasıl daha muhteşem olduğunu ve günde üç fazla avronun çeşmeye nasıl atıldığını anlatmaya başladım.

İşim bittiğinde Hazel bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Pekâlâ, Huxley. Çeşmelerle aranda ne var?"

Vay be. Çapraz sorgusunda derinlere dalmaktan bahsediyor. "Bir tema fark ettiğimden beri," diye ekliyor.

"Sen görmek istedikten sonra seni fiskiyelere götürdüğüm mi? Bu benim tamam mı?" Hem bugün neden bu seyahat rotasını izlediğimizi hatırlatmak hem de onun anlayışlı sorusunu geçiştirmek için soruyorum.

Yine de yılmıyor. "Kitaplarınızdan birkaçında çeşmeler var. Genellikle bir şey var

Birde olan *asil* şey."

Bütün yüklerimi mikroskop gibi yakınlaştırıyor. Bu hiç adil değil. Ama hayat adil değil, bu yüzden

karşılaştığım herkesten daha zeki, daha hızlı ve daha çevik olmak zorundayım.

Babamdan hayat dersleri. Ondan öğrendiğim tek faydalı şeylerden bazıları.

Kaçamak bir şekilde "Fıskiyeler havalıdır," diyorum ama bu daha akıllıca, daha hızlı ya da daha çevik bir cevap değil.

Aptalca bariz bir cevap. Hayır, boktan fıskiyeler havalıdır ve bu cevap Hazel gibi bir tazıya izini kaybettirmez.

"*A Lovely Alibi*'da olduğu gibi," devam ediyor, cevap vermekten kaçındığım umurunda bile değil. "Bir kovalamaca sahnesinden sonra, kahraman Viyana'da bir çeşmede arkadaşlarına yetişir. *Güzel Bir Gece Yarısı*'nda kahramanımızla Lincoln Center'daki çeşmede buluşur. Ve tabii ki *Kusursuz Bir Yalan*'ın en can alıcı sahnesi tam burada. Çeşmeleri seviyorsunuz ve hikâyelerinizde onları iyilik için kullanıyorsunuz." Sanki tüm kanıtları -içimi gördüğünün kanıtlarını- sunuyormuş gibi elini uzatıyor.

Bu olmaz.

Çenemi olabildiğince rahat bir şekilde kaşıyorum, sanki her şey çok önemsizmiş gibi. "Su iyidir. Roma bir dizi su kemeri üzerine inşa edilmiş bir çeşmeler şehridir. Bütün bu şehir H₂O'ya bir övgüdür," diyorum ve hey, belki bu karşı tarafın avukatını kandırır.

Başını sallıyor. "Bu puronun sadece bir puro olduğunu sanmıyorum. Bence fıskiyeler senin için özel, tıpkı dileklerin benim için olduğu gibi. Dilekleri neden sevdiğimi bilmek ister ?"

Oh, kahretsin. Bu eski bir sırra karşılık sır oyunu. Klasik bir dolandırıcılık. *Ben sana benimkini söyleyeceğim, sen de bana seninkini. Hayır demeliyim, ben iyiyim.*

Bilmiyorum.

"Elbette," diyorum, dileklere olan takıntısı beni büyülüyor. Tanıdığım Hazel'in karakterine çok aykırı görünüyor. Ya da sandığımı Hazel'a.

"Veronica ve ben yıldızlardan dilek dilerdik," diyor dudaklarında küçük bir gülümseme belirerek. "Biz büyürken çatıya çıkar ve dilek tutardık. Wistful'da geceleri gökyüzü ıslı ıslı olurdu."

"Öyle mi?" Onun ve kız kardeşinin hikâyesi hoşuma gittiği için soruyorum.

"Ertesi gün öğle yemeği için dilek tutardık. Peynirli makarna ve sandviçler. Ve daha büyük şeyler için. Rock yıldızı, astronot ya da başkan olmak gibi."

, hoşuma gitti. "Bunlardan hangisini ?" "Üçünü de."

"Doğal olarak," diyorum.

"Her şey olmak istiyordum," diye ekliyor. "Şimdi sadece her şey hakkında yazabiliyorum."

"Gelmiş geçmiş en iyi iş," diyorum.

"Öyle. Karakterlerimin dileklerini gerçekleştiriyorum. Küçükken sadece bir ağaç kale isterdim, böylece Veronica ve ben kitap okuyup dilek tutabilirdik."

Sesinde şimdi bir hüznün notası var. Nazikçe soruyorum, "Bu mı?"

"İlk başta değil. Babam bize bir tane yapmayı reddetti. Önce bazı dilbilgisi kurallarını öğrenmemiz gerektiğini falan söyledi. Annemle babam ayrıldıktan birkaç yıl sonra kendime nasıl yapılacağını öğrendim. Veronica ve benim için bir ağaç ev yaptım," diyor omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak ve başarısından gurur duyarak.

Bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti. Birlikte çalışırken bana her şeyi anlattığından değil. Hem de hiç.

Yine de, bu eski Hazel bugün burada. Birlikte çalıştığım kişi. Birlikte yazdığım. Benimle hikayelerini paylaşan. Ama *bu* hikayeyi hiç paylaşmadı. Bu açıklıktan ne anlam çıkaracağımı ya da ona nasıl güveneceğimi bilmiyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Bakışlarımla buluşuyor, yorgun ama kurnaz görünmüyor. "Dürüst olmak ," diyor esnemesini bastırarak, "bir şeyler paylaşmak istedim, sen de paylaşırsın. Çeşmeleriniz hakkında gerçekten bilgi edinmek . Kitaplarındaki yapboz parçalarını gördüm. Fıskiyelerin anlamı olduğunu biliyorum. *Senin* için. Tıpkı dileklerin benim için olduğu gibi." Çaresiz bir omuz silkmeye, "Seni merak ediyorum." diyor.

Evet, zamanın meşhur kısasa kısas hilesi. Ve iyi yağlanmış bir kilidin anahtarı gibi çalışır.

Ben fıskiyeye bakarken çocukluk anılarım sepya tonlarında canlanıyor. "Babam her zaman çeşmelerin eksiler için mükemmel noktalar olduğunu söylerdi," diye başlıyorum dalarak.

"Ah," diyor, sırtı dikleşiyor, sesi şaşırmış, sanki oraya gideceğimi düşünmemiş gibi. "Öyle mi?"

"Evet. Yankesicilik yeteneklerini çeşmelerde geliştirdi." Babamın bana dolandırıcılık öğretirken yaptığı gibi avucumu kaldırıyorum. "Bana dedi ki, *herkesin nasıl aynı yöne baktığını görüyor musun? Suya bakıyorlar ve cüzdanları ve çantaları gevşek, çünkü dilek dilemek için para almak için onları çıkarıyorlar.*"

Hazel çantasını daha sıkı tutuyor. Akıllıca bir hareket. Eminim meydan hırsızlarla doludur.

"Sonra dedi ki: *Genellikle , bu yüzden daha mutludurlar. Mutlu insanlar ve yalnız insanlar kısa bir dolandırıcılık için kolay hedeflerdir.*" Derin bir nefes alıyorum ve iç açıcı hikayeyi bitiriyorum, "Sonra bana baktı, babacan, öğretmen gibi ve dedi ki: *Asla bir hedef olma.*"

Yeşil gözleri titriyor, belki üzüntüyle, belki de empatiyle. Onun da boktan bir babası var. Ama aynı zamanda bu yeni bilgiye alışmaya çalışıyor gibi görünüyor. Babamın bir dolandırıcı olduğunu bilmesi bir şey; bana onun izinden gitmeyi öğrettiğini bilmesi başka bir şey.

"Bu aynı zamanda -mutlu olma Axel- anlamına da geliyor," diyor ağır bir sesle.

"Babamın sloganı," diyorum ağır ağır, sonra kapının kilidini açtığım için tekmeleyerek açıyorum. "Sonra bana dedi ki: *Alexander, her zaman şüpheli olmayı unutmamalısın. Temkinli ol. Her şeyi sorgula. Aksi takdirde bir hedef olursun.*"

Hedef olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Bir hedef bir aptaldı.

"Bunu duymak çok zor," diyor, sonra pazuma uzanıp sıkıyor. Siktir, bu iyi hissettiriyor.

Beni bıraktığında bile konuşmaya devam ediyorum. Duracak gibi değilim. "Bana Lincoln Center'da nasıl yankesicilik yapılacağını öğretti. Sonra onu ziyarete gittiğimde Florida'da tekniği geliştirmeme yardım etti. *Boca'da, Palm Springs'te, Miami Beach'te bir sürü çeşme. Bir sürü yaşlı insan, bir sürü iz. Ya mutlular ya da yalnızlar,*" diyorum ve ses tonumdan asidi çıkarmaya çalışsam da sesimde duyabiliyorum.

Daha da ötesi, babamdan bahsederken boğazımda hissedebiliyorum.

"Nasıl bir şeydi? Bununla büyümek?" diye soruyor, endişelenmekten başka bir amacı yok gibi görünüyor. "Çok genç olmalısın."

"Altı, yedi, sekiz," diye anlatıyorum. "Bakın, o zamanlar onun için daha değerliydim. İnsanların sempatileriyle oynayabilirdim. Onları avlayabilirdim, gerçekten. Ailesini kaybetmiş, yardım isteyen, para isteyen bir çocuktum. Bana senaryoyu öğretir, alıştırma yaptırır, sonra da beni markalar dünyasına gönderirdi," diyorum, tüm hikayeme ışık tutarak.

"İlkokuldaydın ve seni dolandırmaya mı zorladı?"

"Yaptı," diyorum, sıkıca.

"Axel," diyor, ismim sempati dolu. Ama yeni bir tür, belki de çok merak ettiği bu yeni anlayıştan doğan bir tür.

İçimi çektim, sonra omuz silktim. "Ne ki? Hepimiz bir şeyler yaşıyoruz. Sen sadece onlarla ne yapacağını bul," diyorum, çünkü kapıyı daha fazla açamıyorum. Menteşeleri .

"Hâlâ dolandırıcılık yapıyor mu?"

"Florida'da yaşıyor. Dolandırıcılık ülkesi. internet dolandırıcılığından mezun olmuş. Ama onun için yeterince iyi çalışıyorlar."

"Şimdi de fiskiyeleri yeniden yazıyorsun," diyor ve suyu işaret ederek konuyu değiştiriyor.

"Kitaplarımı okusaydı eminim bana gülerdi. görürdü. Ne yaptığımı bilirdi." Başını sallıyor. "Ona bu kadar güvenme," diyor garip bir şekilde koruyucu bir tonda. "Yaptığın şey zekiceydi. Ve katartık. Kimsenin, özellikle de bir dolandırıcının bunu görebileceğini sanmıyorum. Bu

nasıl bakacağını, gerçekten bakacağını ve gerçekten bilmek isteyeceğini bilen birini gerektirir."

Senin gibi mi? Sormak istiyorum. *Senin gibi biri mi? Beni gerçekten tanımak istiyor musun? Amacın bu mu?*

Ama ben bunların hiçbirini sormuyorum. Bu reddedilmek için bir reçete.

Onun yerine, başka bir bozuk para için cebime uzandım. Suya atıyorum. Bugünün Trevi Çeşmesi ganimetine ekliyorum. "Ne dilediğimi bilmek ister ?"

"Anlat bana," diyor hevesle.

"Gelato."

"Şimdi ." Surat asıyor.

"Oh, ama olacak." Bakışlarım çeşmenin diğer tarafındaki dondurma arabasına kayıyor. "Biraz ister misin?"

"Evet."

Gerçek dileğimi gizli tutarak arabaya doğru ilerliyorum.

Daha önce dilediğimin aynısı, bu yolculuğun uzun dolandırıcılığını başarmak için.

Dondurmayı yerken, sonra otele doğru giderken ve asansörle üçüncü kata bir kez daha dilek tutuyorum.

Birlikte çıkacağız.

İşte o an, bu dileği kafama çakmam gereken andır. Çünkü bu anla ilgili her şey -her bir şey- bana bir zamanlar istediğim şeyleri hatırlatıyor.

Odasına ulaştığında yorgun bir iç geçiriyor, *uzun ama iyi bir gün geçirdiğini* söylüyor. "Beni jet lag okuluna götürdüğün için teşekkürler. Sanırım sen biraz sağlam birisin."

"Ve bir parça bir parçadan daha ," diyorum.

"Öyle." Kaşları çatılır. Birkaç saniye derin düşüncelere dalıyor. "Biliyor musun, bu kulağa garip gelecek. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum," diyor, sonra biraz soluklanıyor, "Ama bugün iyi vakit geçirdim."

Bu iltifatla bir şeyler yapabilir, *benim de yaptığım* gibi kendime ait meşru bir iltifatla karşılık verebilirdim. Bunun yerine, "Merak etme. Benimle eğlendiğini kimseye söylemem."

Bu şekilde evde güvendeyim. Odama sadece birkaç adım kala kapıyı kapatıp gece boyunca ondan kaçabilirim.

Gitmek için döndüm ama beni gafil avladı.

Kolları çok hızlı. Etrafımı sarıyorlar. Geriliyorum. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum. Ona karşı ne yapacağımı bilmiyorum.

"Tekrar teşekkürler. Ama bana hâlâ iki öğle yemeği borçlusun," diyor omzuma , saçları boynuma, göğüsleri göğsüme değiyor.

Bir rüya gibi.

Ve işte böyle, ellerimle ne yapacağımı biliyorum. Kollarımı beline doluyorum, riskli olsa da alabildiğimi .

Muhtemelen beni bir haline getirse bile.

Gözlerimi kapatıyorum. Onu içime

çekiyorum. *Hayal ediyorum*. Gecenin geri

kalanını onun odasında hayal ediyorum.

Sonra kucaklaşmayı kesiyorum, neredeyse ondan atlayarak uzaklaşıyorum. "İyi geceler," diyorum

çabucak. Sonra dönüp koridora ve odamın kilidini rekor sürede açıyorum ki aptalca bir şey yapmayayım,

mesela ona ne dilediğimi söylemeyeyim - ortaklığımızdan neden ayrıldığımı asla bilmesin.

Ayrıldım çünkü karşılıksız aşkının nesnesiyle her günü geçirmek çok acı veriyor.

ROMANTİK KAHRAMANLARIN BELİRTİLERİ

Hazel

O haklıydı.

Güneş pencereden içeri girip beni bir gecede on iki harika saat boyunca nişanlandığım büyük boy yataktan dışarı çekerken gülünç bir şekilde tazelenmiş olarak uyanıyorum.

Yatak ve benim aramda hızlı bir evlilik oldu, ama çok iyiydi.

Duş aldıktan, yakındaki bir açık hava pazarından meyve yüklü bir kahvaltı yaptıktan ve bir espresso standından bir fincan kahve içtikten sonra, öğleden sonra başlayacak kitap turu için hazırım.

Önümdeki günü zihinsel olarak gözden geçirerek İspanyol Merdivenleri'ne doğru ilerliyorum.

İlk olarak, şehirde çok sayıda İngilizce kitabın yanı sıra benimki ve Axel'inki gibi İtalyancaya çevrilmiş kitapların satıldığı popüler bir kitapçada imza günümüz var.

Öğleden sonra, birlikte tren yolculuğu yapacağımız VIP grupla buluşacağız. Akşam onlarla birlikte *gemiye* binmeden önce Axel liderliği üstlenecek ve gruba şehri gezdirecek, Roma'da kitaplarındaki bazı yerleri ziyaret edecek. O gezerken ben de yardımcılığını yapacağım. Bugünkü ikinci keman rolümü dört gözle bekliyorum. Arada sırada *ekranda* olmak ne kadar eğlenceli olsa da, arka planda gizlenmek de bir kadar güzel.

Gözlemlemek için.

Ve etrafımdaki her şey ve herkes hakkında notlar almak için. Belki başka bir aşk romanı için beklenmedik bir ilham bulurum. Henüz İtalya'da tek bir sahne bile içeren bir aşk romanı yazmadım. Yüz otuz beş basamağı çıkıp Roma havasını içime çekerken, bunun değişmesi gerekebileceğine karar verdim.

Bu şehir romantik hissettiriyor.

Merdivenlerin tepesinde arkamı dönüyorum ve turist merkezinin manzarasının tadını çıkarıyorum. Sonra dünkü günümün anılarının tadını çıkarıyorum. Buradan göremiyorum ama Axel'le öğle yemeği yediğimiz meydanı gözümün önüne getirebiliyorum. Zihnimde kitap çeşmesini görebiliyorum ve istekler ve eksiler hakkındaki sohbetimizi hatırlayabiliyorum.

Göğsüm sıcak, bir çeşit parıltı gibi.

Hmm.

Havadan olsa gerek. Boynumu göğe doğru uzatarak İtalyan yaz güneşinin ışınlarının tadını çıkarıyorum.

Evet. Bu açıkça bir güneş parıltısı.

Hazırlanma vaktim geldiği için bakışlarımı indirip merdivenlerden aşağı iniyorum. Meydanı geçip otele giriyorum, böylece imza töreninden önce kendime çeki düzen verebileceğim. Kapıyı iterek açtığımda, Axel birkaç metre asansörden çıkarken nabzım hızla atıyor.

Henüz beni fark etmedi.

Ama ben onu kesinlikle fark ettim.

Elbette o siyah gözlükleri takıyor. Ama bugün bir şekilde onu sadece seksi ve zeki değil, seksi ve *daha* zeki gösteriyorlar.

Sonra kıyafetlerine bakıyorum; bacaklarını saran ince kot pantolon, kolları güzel ve sıkı olan siyah düğmeli bluz.

Huh.

Axel'in daha önce hiç fark etmediğim güçlü pazuları mı var? Nasıl olur da onları hiç fark etmem? Ben bir silah kadınıyım. Elbette, silahları daha önce kontrol ederdim. Şimdi onları muhtemelen yapmam gerekenden daha uzun süre kontrol ediyorum. Baktığımı fark ettiğimde -tamam, aval aval baktığımı- bakışlarım onun yüzüne kayıyor.

Bunu yaparken yüz *ifademi sana bakmıyormuşum* gibi yeniden düzenlemeye çalışıyorum, o tam kıvamında kirli sakalı, derin mavi gözleri, dolgun dudakları inceliyorum.

Göğsümdeki o sıcak, puslu his birkaç çentik atıyor. Daha sıcak bir şeye dönüşüyor.

Ona baktığımı fark , durup bana çarpık ve ukala bir sırıtış fırlatıyor. "İyi uyudun mu, Valentine?"

"En iyisi," diyorum, sesimi düzenlemeye çalışıyorum, böylece onun düzgün, tonda fiziği karşısında mırıldanıyormuşum gibi çıkmıyor.

"Sana ," diyor, biraz sivri bir şekilde. Sanki bir şey söylemek zorundaymış gibi.

Ama geri dönmüyorum. "Evet, yaptın," diyorum basitçe. Axel'in bugün aşırı seksi olması karşısında ne yapacağımı düşünmekle meşgulüm.

Nabzım hızlandı. Onunla daha önce de atmış mıydı?

Tenim vızıldıyor. Bu da mı yeni?

Bekle. Sadece bekle.

Göğsümdeki bu yabancı hisler kakofonisinin ne olduğunu biliyorum. Bu sadece dünkü jet lag'in kalıntı etkileri olmalı.

Vay be.

İyi olacağım. "İmza günü için hazırlanacağım. Sanırım Chandler Tanıtım'dan Amy bizi birlikte götürecek?"

"Evet. Amy on ikide burada olacağını söyledi," diyor ve sonra otelin döner kapısına doğru başını sallıyor.

"Ebedi Şehir'de biraz dolaşacağım. Belki kitap araştırması yaparım. Bir saat sonra görüşürüz."

Sıradan bir çene sallamasıyla gitti. Adımlarında küçük bir çalım. Adımlarında bir serinlik. Gidişini izlerken onu yoğun bir şekilde inceliyorum, şeklini, saçlarının dalgalanışını, omuzlarının duruşunu.

Evet, vücudumdaki bu ürperti hissinin ne olduğunu biliyorum. Jet lag'in etkisi geçiyor olmalı.

Öyle olmak zorunda.

* * *

Hevesli bir gülümsemeye sahip yirmili yaşlarında esmer bir kız bana "*I Do Redo*" kitabının karton kapağını uzatıyor.

"Bunu kime ?" En iyi İtalyanca denememle soruyorum.

"Çok iyi," diyor o dilde, sonra İngilizceye geçiyor. "Andrea'ya, lütfen. Brayden ve Kelsey'i çok seviyorum," diyor kopyayı çevirip açarken. Kitapçının arka tarafındaki bir masada, başka bir okuyucuyla sohbet eden Axel'in yanındayım.

"Teşekkür . Bunu duyduğuma çok sevindim," diyorum Andrea'ya, sonra da mor Sharpie kalemimi alıp kitabı imzalıyorum.

Ben ona uzatırken Axel bir kaleme uzanıyor ve onu almak için kolunu uzatırken bileğime dokunuyor.

Göğsümden aşağı bir ürperti yayılıyor.

Ne be?

Bakışlarımı ona çeviriyorum, sanki cevabı Axel'de bulabilirmişim gibi. Onun şakacı gözlerinde. Ama verdiği tek cevap göz kırpmak oluyor. "Kalem kurudu."

Ağzım kurudu.

Ona tekrar baktığımda nefesim kesiliyor ama bu hislerden kurtulmaya çalışıyorum. Yine de çok zor. Sadece bir adım ötemdeyken burun harekete geçiyor ve Axel'i kaliteli bir şarap gibi kokluyorum. Üst öğleden sonra kaybolan adaçayı ve daha derin, odunsu ve geceleyin bir orman gibi karanlık bir şey olan şarap.

Oh, Tanrım. Hayır. Bu . Bu çiçek açan

hissi görmezden geleceğim. Elbette bunu yapabilirim.

Değil mi? Tabii ki yapabilirim. Ben kaçınma konusunda uzmanım. Ne de yazmak budur. Gerçeklikten kaçmak.

Tra la la la. Hayal dünyamda biraz zaman geçireceğim. Ama... önümde duran sarışın az önce ne dedi?

Ne zaman sıraya girdi? Arkadaş canlısı gözlerinin kenarları kırışıyor, saçları sallantılı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve soluk tenine karşı koyu mavi bir *Book Besties* gömleği giyiyor. Yanında gözlüklü bir kadın duruyor, da aynı *Book Besties* tişörtünü giymiş.

"Ben Jackie. Köpek bandanaları yapıyorum ve aşk romanlarını patates cipsinden daha çok seviyorum," diyor sarışın ve sesi Jersey'den fırlamış gibi çıkıyor.

"Ve Jackie -biz ona Jersey Jackie deriz- cipslerini çok sever," diye ekliyor gözlüklü kadın. Kalbine dokunuyor. "Ben Alecia. Köpek kıyafetleri yapmak kadar ilginç bir işim yok. Veri analizindeyim." Ürperiyor. "Ama bu kimin umurunda? Biz buraya çapkın erkekler, muhteşem kadınlar ve kaçış için geldik. Kitaplarınız saf beş *Calgon Take Me Aways*."

İşliyorum. "Tek isteyebileceğim bu."

"Bu bizim kitap derecelendirme sistemimiz. Beş *Calgon Take Me Aways*, incelemelerimiz için en yüksek puan. Biz Book Besties'iz! Ve sen ve Axel'le birlikte geziyi kazandık," diyor Jackie.

"Ama Kennedy yok," diyor Alecia kaşlarını çatarak. Sesi belki de Minnesota'dan geliyormuş gibi geliyor.

"Ama yine de çok iyi vakit geçireceğiz. Geziyi bir yayıncı çekilişinde kazandık. Milyonlarca kez katıldık. *Ten Park Avenue*'yu çok sevdik," diyor Alecia.

Uh-oh. Lacey'nin hikayesi hakkında sürekli sorular soracaklar.

Ama bununla başa çıkabilirim. Bir yıldan uzun bir süredir *Ten Park Avenue* sorularını yanıtlıyor ve geçiştiriyorum. "Geziyi kazandığınıza çok sevindim," diyorum dürüstçe. Çok hevesli görünüyorlar ve heves okuyuculardan gelen en iyi ödüldür.

Ayrıca, kan dolaşımımı ele geçiren coşkulu duygulardan beni kurtardıkları için onlara minnettarlıkla sarılmak istiyorum.

Belki o duygular yeniden ortaya çıkmaya cesaret edemez.

Belki de kendimi okuyuculara, seyahate ve hayal gücüne kaptırırım ve bir şekilde bu seyahati böyle atlatırım.

Yapılabilir gibi görünüyor.

"Ve" diye ekliyorum, "köpek bandanaları ve veriler hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Arkadaşları Maria'nın bu akşamki tren yolculuğunda onlara nasıl katılacağı, üçünün nasıl bir blog, bir sosyal medya akışı ve bir TikTok kanalı yürüttüğü ve tüm kitaplarımızı nasıl sevdikleri hakkında birkaç dakika sohbet ediyoruz.

Ama özellikle *Ten Park Avenue*.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Keşke onlara istediklerinden daha fazlasını verebilseydim.

"İkinizin bir fotoğrafını çekebilir " Alecia soruyor, sesi yükseliyor. "Sen ve Axel. Bir kurabiye tasarımı için kullanmak istiyorum. Kurabiye yapmayı öğreniyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Kurabiye için Axel ve benim resmimizi mi istiyorsun?" Bu onun dikkatini çekti. "Biri mi dedi?"

Bayanlar gülüşükten sonra bizi masanın yanına, Jackie'nin de girdiği yere doğru itiyorlar. Onun için çok minnettarım.

"Jackie, sen yan tarafa git. Biz kitap ayracıyız. Onlar kitap," diye azarlıyor Alecia. Hayır!

Bizi yan yana koymayın!

"Doğru, doğru," diyor Jackie, koşarak yanıma geliyor Axel'i bana yaklaşması için hafifçe dürtüyor.

Bir kolunu bana doluyor.

Aman Tanrım.

Omzumdaki eli iyi hissettiriyor.

O kadar iyi ki göz ucuyla bir bakış atıyorum. O titreşim göğsümde kıpırdanıyor. Yüzümü boynuna doğru çevirmek ve geceleyin ormanın solan kokusunu yakalamak için can atıyorum.

Alecia bir selfie çekip bize gösteriyor. Ona bakarken, özel olarak sızlanıyorum.

İşte Technicolor'da.

Ben, midemde çırpınmalarla.

Evet. Kız kardeşim beni lanetledi. Teşhis resmileşti. Bir aşk kahramanının tüm sahibim.

HAPI AL

Hazel

Altı gece daha. Bu *enfeksiyonla* sadece altı gece daha geçirmek zorundayım. Gececektir. Her zaman geçer.

Antibiyotikleri, etraf saran bu süper okuyucu grubu şeklinde alacağım. Onlar tedavidir.

O öğleden sonra, Axel bir düzine VIP okuyucuyu şehrin merkezinde kitaplarındaki beş önemli mekânı

gezdirirken, ben de yardımcı rolünü hiç kimsenin yapmadığı kadar sahiplenmeyi kendime görev edindim.

Axel, boyunlarına Nikon'larını asmış orta yaşlı bir çift ve ön taraftaki birkaç üniversiteli *A Lovely Alibi*'da

kahramanın kayıp bir eseri geri almasına yardımcı olacak bir bilmeceyi çözmek için gece gizlice Pantheon'a

girdiği sahneyi anlatırken ben grubun arkasında takılan tur rehberi kanat kadınıyım.

Axel grubu ünlü simgesel yapının önünden geçirirken ben de Jackie ve Alecia ile ayaküstü sohbet

ediyorum. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

"Çevrimiçi bir hayran grubunda," diyor Jackie.

"Sonra kitap kankası olduk," diye ekliyor Alecia.

Ve beş yıl boyunca ekip olarak kitap önerdikten sonra, dün Roma'ya indiklerinde nihayet bir araya geldiler.

"Bu seyahatin sizi bir araya getirmesi çok güzel," diyorum.

"Kitap arkadaşları en iyi arkadaşlardır," diyor Jackie.

Alecia kolunu arkadaşına doluyor. "Seni seviyorum, tatlım."

görmek iç açıcı ve iyi bir ilaç. Axel'den uzaktayım ve çene çalarak arzunun ateşiyle savaşıyorum. Böyle

devam edebilirsem, hayatta kalacağım. Hastalığın ilk günleri her zaman en zordur.

Birkaç yeri daha ziyaret ettikten sonra Trevi Çeşmesi'nde bitiriyoruz. Axel onları en can alıcı sahneye

götürüyor. "İşte Jett'in turist kalabalığının üzerinden atlayarak suya atladığı yer burası." Utangaç bir omuz

silme hareketi yaparak kurgu fiziğini kabul ediyor ve ekliyor: "İnsanın yaptığı gibi."

Sanki kafaların üzerinden atlamak ne kadar olasılık dışı olursa olsun, bazen bir gerilim kahramanıyla Jason

Bourne gibi davranmanız gerektiğini biliyor.

Ben de gülümsüyorum, biraz sersem, biraz sersemlemiş hissediyorum. Onu çok iyi anlıyorum. Onu

anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Durun! Durun!

Bu sadece enfeksiyonun konuşması.

Kendimi çeşmedeki taşı, zemindeki bozuk paraları ve suyu düşünmeye zorluyorum.

Bu içsel sinek kuşları yerine dışsal herhangi bir şey.

Okuyucu soruları başlar ve Nikon Adam elini kaldırır. "Ama aslında çeşmeye giremezsiniz," diye belirtiyor.

Axel, "Bu doğru Steven," diyor ve insanların öğrendikten sonra kullanma şekli tanıdık geliyor. İlk imza gününde kitapçı sahibinin adını unuttuğu ve kendini aptal gibi hissettiği için. Şimdi insanlarla konuşurken onları daha iyi hatırlamak için isimleri tekrarlıyor.

"Peki bununla nasıl başa çıkıyorsun? Jett fiskiyeeye atladığında. Çünkü bu kurallara aykırı," diye ekliyor Steven.

Axel bu ikilemi ilk kez düşünüyormuş gibi sallıyor. "Bazen kuralları çiğnemeniz gerekir," diyor.

Gözleri kalabalığı tarıyor ve benimkini buluyor, sanki kendine yakın bir ruh gibi. Ya da belki sadece biraz yardıma ihtiyacı vardır. İlgi odağı olmayı her zaman sevmez.

"Hacker'ı yakalamak risk almaya değerdı," diye ekliyorum arkadan.

"Hmm," diyor adam şüpheyle ve çenesini kaşıyor. "Sanırım neden hapse girmediğini merak ediyorum."

Axel titriyor. "Jett hapse girmekten nefret ederdi."

Nikon Adam Steven acımasızdır. "Ama... neden fiskiyeeye doğru koşmadan önce botlarını çıkarmadı? Biraz sağduyulu davranırsaydı takılıp düşmezdi. Bu pek çok gerilim filminde olur."

Yanımdaki üniversiteli kızlardan biri gözlerini deviriyor. "Buna kinaye deniyor," diye mırıldandı kızıl saçlı. "Bütün milyarderlerin sihirli bir şekilde kocaman sikleri olması gibi."

Jackie ve Alecia gülmekten .

Ben de gülüyorum.

Axel'e bakmıyorum. Başka bir çırpınma hissini riske atamam.

* * *

Turdan sonra odama , otelden çıkış yapıp tren istasyonuna gitmeden önce yirmi dakikam . Aceleyle eşyalarımı topluyorum ama burada sadece bir gece kaldığım için valizimi zar zor açtım. Bavulumun fermuarını çektikten sonra kız kardeşimle FaceTime üzerinden acil kız kıza konuşuyorum.

Veronica hemen cevap veriyor. Greenwich Village'daki dairesinin balkonunda oturuyor ve büyük Siyam kedisinin arkasında yürüdüğünü, saksıdaki bitkileri sularken onları kokladığını görüyorum. "Ciao," diyor sulama kabını uzatırken.

"Beni lanetledin!"

Kaşlarını çatıyor. "Kulağa hoş geliyor. Bana bu yeni yeteneğimden biraz daha bahset. Çünkü lanetlemek isteyebileceğim başkaları da var."

"Axel," diye mırıldanıyorum, sinirlenerek. Sonra ondan söz edilince midem bulanınca iki kat sinirleniyorum. "Sen ve senin seks konuşman."

Sevimli yüzüne memnun bir sırıtma yayılıyor. "Sonunda haklı olduğumu kabul ediyorsun." "Laneti kaldır. Şimdi." Ne demek anlatmak için ayağımı yere vuruyorum.

"Şehvet , değil mi?"

"Bu en kötüsü," sızlanıyorum ve haklı olduğumu kabul ediyorum. Ya da haklı gibi. "Bu çekimle ne yapacağım?"

Çok neşeli bir şekilde "Patlatın" diyor.

"Sen tam bir kolaylaştırıcısın. Bana gerçekten yardım et, V."

Sulama kabını yere bırakıyor ve büyük kedisini okşuyor. "Bak, çok seksi ve senin sevdiğin ukalalığı yapıyor."

"Ukala erkekleri sevmem," diye tıslıyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Aynen . Ahmak bir kedi gibi. Ve sen eşek kedileri seviyorsun. Kitaplarına hep onları koyuyorsun."

delirmiş gibi bakıyorum. "Onları her zaman kitaplarımın içine koymuyorum."

dakika. *Sweet Spot*'ta eşek bir kedim vardı. Ve *Başkalarıyla İyi Oynar'da*. Lanet olsun. Axel bu konuda da haklıydı, hikayelerimde ilginç hayvanları sevdiğimi söylediğinde. Ama dürüst olmak , bütün kediler ahmaktır. Bu endemik bir durum.

"Axel de son derece sözel, sen de öylesin," diye ekliyor Veronica. "Ve ikiniz de ön sevişme gibi konuşuyorsunuz. Yani, iyi şanslar."

"Bana yardım ediyor olman gerekiyordu," diyorum.

"Ondan neden etkilendiğini inceliyorum. Belki anlarsan, tarafından bu kadar büyülenmezsin. Hoşlanmadığınızı sandığınız ama hoşlandığınız her şey onda . Ayrıca zeki biri. O yüzden bunun senin düşüşün olduğunu bil ve başka şeylere odaklan, mesela geziye."

İyi bir noktaya değindi. Bu şehvete teslim . Onunla hareket edemem. Buraya iş için geldim. Bir seks sahnesini canlandırmak için değil. "Doğru. Yolculuğa, okuyuculara, amacına odaklan," diyorum, onun çok iyi tavsiyesini pekiştirerek. "Teşekkür ederim."

"Yapabilirsin Hazel," diyor, sonra bakışlarını kapıya çeviriyor. "Milo evde. Seni seviyorum. Ve benim ahmak kedim de seni seviyor."

"Adamınla iyi eğlenceler," diyorum. "Ve ahmak kedinizle. Ve teşekkürler. Çok yardımcı oldu." "Her zaman."

Vedalaşıp otelden ayrılıyorum, burada olma nedenlerim olan kitapları ve işi düşünüyorum. Onlar gerçekten işe yaramalı.

* * *

Roma Termini tren istasyonu bir hap gibi ve o akşam onu kuru kuru yutuyorum çünkü ilaç için çok hevesliyim. Bu istasyon hiç de romantik değil.

Şehrin en büyük tren istasyonu bir uzay merkezi gibidir.

Dijital tabelalar gelen ve giden yolcuları parlak turuncu renkte gösterirken, gümüş sütunlar ve şık duvarlar *modern* bir havayı yansıtıyor.

Tanrıçaya şükürler olsun.

Ayrıca, kalabalık var. Evet, büyük kalabalıklar. Etrafı koşturan yolcular ve telaşlı gezginlerle çevriliyken kimse heyecan duyamaz.

En azından, çalışıyorum.

Turu organize eden halkla ilişkiler uzmanı Amy, Axel ve bana istasyon boyunca eşlik ediyor. "Kalkacağımız peron daha az kalabalık. JHB'nin bu lüks treni tasarlarken hayal ettiği her şey burada. Başka bir seyahat çağına geri " diyor.

Hayır. Bu kötü.

Erken tren yolculuğu romantiktir.

Ama münzevi bir milyarder tren patronu gerçekten ne kadar romantik ?

Trenin o kadar da romantik karar veriyorum.

Amy turun gündemi hakkında daha fazla şey paylaşırken onu dikkatle dinliyorum. Amy Chandler dışa dönük, misafirperver ve becerikli biri. Onunla bugün erken saatlerde otelde tanıştık - Los Angeles'ta kendi halkla ilişkiler firmasını yönetiyor ve uzmanlık alanlarından biri de kitap turları. Ama ben onu zaten *tanıyorum*. TJ sayesinde San Francisco Hawks oynayan bazı arkadaşlarıyla tanıştım ve yakın arkadaş oldum, arasında Nate Chandler da var. Amy onun kız kardeşi ve Nate ona tapıyor. Ablalarla olması gerektiği gibi.

"Siz trene yerleştikten sonra okurlarınızla yemek vagonunda buluşacağız. , eşyalarınızı yerleştirmek ve tüm bu güzel şeyler için biraz zamanınız olacak," diyor ve bizi istasyonun daha sessiz bir bölümüne, köşeyi dönüp zamanda geriye götürüyor.

Bu platform çok ilginç. Kalabalık azalmış. Tepede çalan klasik müzik, eski zamanlardan kalma bir buhar makinesinin ses efektine karışıyor. Trenin kendisi rayların üzerinde gururla oturuyor. Bana modern olduğu söylendi ama dış cephesi Agatha Christie romanlarından fırlamış gibi; eski moda mavi ve krem rengi bir dış cephe ve vagonların yan taraflarında kaligrafi ile *JHB Travel* yazıları var.

Axel alçak bir hayranlık ıslığıyla, "Bu müthiş bir tren," diyor.

Amy gülümsüyor ve platform kenarındaki kapıları işaret ediyor. "Grubumuz için ayrılmış iki arabamız var. Ve bu akşam herkesle yemek yiyeceğiz, biraz geç saatte ama bunu eğlenceli kılan da bu. Saat dokuzda oturacağız. Daha sonra birkaç yolcu daha için Floransa'da duracağız ve Nice'e yolculuk gece boyunca sakın geçecek. Uyumak için mükemmel," diyor Amy ve saatini kontrol ediyor. "Sabah erkenden varacağız ama trenin inmek için acele etmenize gerek yok. Acele etmeyin."

Trene bindiğimizde Amy, "Siz ikiniz benimle birlikte bu vagonun sonunda olacaksınız, böylece okuyucularla aranızda küçük bir olacak. Size göstereceğim," diyor ama sonra mavi takım elbiseli bir tren görevlisi ona işaret ediyor.

"Bayan Chandler. Bir dakika lütfen?"

"Elbette," diyor İtalyan adama katılarak. "Hemen döneceğim," diyor bize.

Onunla sohbet ederken Axel bana cüretkâr bir bakış fırlatıyor, sonra da fısıldıyor: "Haydi haylazlık yapalım ve yataklı kompartımanları kontrol edelim. Kahramanlarım yataklı kompartımanın tadını asla çıkaramaz."

"Hadi gidelim," diyorum neşeyle ve bu tavır beni hastalıktan da kurtaracak.

Onu arabanın arkasına doğru takip ediyorum, uyku kompartımanı işaretleri rehberimiz oluyor. Kompartımanlara ulaştığımızda iki kapı görüyorum. Bakışlarımı üzerinde *Bayan Chandler* yazan bir tabelanın olduğu kapıya çeviriyorum.

Diğerinde bir tabela var: *Bay ve Bayan Huxley*.

FİL YATAĞI

Hazel

Böyle bir olamaz.

Hazırlıklı olmalıyım, kahramanların aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığı bir hikaye yazmıştım.

-Ama .

Uyku odasının meşe kapısının üzerinde bizi bir kez daha karı koca ilan eden tabelaya bakarken hücrelerim titriyor.

Kahramanımız küçük bir kasabadaki pansiyona girdiğinde ve Bay McGrump'ın oteldeki son odaya yerleştiğini öğrendiğinde nasıl bir tepki vermelidir?

Kafamdaki plan defterlerini karıştırıyorum. Kadın kahraman gülümseyerek *"Bir hata olmalı."* demeli.

Ama ağzımdan çıkan kelimeler şöyle: "Kadınların hiçbir yerde bekar olmasına izin verilmiyor mu?"

Kafamda dönüp duran diğer şeylerden daha iyi, *oh kahretsin, mümkün değil ve lütfen bana şu kapının arkasında iki ayrı yatak ve iki ayrı her şey olan iki oda olduğunu söyle.*

Axel sanki o da kendine geliyormuş gibi boğazını temizliyor. "Ataerkilliği başka bir zaman yıkabiliriz. Önce, muhtemelen basit bir rezervasyon hatasını düzeltelim."

"Doğru!" Bu fikre sıkı sıkıya . "Eminim trende bir sürü başka kompartıman vardır. Amy grubumuz için iki vagonumuz olduğunu söyledi."

"Aynen öyle."

"Ben de okuyucuların yanında kalabilirim. Eminim boş bir kompartıman vardır. Sorun olmaz," diyorum, çok uysal, çok istekli. Çünkü bu akut şehvet semptomlarını yaşarken onun yanında uyuyamam.

"Ya da ben yapabilirim," diye teklif ediyor, o da istekli.

Başparmağımı arabanın kapısına, rehberimizi en son gördüğümüz yere doğru uzatıyorum. "Gidip Amy'yi bulabilir ve ona söyleyebilirim." Köşeden kafamı uzatıp koridora bakıyorum. Hâlâ tren sohbet ediyordu. "Eminim şu anda bunu çözmeye çalışıyordur."

Mümkün olan en neşeli tonu benimsedim. Bu yolculukta kıcıımı yırtarcasına pozitif tutum sergileyeceğim.

"Eminim ." Axel bize tahsis edilen kompartımanın kapısına bakıyor. "Ama kontrol etmeliyiz

Her neyse. Belki bitişik oturma odası olan iki yatak odalı bir yerdir?" Sesinde de on galon umut var.

Güzel. Aynı fikirdeyiz.

"O halde yaygara koparmamıza gerek yok," diyorum.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Amy'yi bu kadar erken bir zamanda sorunlarla uğraştırmak istemiyorum."

"Kesinlikle. Ben de aynı şeyi hissediyorum." Tur grubumuzun gezide bir şeylerin ters gittiğini düşünmesini de istemiyorum.

Hiç kimse ev sahiplerinin ayrı bir yatak odası için pazarlık yaptığına veya seyahat planını değiştirdiğine tanık olmak istemez. Olay çıkaran divalar gibi görünebiliriz. Bu gece sütle idare edebilirsek, en iyisi .

Axel kolu tutuyor, çeviriyor ve içeri giriyor.

Lütfen, , lütfen, şu kapı geniş bir süite açılsın.

Kalbim gırtlığımda, eşikten yavaşça geçiyorum, sonra etrafa bakıyorum.

Küçük bir antredeyiz, belki beşe beş. Ama pencerenin altında küçük mavi kadife bir kanepeler var. Mübarek bir mobilya parçası. Onu öpebilirim. Eğer burası benim odam olsaydı, şafak vakti, ayaklarımı altına sokmuş, kapüşonlu, güneş doğarken güncel romanım üzerinde çalışarak küçük aşk koltuğuna uzandığımı hayal ederdim.

Ama bunun yerine, o görkemli kanepeler daha yüce bir görevi yerine getirecek. Beni bir kinayeyi yaşamaktan kurtaracak. Kolçağı okşuyorum. "Bu son çare olarak iyi görünüyor. Mecbur kalırsam burada uyuyabilirim," diye cıvıldıyorum.

Ack! Sesim lanet bir sincabınki gibi çıkıyor. Boğazımı temizleyerek ses tonumu ayarlamaya çalışıyorum. Helyum Hazel yerine Cool Hazel. "Muhtemelen katlanabilir bir kanepedir," diye ekliyorum bariton bir sesle.

Harika. Sadece harika. Artık bir erkeğim.

"Evet! Tabii ki!" Axel diyor ve hayatında ilk kez ünlem işaretleriyle konuştuğuna eminim. Kanepelere doğru yürüdü ve bir minderi kaldırdı.

buruşturarak bana ve başını sallıyor. "Sadece normal bir kanepeler," diyor gergin bir sesle. "Ama belki de iki oda vardır?"

"Eminim vardır!" Kolumu beyaz taraklı kapıya doğru sallıyorum. Kapıya doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum. Bana gergin bir bakış attı. Axel'i neredeyse hiç gergin görmemiştim.

Aynı anda kapı koluna uzanıyoruz ve birbirimizin ellerine dokunuyoruz. Oh, bu çok hoş.

Sorun da bu . Elimi . "Önce sen git," diyorum çabucak.

Bana *bir* bakış fırlattı. Ama patimi neden çektiğim belli değil mi? Ona dokunmamı istemiyor ve ben de onu rahatsız etmek istemiyorum. Son yirmi dört saatte ilerleme kaydettik. Gerilemek istemiyorum.

Kapıyı kaydırarak açıyor ve "Siktir." diye mırıldanıyor.

İşte. Sadece. Bir tane. Yatak.

Büyük bir yatak bile

değil. Kraliçe boy.

Çok uzun süre bakıyorum. Axel'in tişörtünü tek eliyle çırparak çıkardığı, kot pantolonunun düğmelerini açtığı, beyaz yorganın altına sadece dar siyah boxer külotuyla girdiği görüntüler takılıyor.

Bana "*gel buraya*" bakışı atıyor. "*Sür beni bebeğim.*" diye hırlıyor.

Axel de yatağa bakıyor, sanki transa geçmiş gibi. Belki de kafası karışmıştır.

Bu arada, parmağıyla beni çağırdığını hayal ederken, kirli, pis, sekse aç beynim tekrara takılı kalıyor. "*Hadi tatlım, istediğini biliyorsun*" diyordu.

Yaparım, , yaparım.

Lanet olsun.

Buza ihtiyacım var. Köşedeki masanın üzerinde bir kova görüyorum ama muhtemelen boş, o yüzden anlamı yok.

kafamı sokuyordum.

Durumla başa çıkmak için kelimeler arıyorum ama bulabildiğim en iyi cevap "Neden hiç ranza yok?" oluyor.

Axel kaşlarını çatıyor. Sorduğum tuhaf soru onu o ne oldum delisi halinden çıkarmışa benziyor. "Ranza mı?"

Ranzalar iyi bir çözüm olabilirdi. Ranzalar kardeşler içindir. Ranzalar oda arkadaşları içindir. Ranzalar sevgililer için değildir.

"Ranzalar. Üst gibi." Harika, kulağa pis geliyor.

Dudakları seğiriyor. "Ranzanın ne olduğunu biliyorum. Ama trende ranza olacağını mı düşündün?"

Bu konudan bahsetmek, beni çağıran o cezbedici yataktan bahsetmekten daha güvenli. "Burada bir yatak olan küçük bir bölme hayal ettim," diyorum, elimle yaklaşık iki fit yüksekliğini gösteriyorum, sonra onu altı fit yukarı kaldırıyorum. "Sonra bir tane de onun üstünde. Bavulumu alttakine koyacak ve üsttekinde uyuyacaktım."

"Her şeyi . Ranza fantezin," diyor ve sırtmadan duramıyor.

Ama odadaki fili, yani bu geceki konaklamayı konuşmamız gerekiyor. "Her neyse, gibi, kanepede uyuyacağım." Bu seyahat pürüzünün bir aşk romanındaki gibi sonuçlanmasını beklemediğimi açıkça belirtmem gerekiyor. "Kitaptaki gibi yatağı paylaşmak zorunda değiliz."

Hayat bu ve biz bunu gerçek gibi çözeceğiz, kurgu değil.

Ama bana doğru bakmıyor. Pencereden dışarı bakıyor. Sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bunu biliyorum Hazel," diyor, sesi yarı sert ama yarı da boş çıkıyor. "Bunun bizim hikâyelerimizden biri olmadığını biliyorum," diyor ayak sesleri yükselirken.

"Tak, ." Amy'nin sesi.

"İçeri gel," diyorum, geri döndüğü için minnettarım ve bize başka bir kompartıman bulunduğunu söylemek için burada olduğundan eminim.

Ama yüzü *öyle bir şans olmadığını* söylüyor. Yüzü *denedim ve çok üzgünüm diyor*. "JHB Seyahat Müdürü bana rezervasyon acentesindeki hatadan . Çok üzgünüm ama yarına kadar bu çözebileceğimizi garanti etti."

"Harika," diyorum, bu sorunla sadece bir gece uğraşmak zorunda olduğumuz rahatlamış bir şekilde. "Ben kanepede uyurum."

Axel, "*Ben* kanepede uyurum," diye giriyor.

Amy şaşkınlıkla kanepeye bakar. "İkiniz de çok düşüncelisiniz ama o kanepede daha çok bir sandalyeye benziyor. uyumak için Border Collie büyüklüğünde bir köpek topunun içine kıvrılmanız gerekir."

Mobilyalara bakınca köpek boyutuyla yaptığı karşılaştırma doğru gibi görünüyor. Kollarımı ve bacaklarımı katlayıp kendi etrafımda birkaç kez dolanmam gerekirdi. Axel birkaç santim daha uzun. Orada uyuysa simit gibi .

Amy hızlı ve kararlı bir şekilde başını sallar. "Ama benim başka bir çözümüm var." Kolumu okşadı. "Benim odamı al Hazel. Ben tren koltuğunda uyurum."

"Ne?"

"Sorun değil. Normal bir koltuk iş ." "Hayır. Bu kulağa berbat geliyor."

"Ben bekâr bir anneyim. Evde iki küçük çocuğum var. Gözlerimi kapattığım an," diyor ve parmaklarını şıklatıyor, "sayım için düştüm."

Çocuklarından uzakta olan bekâr bir annenin rahatsız bir şekilde uyumasına izin veremem.

"Buna gerek kalmayacak Amy," diyor Axel, tehlikeli sularda tekneyi yönlendiren bir gemi kaptanı gibi.

"Trende normal bir koltukta uyuyacağım."

Sesi çok cesur, çok istekli geliyor. Ve bu da çok seksi.

Teklifi beni haksız yere tahrik .

Bugün hain libidomun nesi var?

Aklımı çukurdan çıkarmalıyım. "Ya da sen ve ben *bu* kompartımanı paylaşabiliriz ve Axel de seninkini alabilir?" Amy'ye soruyorum ama bu da kulağa garip geliyor.

Sanki hepimiz müzikal yatak oynuyormuşuz gibi.

Avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Ne olursa olsun. Ben sadece ikinizin de rahat etmesini istiyorum. Söz veriyorum bu işi bir gecede halledeceğiz."

Yutkundum, sonra kanepeye baktım. Sonra yere. "Ben uyuyacağım."

"-Ben burada, antrede uyuyacağım. Amy, sen kompartımanın tadını çıkar," diyor Axel. Sağlam.

İş gibi. Bir bildiri.

Ayrı odalarda uyuyacağız, filler olmadan.

* * *

Sonraki bir saat, akşam yemeği için hazırlanırken kompartımanımızda buz gibi bir nezaket içinde geçiyor. Birbirimizin yanından *özürler* ve *teşekkürlerle* garip bir şekilde geçerek bavulları, banyoyu ve yatak odası ile banyoyu birbirine bağlayan antreyi dolaşıyoruz. Yatak odasında TJ'e mesaj atıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir ihtiyacım var, bu yüzden ona hayatımın çok meta olduğunu, bir kitapta yaşadığımı ve beni özgür bırakmak için kontrol-alt-sil tuşuna basmasını rica ediyorum.

İnsanların kıkırdadığı giflerle cevap veriyor. Tam bir pislik olabiliyor. Onu çok seviyorum.

Ama sohbet sadece bir dikkatimi dağıtıyor. Yatak odasında, kapalı kapının ardında bluzumu iliklerken, Axel'in antrede akşam yemeği için üstünü değiştirdiğini hayal ediyorum.

Gömleği çekiştirmek. Düğmelerini iliklemek. Pantolonunu kıvrıyor. Bakma isteğimle savaşıyorum. Belki fil gitmemiştir. Belki de büyüyor.

KAZARA BILEREK

Hazel

Akşam yemeği Merchant Ivory filmlerinden bir sahne olabilir. Şık yemek vagonunda VIP'lerle birlikte yemek İtalyan kırsalı yıldızların altında akıp gidiyor. Motorun uğultusu ve tekerleklerin takırtısı yemeğimizin müziği olurken, eski zaman üniformalı garsonlar gümüş tabaklarda görkemli yemekler getirip görkemli bir şekilde sunuyorlar.

Geçen yüzyıldan kalma ve ben buna bayılıyorum.

Ama başka bir nedenden ötürü zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum - çünkü Axel ve ben yine buz gibiyiz. Dün Roma'da geçirdiğimiz zamanın tüm iyi niyeti Ebedi Şehir'de park halinde kaldı.

Yemek vagonunda aramızda sadece iki masa var ama sanki aramızda kilometreler varmış gibi hissediyorum. Nikon Adam Steven'la, kıvrıcık saçlı karısıyla -kızken kovboy romanları okuduğunu, daha sonra kendi deyimiyle *kırmızı biberli kitaplara* geçtiğini öğrendim- ve kızıl saçlı üniversiteli kızla ve diğer bazı yolcularla konuşuyor. Book Besties oturmuş, yemeğimi bitiriyordum.

Jersey Jackie çatalını bırakırken, "Uyku kompartımanları çok güzel," diyor.

"Hepimiz bir kompartımanı paylaşıyoruz," diye ekliyor Alecia, Roma'daki istasyonda onlara katılan arkadaşları Maria'yı işaret ederek. Bana dönüyor, kaşları merakla kalkık. "Senin de öyle olduğunu duydum?"

Haber çabuk yayıldı. "Evet, . Ama birlikte değiliz. Sadece bu gece geçici bir şey." Gerçek bu, ama yolculuk sırasında gönderilmek de istemiyorum. Birlikte olmadığımız ve asla olmayacağımız gerçeğiyle okuyucuları hayal kırıklığına uğratmış oluruz. Tanrı biliyor ya, Lacey'i yarım kalan serimizde asılı bırakarak onları zaten yeterince hayal kırıklığına uğrattık. Okuyucular onun sonunda koridorun sonunda yaşayan takım elbiseli, seksi ve karamsar adamla bir araya gelmesi için can atıyorlardı. Zavallı Lacey

dek bir uçurumda asılı kalacak.

Jackie kaşlarını çatıyor, sanki üzücü bir şey paylaşmışım gibi elimi okşuyor. "Bizimle kalmak ister misin, tatlım?"

Teklif etmesinden çok etkilendim. Ama onların kaynaşma zamanlarına burnumu sokmak istemiyorum. Onların da benim üzüntülerini bastırmam gerektiğini düşünmelerini istemiyorum. "Kız kıza gezilerin ne kadar değerli olduğunu biliyorum," diyorum. "Zorlamak istemiyorum."

"Saçmalama," diyor Maria söze girerek. "Saygıdeğer bir konuk olacaksın."

Harika. Şimdi onları geri çevirdiğim için bir pislik olacağım. Ama onları söndürmek istemiyorum. "Gerçekten minnettarım ama biz iyiyiz ve her şey yarın hallolacak." Konuyu değıştirme zamanı, hemen.

"Kızarmış tofu tabbouleh harika," diyorum çatalımla neredeyse bitmek üzere olan yemeğimi işaret ederek.

"Bunu gelecek bir hikayeye koymam gerekebilir."

Sonra Jackie ekliyor: "Jackie, Alecia ve Maria adında bir kız arkadaş grubunuz olabilir mi?"

Onlara komplocu bir sırtışıla karşılık veriyorum. "Onları devam etmekte olan çalışmanın içine yazdım bile." Jackie tiz bir ses çıkardı.

Alecia, Jackie'nin elini okşarken gözlerini deviriyor. "Çok ."

"Biliyorum. Sadece heyecanlıyım," diyor Jackie ama umurunda değil. Heyecanını sahipleniyor. "Belli ki," diye ekliyor Alecia kuru bir sesle.

"Belki hikâyemdeki Jackie köpek bandanası yapabilir," diye öneriyorum, sarışının bakışlarıyla buluşarak.

"Bana yaptıklarını gösterebilirsin ve bu bana ilham verebilir."

Telefonunu eline alan Jersey'li Jackie'nin yüzündeki ifade tam bir zevk ifadesi.

Maria, "Ona kafataslı olanı göster," diyor. Ekipteki otoriter kişi o.

Jackie hevesle başını sallıyor ve sonra bana şımarık kurukafalardan oluşan çok sevimli bir tasarım gösteriyor. Çiçeği burnunda işi hakkında daha fazla konuşuyoruz ve yemek servisi sona erdiğinde iyi geceler diyorum. Axel çoktan yola çıkmıştı, bu yüzden kompartımana doğru ilerlerken kendimi daha havalı bir kibarlığa .

Kapıyı açmadan önce çalışıyorum, sesini dinliyorum.

Cevap yok. İçeri girip antreden hızla geçerek yatak odasına gidiyorum. Çabucak yatmaya hazırlanırsam, yorganın altına girebilir, o döndüğünde uyuyormuş gibi yapabilir ve daha fazla garip nezaketten kaçınabilirim.

Diş macunumu ve diş fırçamı elime aldığımda ana kapı gıcırtyla açılıyor. Büyük planlarım kadarmış.

"İyi misin?" diye .

İşte benim tanıdığım Axel bu, *merhaba* ya da *selamla* nefesini boşa harcamıyor. Ama içimde yer kapmak için yarışan tüm bu yeni duygularla, akıllıca bir yanıt bulamıyorum, bu yüzden sadece "Evet" diyorum.

Yerdeki bavulundan diş ve diş fırçasını aldığı antreye gidiyorum. Kafasını kaldırdığında gülümsemeli miyim? Evet, gülümseyeceğim. Ayağa kalktığında, diş macunumu sallarken aptalca sırtıyorum. "Dişlerimi fırçalamam lazım."

Hayatım boyunca söylediğim en açık şeydi bu.

"Topladım," diyor, sonra elindekini sallıyor. "Ben de."

"Önce sen git," diyorum.

"Hayır, sen," diyor. "Israr ediyorum."

Çok Kibar Depo'dan hiç ayrılmamıştık. "Tamam," diyorum ve yanından geçip banyoya gidiyorum. İşim bittiğinde, o yanımdan geçerken, omzu omzuma değişiyor ve göğsümde tehlikeli bir dalgalanma yaratıyor.

Yatak odasına girerken süregelen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama bavulumu karıştırırken bir elim uykü şortumun üzerinde donup kalıyorum. Pijamalarımı giyip karanlıkta *iyi geceler* diye bağırırsam mı?

Bu daha da garip.

Bunun yerine, hala bluzum ve pantolonumla antreye . Kapıyı kapatmadan önce ona iyi geceler dileyebilmek için orada bekliyorum.

Kanepenin kenarına tünedim.

Bu taştan mı yapılmış? Şimdiye kadar en rahatsız mobilya parçası. Axel'e ne kadar tahammül edemesem de, bir kül bloğunun üzerinde uyumasına izin veremem.

Şimdi ona katlanabilsem bile. Ona

çok fazla katlanabiliyorum.

Bu benim yeni sorunun.

Ama yapmak üzere seçim, beni meşgul eden erimiş, şehvetli, ezici duygular yüzünden değil. Dostça olanlar yüzünden. Axel banyodan çıktığında, bu duygularla hareket ederek beton mobilyayı okşuyorum. "Bu kanepe çok rahatsız," diye başlıyorum.

Axel elini umursamaz bir şekilde sallayarak fazla kolaycı bir sırıtış takınıyor. "İyi bir araştırma olacak. Kahramanlarım asla rahat bir şeyin üzerinde uyuyamazlar."

Yazma şakası yemini kabul etmiyorum. Doğru yapmaya kararlı bir şekilde devam ediyorum. "Bir yatağı paylaşabiliriz," diye devam ediyorum, bu teklifi samimi ve dürüst tutarak.

Ses tonumda müstehcen bir şey yoktu. Göz kırpma ve baş sallama yok.

Ve anda, artık bana dostça bakmıyor. Sanki az önce fırtınalı bir denize uçurumdan dalmayı önermişim gibi bakıyor. Kafası karışmış gibi mi görünüyor? Ya da belki tedirgin?

Oh, kahretsin.

Umarım önerimle işleri daha da kötüleştirmemişimdir. "Sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur," diye ekliyorum çabucak. "Ve bunu tuhaflaştırmayacağız, değil mi? Yani, öpüşecek değiliz ya." Bu saçma fikirle alay ediyorum. Benimle öpüşmek istemediği için bu *onun* daha rahat hissetmesine yardımcı olmalı.

Ama uzun bir süre sessiz , çenesi seğiriyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Öyle sanmıyordum, Valentine," diyor eşit bir ve ses tonunu okumak da yüzü imkânsız.

Daha çok deniyorum. Kanepeyi okşuyorum. "Yani, hadi ama," diyorum. "Bunu dene ve yatakta uyumak zorunda olduğunu göreceksin."

Çekingen bir şekilde oturuyor ve hemen ardından irkiliyor. "Bu kanepe irade testi mi?" diye soruyor, mobilyadan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Reality şovlarda sefalet puanı kazanmak için kullanıldığına eminim," diye ekliyorum.

"İlk teslim olan ben olurum," diyor ve belki de Axel birkaç dakika önce onu rahatsız eden her neyse onu bıraktı.

Güzel. Normale dönmek istiyorum. Ya da onunla yeni bir normal bulmak.

Bu düşünceyi zihnimde birkaç kez evirip çevirdim. Evet, son zamanlarda Axel'le istediğim şey buydu; patlamamızın, acı dolu ayrılığımızın ötesinde bir yol bulmak. Bu yolculukta şimdiye kadar öğrendiğim şey buydu. Amacım artık sadece ondan kurtulmak değil.

Arkadaş olarak yeniden başlamamız için.

Geceyi onun için biraz daha kolay hale getirmeye çalışıyorum. "Yani benimle aynı yatağı mı paylaşacaksın? Merak etme. Ben sarılan biri değilim. Sana sarılmış bir şekilde uyanmayacaksın. Yani, bu tür şeyler sadece kitaplarda olur. Kazara öpüşmek gibi," diyorum hafifçe. Ve rezervasyon ajansının bizimle evlendiğini öğrendiğimizden beri ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyorum.

"Sadece kitaplarda," diye yineliyor ve gülümsüyor. Bu umutlu notla pencereden dışarı bakıyorum, gece manzarasının tadını çıkarıyorum.

Hava karanlık. Raylardaki bir viraj boyunca kıvrılırken trenin ışıkları yolu aydınlatıyor. Ama ikimiz de birbirimize çarpmıyoruz.

"Gördün mü? Öylece düşüp birbirimizin kucağına inmedik, dudaklarımız birbirine yapıştı, bir kitaptaki gibi." Gerçi aşk romanlarımda olan pek çok şey gerçek seks hayatımda olmadı. harika seks. Belki bir gün ben de kahramanlarımın yaşadığına sahip olurum.

"Bu hikayelerde nasıl olur ki? Biz hiç kazara bir öpücük yazmadık," diyor. "Ben de solo kitaplarımda yazmadım," diyorum.

"Bir öpücüğün kasıtlı olmaktan başka nasıl bir şey olabileceğini anlamıyorum. Bir takside olsalar ve taksici frene bassa ve birbirlerinin kollarına girseler bile, daha sonra olan şey

her zaman kasıtlıdır."

"Öpücükler kasıtlıdır," diyorum, nihayet yeniden konuşmaya başladığımız için rahatlamış bir şekilde, dün olduğu gibi. Ama aynı zamanda zamanlar, aramız bozulmadan önce yaptığımız gibi.

Tren başka bir virajdan dönerken, "Ve öyle olmalılar," diye ekliyor.

Beklediğimden daha hızlı.

Ne olduğunun farkına bile varmadan ona kayıyorum, kalçam kalçasına çarpıyor. Üst kolumu tutup beni sıkıca kavırıyor.

Şaşkınlıktan kısa bir süre gülüyorum, sonra traşlanmış mesafeye bakıyorum. "Gördün mü? Daha yakınız. Ama yine de yanlışlıkla öpüşmüyoruz."

Olmak istememe rağmen. Kalbim eskisinden daha hızlı atıyor olsa da.

Axel bana baktığında gözleri alışık olduğumdan daha koyu. "Çünkü her zaman birinin ilk hamleyi yapması gerekir," diyor.

"Kazara bir öpücük olsa bile," diye ekliyorum.

"Bir kitaptaki gibi," diyor elini koluma biraz daha sıkı sararken. Umarım gitmeme izin vermez.

Sebepleri bıraktığım için geçmişi de bırakıyorum. Şu anda, kazara bir öpücük istiyorum.

"Bunun gibi bir şey mi?" Diye soruyorum, sonra eğilip yanağına hızlı bir konduruyorum. Yağmur sonrası ormanın solan kokusunu . Küçük bir nefes alıyorum.

Nefesi kesilir.

Yanağından çekiliyorum, gözleriyle buluşuyorum. Vahşiydiler. Aç. Sonra bakışlarım dudaklarına kayıyor. Peluş, yastık gibi yumuşak.

"Ya da belki..." Eğildim ve onu yanlışlıkla öpmedim. Onu bilerek öpüyorum. Dudaklarımın yumuşak, zar zor görünen bir taraması. "...bunun gibi."

"böyle," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Öpücükte ve sonra biraz daha alıyorum. Dudaklarımızda bir fırça daha. Ağzımı onunkine kez daha bastırıyorum.

Ondan bir nefes daha tısladı.

Sonra yüzümde bir el, çenemin üzerinde kayan parmaklar, tenimde lezzetli titremeler gönderen bir dokunuş.

Axel Huxley öpüşebilir. Daha önce hiç hissetmediğim kadar kışkırtıcı bir öpücük.

Bu, derimden kemiklerime kadar yayılıyor. Yemin ederim kirpiklerimde hissedebiliyorum. Ve en çok göğsümün ortasında, eridiğim yerde.

Tren saniyeler sonra düzeldiğinde öpüşmeyi kesiyoruz.

"Ee," diyor boğuk bir sesle, kendi gerçekliğine yeniden yön veriyor gibi görünüyor, belki de hiç tesadüfi olmayan bir şekilde öpüştüğümüz bu yeni gerçekliğe.

Ben de yeni dünya düzenime alışmaya çalışıyorum - onu bilerek tekrar tekrar öpmek istediğim bir düzen.

Ama eğer böyle kalırsam, arzusun sınırlarında , kucığına tırmanıp onu öyle bir öpeceğim ki, öpücük beni sadece yatak odasına götürebilir.

Peki sabah ne olacaktı? Hiçbir fikrim yok ve ertesi sabahla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Belki o da değildir, çünkü yatak odasının kapısına doğru başını salladıktan sonra, "Önce yatağa girmelisin," diye mırıldanır.

Sebepleri her ne olsun, şiddetle katılıyorum. Biraz ayrılığa ihtiyacımız var.

Odaya giriyorum, üzerime uyku şortu ve tişört giymek için kapıyı kapatıyorum, sonra onu içeri davet etmek için kapıyı açıyorum. Sırtımı ona dönerek yorganın altına atlıyorum, midem hala çırpınıyor, bedenim hala arzuluyor.

Bir dakika sonra içeri giriyor, ışığı kapatıyor ve yatağın kendi tarafına geçiyor. Ona bakmak istesem de gözlerimi kaçırıyorum.

Tepkilerini gözlerinden okumak istiyorum. Yüzünden. Az önce ne olduğunu ve neden bu kadar iyi hissettirdiğini hâlâ merak edip etmediğini görmek için onu incelemek istiyorum.

Gözlüklerini komodinin üzerine koyduğunu duyuyorum, sonra yorganın altına giriyor.

Karanlık çöktükten sonra Avrupa kıyılarında aceleyle ilerleyen bir kraliçe yatakta iki katı kütüğüz. Onun ne kadar yakın olduğunu ama bizim de ne kadar uzak olduğumuzun farkındayım.

Ve bu öpücük ikimiz için de ne kadar bilinçliydi. "İyi geceler," diyorum, sesim sorulmamış sorularla dolu. O da aynı şekilde "İyi geceler," dedi.

İkimiz de uzun süre uyuyamıyoruz.

HER ŞEY İÇİN OYUN

Axel

Dizüstü bilgisayarımda tuttuğum pişmanlıklar listesi mi?

Fransız Rivierası buna yakın bir yer değil. Aslında, bir pişmanlıklar listesi hazırlamam gerekebilir ve bu

muhteşem deniz manzarası listenin en alacak.

Ertesi gün öğleden sonra Nice'teki Parc de la Colline du château'dayız, bu parka dik bir tepeden

tırmandıktan sonra geldik. Safir mavisi Akdenizdeki Baie des Anges'e bakıyor. İşte bu yüzden insanlar tatil

için bütün yıl kıçlarını yırtıyorlar - kendimi bir seyahat broşürünün içinde yaşıyor gibi hissediyorum.

Suya bakarken, dün gecedен ziyade *bu ana* odaklanmaya çalışıyorum. O öpücük

zihnimde sürekli dönüp duruyor ve bunu durdurmam gerekiyor.

Parkın yanan zümrüt renklerini ve aşağıdaki çatıların paslı kırmızısını, yaz esintisinde süzölen denizin

tuzlu kokusuyla birlikte kazımaya çalışıyorum. Belki, sadece belki, kafamda onun kapladığı alanı

doldurabilirler. Muhtemelen, onları pişmanlıklar listemdeki yeni maddeyi engellemek için kullanabilirim.

Dün gece Hazel Valentine'ı öptüm.

Ama o öpücöğü silmek için bir dağa tırmanmak gerekecek çünkü şu anda parkın kenarında duruyor ve tur

grubuyla başka ne hakkında konuşuyor, öpüşmek.

Lanet olası öpüşme.

"Bu parkı bir Avrupa gezisinde keşfettiğimde, bir gün bir kitaba dahil etmem gerektiğini biliyordum" diye

anlatıyor.

Fokurduyorum.

Bahse girerim buraya bir adamla gelmiştir. Max miydi? Ya da belki Jacob'dı, ondan önce çıktığı müzisyen,

kötü şöhretli erkeklerle dolu geçmişindeki bir başka erkek.

Jacob da bir pislikti, onunla değil gitarıyla ve konserleriyle evliydi. Adam onu pek çok kez yüzüstü bıraktı,

iptal etti, unuttu, sonra da af diledi.

Erkeklerin nesi var? Mevcut

şirket dahil.

Ama bu berbat adamları seçtiği için Hazel'in nesi var? Gerçi ben dibin kara seninki benden kara. Benim

kadın seçme sicilim de Hazel'in erkek seçme sicili kadar kötü.

Yine de, eminim onu Nice'e , öpen, ona sahip olan ve sonra onunla eve dönen adam da bir erkek kardeşti.

Kıskançlık pençelerini geçiriyor, sivri tırnaklarını derimin üzerinde gezdiriyor.

Buraya yaptığı yolculuktan bahsederken, onu duymazdan gelmeye çalışarak gözlerimi . Dün gece onu asla öpmemeliydim. Daha iyisini biliyorum, ama o berbat kanepede onun yanıdayken, trenin uğultusu bizi baştan çıkarırken, teninin kır çiçeği kokusu beni baştan çıkarırken, düşünmedim.

Hissettim.

Bir yıldan uzun bir süre önce Avrupa'ya gittiğimde yok etmeye çalıştığım o nabız gibi atan, sızlayan isteğin sinir bozucu bir şekilde yeniden canlandığını hissettim. Ondan uzaklaşmak için.

Ben de pes ettim.

Aptalca bir hareketi, çünkü şimdi onun öpücüğünü aklımdan çıkaramıyorum.

"Ve öpüşmek için mükemmel bir yer, değil mi?" diye soruyor gruba, okurlarının ona tapmasına neden olan o büyüleyici, canlı sesiyle.

Bu tür için o kadar mükemmel ki, bu beni öldürüyor.

kıza göre bir cazibesi var. Ulaşılabilir ve konuşkan. Kankaları olmasını bir kadın. Onlara gerçek yüzünü göstermekten çekinmiyor. Daha önce basamakları tırmandığımızda Hazel sondan ikinci basamakta tökezledi ama Book Besties'ten biri dirseğinden tutarak düşmesini engelledi.

Hazel kendini küçümseyen bir gülümsemeyle Maria'ya, "Sanırım bugün beceriksiz bir kahramanım," dedi. "Seni her zaman kurtarırım kızım," demişti Maria.

Şimdi, Hazel onları en popüler kitaplarından biri olan *Tatlı Nokta*'nın Nice bölümlerinin perde arkasına götürürken büyülenmiş durumdalar. Ama bu romantizmi nasıl yarattığını duymaya dayanamıyorum. Çünkü başka bir adamın ona ilham verdiğini biliyorum. Onu burada, bu parkta, Akdeniz'e bakarken öptü ve ondan nefret ediyorum.

"Ve düşündüm ki, *bir gün*," diye devam ediyor Hazel, hüzünlü ve kalp çarpıntısı içinde, "*burada bir ilk öpüşme sahnesi yazacağım ve destansı olacak.*"

"Ve *Sweet Spot* öpücüğü çok destansıydı," diye ekliyor Jackie, pembe Converse'lerinin üzerinde zıplayarak. "En sevdiğim öpücüklerinizden biri. Ama Old Nice'de, pazarın hemen ilerisindeki ara sokaktaki öpücüğe de bayılıyorum. Bennett onu bir kapı aralığına çektiğinde-"

"-ve adam ona , "*Çıldırıncı derecede güzelsin*," diyor, Alecia elini göğsüne koymuş, bayılmaya hazır. "*Ve tek düşünebildiğim dudaklarının tadının nasıl olduğu.*"

Maria, Hazel'in kitabından ezberledikleri satırları seslendirirken, "Ve o, tüm boğucu ve muhtaç haliyle, *Öyleyse öğren*," diyor.

Lanet olsun. Onlar başka bir şey.

Hazel takdirle ıslık çalıyor. "Vay canına. Etkileyici," diyor. Book

Besties birbirlerine beşlik çakıyor.

"Bu bizim en sevdiğimiz öpücüklerden biri. *Calgon Take Me Always* öpücükleri arasında ilk beşe girer," diyor Jackie.

"Tüm zamanların favorisi nedir? Tüm romantizm türünde. Sadece benim kitaplarım değil," diye soruyor Hazel tüm gruba. Farklı insanlar Kennedy'den, TJ'den ve diğerlerinden bahsederek cevap verirken Hazel dikkatle dinliyor ve bir ya da belki iki kez bana doğru bir bakış yemin edebilirim.

Kaçamak bir bakış.

Beni mi kesiyor? Dün gece için

de mi pişmanlık duyuyor?

Takıntı mı yapıyor?

Hiçbir fikrim yok, onun yerine somurtkan bir şekilde suya bakıyorum ve aşağıdan geçen tüm insanlar için karakter biyografileri icat ediyorum. Beynimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyorum, böylece pişman olduğum o öpücüğe takılıp kalmayacağım.

Buraya bir erkekle geldiğini öğrendikten sonra kesinlikle daha da pişman oldum.

Ama sesi yükseldikçe onu duymazdan gelemiyorum, sesinde bir kapanış notası tonu var. "İşte bu yüzden annem yıllar önce beni Nice'e bir geziye götürdüğü için çok mutluyum. Burayı ziyaret ettiğimizde ona bir gün burada bir öpüşme sahnesi yazacağımı bile söyledim" diyor.

Sanki kafaya bir şaplak gibi.

Çok . Nice'e annesiyle gelmişti, sevgilisiyle değil. O grubu parktan çıkarırken, ben de keyifle düzeltme yaparak arkasından dolanıyordum.

Dünyanın en rahatlamış salağı gibi hissediyorum.

Merdivenlerden inerken özel olarak sırtıyorum. Hatta belki de . Evet, onu başka kimse öpmedi.

Seni ahmak, onu burada da öpmedin. Onunla yataklı

vagonu gerçekten paylaşıyorsun.

Yıllardır sizi tamamen büyüleyen kadınla bir ilişki yaşamıyorsunuz.

Dün gece için hâlâ pişmanım.

Çünkü ben hala başka bir öpücük isteyen bir ahmağım. Bitmeyen bir öpücük.

Turu bitirdiğinde sessiz kalıyorum. Ona bakmayı reddediyorum. Kafamın içinde yaşıyorum. Bu benim için kolay. Hayal gücüm zengin ve canlı ve anlatacak çok hikayem var. Ne olursa olsun, kahramanın her zaman kızı elde ettiği hikayeler.

Ancak tur sona erdiğinde ve okuyucular yerel bir rehberle birlikte öğleden sonra atıştırmalıkları (çeviri-bir bardak şarap) için yola koyulduğunda, Amy bize akşam kitapçıdaki imza gününden önce boş bir saatimiz olduğunu söyledi.

Telefonundan saati kontrol ederek, "Yapmam bazı görüşmeler var ama ikiniz de dolaşmak isterseniz bir saat sonra buluşabiliriz," diyor.

Hazel bana bakıyor, ağzından önce gözleri evet . " isterim," diyor ve ben buna hiç şaşırmıyorum. tekmelemeyi seviyor.

Sadece başımı sallıyorum.

"Mükemmel," diyor

Amy.

"Bu arada, seyahat müdüründen süitle ilgili bir haber aldın mı?" Hazel hevesli bir ses tonuyla soruyor. Belki de aşırı istekli? Karnıma bir tekme, bir öpücüğün bir daha olamayacağını hatırlatan bir başka şey.

Benimle aynı odayı paylaşmak bile istemiyor. Ve gerçekten, onunla bir tane paylaşmak istiyor muyum? Dün gece yaptığımız gibi, yatağın ortasında suç sahnesi oynayarak değil.

Amy telefonunu sallıyor. "çalışıyorum. Yakında bir cevabım olacak" diyor ve bir saat sonra buluşmamız için bir yer seçiyor.

O gittikten sonra Hazel gözlerimin içine baktı. "Bana kızgın mısın? Çünkü bütün gün söylediğin tek şey *burada da aynı.*"

İşte asıl tokat bu. Ben çok şeffafim.

Dijital post-it'ime pişmanlık daha eklesem iyi olur - o zaman ve şimdi ona karşı hissettiğim her rahatsız edici duyguyu nasıl ele aldım.

Ama sadece ilerleyebilirim ve onu bir daha dışarıda bırakmayacağım. Bu da dün gece kalbimi harap etmemiş gibi davranmam gerektiği anlamına . Ayrıldığımda bir şeyi yapmanın bir yolunu bulmalıyım, dürüst olmalıyım. *Nazik* ol.

"Hayır, kızgın değilim," diyorum ama bu tam olarak doğru değil. "Bugün biraz kafam karışık," diye ekliyorum, çünkü bu ona bir şeyler verecek kadar doğru ama beni koruyacak kadar da güvenli.

Cevabı alıyor ve sertçe başını sallıyor. "Yeterince makul. Ben de ."

Anlıyor. Beni anlıyor. "Ama o çıldırtıcı öpücüğün geçtiği sokağı kontrol etmeyi çok isterdim.

Nice'te boş bir saati geri çevirmeyeceğime göre" diyorum. Özellikle de onunla.

Gözlerini deviriyor. "Evet, doğru."

"Hayır, ciddiym," diyorum, alaycılıktan ve asidizmden uzak bir şekilde. Şehirde dolaşmayı gerçekten istediğimi bilmesini istiyorum. Sadece New York'ta takıldık, o şehri birlikte keşfettik. Başka hiçbir yerde değil. Bu bizim için, benim için yepyeni bir aktivite. Belki de bugün kafamı ve kalbimi boşaltmak için ihtiyacım olan şey budur.

Sağ kaşı gökyüzüne uzanıyor. "Öyle mi?"

Sanırım benden şüphe etmekte haklı. Şu anda olmak yerde olduğumu bilmesini sağlamanın kesin bir yolu var. "Brooks kötü adamlardan kaçarken kesinlikle burada hazine avlamak zorunda kalacak," diyorum plan yapmaya hazır olduğumu belirten bir gülümsemeyle ve o da bu yolculuğa katılsa iyi olur. "Yardım etmek ister misin?"

"Elbette," diyor neşeyle. Her zaman olduğu gibi an komplo kurmaya hazır.

Bu umut verici. Bir zamanlar aramızda işe yarayan şeye geri dönüş. Ve eğer geri dönersek, belki dün gece gerçekten geride .

gereken yerde.

KOMPLO OYUNU

Axel

Arnavut kaldırımli bir sokakta ilerlerken Hazel avucuyla yıpranmış sarı bir binaya vuruyor. "Brooks'un Nefarious Ned'i kovalayacağı yer burası," diye ilan ediyor, neşeli ve heyecanlı. "Omzunu tuğlaya çarpacak ve son sürat köşeyi dönecek. Yaya olarak."

"Tabii ki yaya. O bir baş belası. Ama devam edecektir," diye doğaçlama yapıyorum, dört katlı binanın kahramanıma vereceği zararı değerlendirirken. "Sonuçta sadece bir çürük."

"Kan alabilir mi, lütfen?"

"Kahretsin, acıtmak , değil mi?"

"Gerçekten istiyorum." Bir bıçak alıp Brooks'un içini oyuyormuş gibi yapıyor. Hazel'a özgü bir şey olduğu için bu hareketin ne anlama geldiğini biliyorum. Bunu komplo kurarken yapıyor ve her zaman işimizin karnımıza bıçak saplamak gibi canımızı acıtmak olduğunu söylüyor.

Çok kötü. En iyisi bu.

"Peki. Kanını akıtacağım," diyorum, sanki kabul ediyormuşum gibi, sanki hayali insanlara işkence etmeyi ben de seviyormuşum gibi.

Beyaz panjurlu ve çiçek saksıları olan apartmanların önünden geçerken yumruğunu sıkıyor. "Ama sonra Brooks molozların kovalamacayı kaybedecek."

"Brooks'a kaybetmesini istediğini söyleyeceğim," diyorum.

"Elbette. Çünkü kazanmadan önce kaybetmesi gerekiyor," diyor. "Kitaplar böyle çalışır."

"Biliyorum Hazel, biliyorum," diyorum kuru bir sesle, ama bu saate evet dediğimiz için ben de memnunum. Bir kitabın planını yaparak arkadaşlığa benzer bir şeye geri dönüyoruz. Ve biz plan yaparken, o öpücüğün sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda değilim. Bugün ne kadar sessiz olduğum hakkında daha fazla konuşmamıza gerek yok. Üstesinden geldik. İşimiz bitti.

Şanslıysam, kitapların pınarının dileğini yerine getireceğim - bu yolculukta onun için herhangi bir duygu kazmak zorunda kalmayacağım.

Belki *o günü* atlayabilir ve kitap konuşmalarıyla başa çıkabileceğim bir konuya dönebiliriz. Çok özlemişim. "Brooks'un kadın kahramanıyla Viyana'da bir gece kulübünde buluştuğunu söylemiş miydim? Onu alırken çok yumuşak davranıyor."

Bana muzip bir bakış fırlattı. "Tabii ki öyle. Daha azını beklemezdim." Sonra gözlerindeki pırıltıyı ikiye katlıyor. "Ve onu lüks otel odalarında banyo lavabosunun üzerinde becerirken ayak parmağını ya başka bir şeyini kırmasını bekliyorum."

Bu benim kitaplarımda olan bir şey. Kahramanlarım her zaman kadınlarıyla birlikte olurlar ama hiçbir şey mükemmel gitmez. Genelde birinin parmağı batar, sırtı incinir ya da halı yanığı olur.

Seks dağınıktır. Ama yine de buna değer.

"Ve ertesi gün kırık ayak parmağı hakkında hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor," diye ekliyorum.

"Tabii ki hayır," diyor ve daha da dar bir sokağın köşesindeki pişmiş toprak bir binanın önünde duruyor. Alnını gölgeli geçide doğru eğiyor. "Ayak parmağındaki sıyrık, kötü bankacıyı alt etmeye çalışırken bu sokaklarda kötü adamı kovalamak için bir motosiklete el koymasını zorlaştırsa bile."

Gülüyorum. "Nefarious Ned'in bankacı olduğunu söylemiş miydim?"

Şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. Ama dostça, iki eski yazar ortağın olması gerektiği gibi.

Romantik değil, hava karardıktan sonra trende öpüşürken kaybolan iki insan arasında olabileceği gibi.

Ya da, gerçekten, bir kişi.

"Hey! Beni kötü adam yapacağına söz . Seni buna zorluyorum," diyor sert bir şekilde, parmağını sallayarak.

"Ne dikkat et tatlım," diyorum Eski Şehir'deki labirent gibi sokakların derinliklerinde dolaşırken.

Hâlâ yan yanayız ama yürürken sıkışıyoruz. Bir süre sonra, "Axel?" dedi. Kendimi destekliyorum.

"Evet?"

"Neden bana tatlım diyorsun? Sen başlattın... *sonra*," diyor temkinli bir şekilde, beni yakalarken.

Ona söylemek istemiyorum. Onu tutmaya yardımcı olduğunu kabul etmek istemiyorum. Bunu dilimde bir kıvrımla söyleyebiliyorum. Aylar önce onunla ilk kez yüzleşmek zorunda kaldığımda başlamıştım. Bir ısırtığı vardı. O ısırtığa ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey söylemeden derin bir iç çekiyorum.

Ama bana üzgün bir bakış attığında, iç çekişimin yeterli olduğunu anladım.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Şimdi biraz endişeli bir şekilde soruyorum. Bugün onunla doğru bir şey yapmışken, yani komplo oyunu oynarken, geri adım atmak istemiyorum.

Omuz silkiyor.

Parmaklarımı oynatıyorum. "Hadi ama. Hiçbir zaman tutmadın. Sadece bana bırak, tatlım," diyorum ne yaptığımı fark etmeden önce - tamamen eski alışkanlıklara düşerek.

Ona yine o isimle sesleniyorsun.

Bana sertçe bakarken yeşil gözlerinde dönüp duruyor. "İyiyim. Evet, Axel. Beni rahatsız ediyor çünkü bunu bir hakaret gibi söylüyorsun. Ve ben aşağılanmak ."

Oh, kahretsin. Oh, lanet

olsun. Tam bir pislik

oldum.

Çok haklı. "Artık sana öyle demeyeceğim," diyorum dürüstçe, gözlerinin içine bakarak. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ."

"Bana bir pislik olduğumu söylediğin için teşekkür

ederim." "Birazcık hıyarlık ettin," diyor.

Gülüyorum. "Birazcık hıyar olmak daha iyidir..."

Ama cinsel imalar kötü bir fikir olduğu için geri çekiliyorum. Ama aynı zamanda ona bu kadar yakın olmak acı verdiği için, onu duvara yaslayıp *çıldırıcı derecede güzel* olduğunu söylemek istediğimin bu kadar farkında olduğum için, çünkü öyle. Gerçekten öyle. Bu yüzden bu durumdan sıyrılmak için iğneleme aracına sarılıyorum. "Ayrıca, sana Aç Hazel demeye alışmam lazım."

Yürümeye devam ederken şüpheyle "Bu benim kötü adam adım mı?" diye soruyor.

"Sevmiyor musun? Ama ögle yemeğini seviyorsun," diye ediyorum, çok yardımcı olarak. Alay ediyor. "Korkunç Hazel gibi bir şey düşünürdüm."

Başımı sallıyorum. "Hayır, çok burnu havada. "Meşgul Hazel'a ne dersin?" "İyi bir kötü adam olamayacak kadar... *meşgul* olduğum için mi?"

"Hmm," diyorum, diğer seçenekleri düşünürken çeneme vuruyorum. "Sıcak Kanlı Hazel'a ne dersin?" Birkaç kez başını sallıyor, hoşuna . "Bana uyar."

" zaman kesinlikle kullanmayacağım," diyorum ara sokağın sonuna . Bu bizi ana caddeye çıkarıyor.

Etrafına bakarken derin bir nefes çekiyor ve gözleri manzarada gezinirken gülümsüyor. "Tekrar burada olmak çok güzel."

"Annenle Nice'e güzel bir gezi yaptınız mı?" diye sordum.

"Evet," diyor. "Hep buraya seyahat etmek isterdi. Babam hiç yapmadı, ben de sonunda üniversiteden mezun olduğumda onu Fransa'ya götürdüm. Onunla seyahat etmek emin değildim ama iyi ki etmişim."

"Neden emin değildin?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kalıyor. "ona karşı hayal kırıklığı yaşıyordum. Onun hatası olmasa da annemle babamın ilişkisinden rahatsız oluyordum. Babamın ona davranmasına izin vermesinden hoşlanmıyordum ama sonra ben gençken anonim bir bağımlı grubuna gitti ve ben de aynısını yaptım ve sanırım onu daha anladım. Babasının kendisini kontrol etmesine neden izin verdiğini ve aynı zamanda nasıl değişmek istediğini."

"Bu harika," diyorum, ihtiyacı olan yardımı aradığı ve annesinin de için gerçekten memnunum. Bana daha önce babasıyla olan karmaşık ilişkisinden ve onun herkese karşı ne kadar katı olduğundan bahsetmiş olsa da, bunun annesiyle olan ilişkisini nasıl etkilediğinin farkında değildim. "Senin gitmiş olman, onun gitmiş olması, bunun yardımı oldu."

"Ben de gittiğime memnunum. Sanırım yeniden yakınlaşmamızı mümkün kıldı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bakışlarımı önemli süre boyunca tutuyor.

Annesinden bahsetmiyor. *Bizden* bahsediyor ve *biz* korkunç bir şeyiz. "Elbette," diyorum, koruyucu kabuğuma geri çekilerek.

Bir blok boyunca sessizce yürüyoruz, sonra bir sokak köşesinde tekrar bana dönüyor. "Bu çok güzel Axel," diyor.

Sözleri içime bir sıcaklık yayıyor. Belki hüznün de. Ne demek istediğini biliyorum. *Konuşmak. Paylaşmak.* Ve cevaplarımda tamamen tek heceli olamam. "Öyle," diyorum, bu kadarını kabul ederek. "Seninle tekrar konuşmak güzel."

Lütfen bu kadar yeter, Hazel. Lütfen benden daha fazlasını isteme.

Onu ne kadar özlediğimi, geçen yılın ne kadar zor geçtiğini, ayrılırken ne kadar kötü hissettiğimi ona söylemek istemiyorum.

"Axel," diye devam ediyor, sesi kırılgan. "Beni terk ettiğin gün çok kızmıştım. Hâlâ anladığımı sanmıyorum."

Olmaz. Asla o yola girmeyeceğim. Çeşme başında kendime bir söz verdim. "Hazel. Birlikte güzel bir gün geçirelim," diyorum, gülümsememi sabitleyerek, blokajımı yumuşatmasını umuyorum.

Yüzünü düşürdü, kaşlarını çatı, teslim oldu.

Ve bir kez daha yanlış bir şey söyledim.

KARANLIK

Hazel

O sabah, bir yıldan fazla zaman önce

Chelsea'deki Big Cup'taki favori yazı masamıza yerleştirdim ve birlikte yazdığımız romanın bir sonraki sahnesini

ele almaya hazırdım. Bu iyi olacaktı. Dizüstü bilgisayarımı açtıktan sonra yazma yakıtından bir yudum aldım

ve sonraki bir saat boyunca Axel'in gelmesini ve ona tüm bu kelimeleri gösterebilmeyi sabırsızlıkla .

Yazı ortağım kafeye girdiğinde Lacey Park Avenue'nun yüksek koridorundan kahramanın çatı katına

doğru yürüyordu.

Nihayet!

O sabah kapıdan bakışlar çalışıyordum. Patlamak üzereydim. Kahramanımız ve kadın kahramanımız için

planladığım şey hakkında ona anlatacak çok şeyim vardı. Bu fikri onun da benim sevip sevmediğini görmek .

Bu karakterleri çok sevdim-Lacey güçlü ve alıngan bir doktordu, Nate ise zengin ve karamsar bir iş .

Ayrıca, Axel ile dün üzerinde çalıştığımız sahnede bu ikili arasındaki yanlış anlaşılma çok acımasızdı.

Bugünkü makyaj seksi tutkulu olmalıydı ve sonunda okuyucuların en sevdiği an için mükemmel bir giriş

bulmuştum - kahramanın kapıyı sadece bir havluyla açtığı, göğüs kaslarından aşağı su damlalarının süzüldüğü

ve havlunun kalçalarına sarktığı an.

Yum.

Axel'in köşeyi dönüp bana doğru geldiğini görür görmez masadan fırladım. "Sana neyin peşinde olduğumu

göstermeliyim," dedim.

Bu tür bir nefret-seks sahnesini daha önce de çekmiştik. *Ten Park Avenue* okuyucularımız iyi, sert, ateşli bir

nefret sevişmesine bayılırdı.

Axel'in hırpalanmış deri ceketinin kolundan tuttum ve onu masaya doğru çektim, daha selamlaşırken tek

kelime etmediğini bile fark etmemiştim. Oturup bilgisayarı döndürene ve ona üzerinde çalıştığım gösterene

kadar sessizliği bana uğursuz geldi.

Her şey değişmeden önceki sessizlik.

Sessizlikte hızla yüzünü inceledim. O mavi gözler zamankinden daha koyu, daha sertti. Sanki

bir şeyleri örtbas ediyorlardı.

"Ne oldu?" Onun için endişelenerek sordum. O iyi miydi?

Arkadaşım bir elini dağınık saçlarında gezdirdikten sonra çaresizce omuz silkti. "Bunu daha fazla yapamayacağım."

"Ne yapmak?" Nabzım hızlandı. Neden ? Ama tüylerim diken diken oldu ve biliyordum. Sadece biliyordum.

İşimiz hakkında konuşuyordu.

Acı dolu uzun bir iç çekişten sonra, "Artık seninle çalışmam," dedi.

Benimle gel.

Bu cümle kesti. Çok kişisel hissettirdi. "Neden?"

"Bunların hiçbirini yapmam. Lacey, Nate, hikâye," dedi, zar zor detaylandırarak.

"Hikayeyi beğenmedin mi?" Bastırdım, karakterler için incindim ama kendim için de utandım. Sahnelerimi kötü mü yazmıştım? Onunla birlikte yazacak kadar iyi olmadığını söyleme şekli bu muydu? Başından beri çalışmamdan nefret ediyordu da bunu bana söylemeye şimdi mi cesaret etti?

Dudaklarının kenarı biraz alaycı bir şekilde seğirdi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Axel alaycı, sivri dilli ve biraz da sertti ama iyi yönleri de vardı.

Hiç kötü görünmemişti.

Ama elini ekrana vurup "Bu kahraman tam bir dangalak" diye mırıldandığında tam anlamıyla acımasızdı.

Ve çaresizdim. İşimizin parçalanmasına izin veremezdim. Dört kitap yazmıştık ve beşinci kitabımızın yarısındaydık.

"Ama her şeyi değiştirebiliriz, her şeyi," dedim çırpınarak. "Onu daha nazik yapabiliriz. Onu . Biz-"

"Hazel," dedi sözümü keserek ve daha önce hiç *ilgilenmiyorum* tonunu duymamıştım. "Bu romantik saçmalığı aştım artık." Elini ekrana doğru salladı.

Gözyaşlarım göğsümde kabardı. İşime hakaret ediyordu. *Bizim . Onun işini*. "Yani sen sadece... ne? Kitabı yazmıyor musun?"

Sandalyede geriye doğru itildi, kapıya doğru baktı. "Avrupa'ya gidiyorum. Bir sonraki gerilim romanımı araştırmam gerekiyor." Saatine baktı. "Gitmeliyim."

O dışarı çıkarken şoktan hareket edemeyerek gözlerimi kırptım.

Bu gerçek olamazdı.

Bunun gerçek olmasına imkan yoktu.

Ama sonra boş sandalyeye ve ekranımdaki bitmemiş kitaba baktım. Bu gerçektir ve çok acı vericiydi.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, sırt çantama tıktırdım ve sokağın aşağısında peşinden koşarak dışarı çıktım. "Sakin benden uzaklaşayım deme Axel Huxley," diye bağırdım.

Durdu, etrafında döndü, kollarını kavuşturdu ve burun deliklerinden nefes verdi. "Hazel, ben uzaklaşmak. Bunu yapmak istemiyorum. Bitti artık."

Hızlı düşün. Ona pratik olanı hatırlatın. "Peki yayıncımıza ne söylemek istiyorsunuz?"

Sanki benim sorunummuş gibi bana salladı. "Onlara sıkıştığımızı söyle. Yazar tikanıklığı yaşıyoruz. Bilmiyorum," dedi ve sesi daha da sertleşti, tanıdığım adamı buzgibi bir kabuk kapladı. "Henüz avansı ödemediler. Belki de olması gereken buydu."

Ona ulaşamıyordum. Gitmeye kararlıydı. Ben de bir yumruk daha attım. "Şimdi de kadere mi inanıyorsun?" Sanki bir tartışma onu yazılarımın yanında tutabilirmiş gibi karşılık verdim.

Gözleri yarık gibiydi. "Sanırım gitme vaktim geldi, o yüzden gidiyorum," dedi ve sonra elini şaklattı.

Bakışlarını kaçırdı, sanki yüzüme bakmaya daha fazla dayanamamış gibiydi.

Bu kadar. İşimiz bitmişti.

Bunu hiç anlamadım. "Neden?" Tekrar sordum, bu sefer yumuşak bir sesle, yalvararak, umut ederek. "Gidiyorum," dedi usulca, sesi kırılmak üzereydi. " zorundayım."

"Ama neden?" Aptal sesim titreyerek tekrar sordum.

"İşte," dedi daha sert bir sesle, sanki hendeğin üzerindeki asma köprüyü çekiyormuş gibi. Sonra dişlerini sıkı ve arkasını döndü.

Kolunu tutarak ona doğru atıldım. "Lütfen."

Yalvarıyordum ve umurumda değildi.

Bakışları ağır çekimde kolundaki elime kaydı. Sonra dudakları aralandı. Sertçe nefes aldı.

Gözlerindeki ateş ve kesinlik ile, "Bu iş bitti. Yapılması gerekiyor." İşte bu kadar.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Acımı yuttum ve ona biraz acı vermek istediğim için bunun beni körüklemesine izin verdim. "Demek romantizmi aştın. Sanırım bu neden bir kız arkadaş açıklıyor," dedim.

Belden aşağı bir .

Sarah onu harap etmişti.

Ama beni incitmişti. Biraz acı hissetme sırası ondaydı. Sadece başını salladı, hiçbir şey söylemedi ve ülkeyi terk etti.

Pisliği temizlemek için beni bırakıyor.

KONUŞMAYI BIRAK

Hazel

Bu akşam, imza gününden sonra trene dönerken, ayrılığımızı tekrar tekrar hatırlıyorum. O zamanlar neyin yanlış gittiğini . Şimdi de çözemiyorum.

Bu döngüyü kapatmalıyım, ama süitin kapısını açtığımda, hala ona takılı kalıyorum. Tıpkı bu odada sıkışıp kaldığımız gibi.

Amy daha önce hâlâ açık bir süit haberi beklediğini söylemişti. İstasyona dönerken, "Trenin diğer ucundaki başka bir vagonda boş bir oda olabilir," demişti.

"Bu benim için de geçerli," dedim ona.

"Aynen," demişti Axel.

Ve böylece, bekleyeceğiz.

Ve beklerken, tekrar ziyaret ediyorum.

Belki bu geç akşam yemeği kafedeki günü hatırlamama engel olur. Ne kadar acıttığını. Ayrılık sözlerimden ne kadar pişman olduğumu. Hala onu anlamayı ne kadar çok istediğimi.

Ama yemek yerken Fransız kırsalında Barselona'ya doğru hızla ilerlerken, kafamdaki döngünün çalmasına engel olamıyorum.

Yemekten sonra Amy bizi bir kenara çekip yüzünde kötü haberleri olduğunu söyleyen hüzünlü bir gülümseme belirlediğinde bile buna engel olamıyorum. "Başka bir süitim . Bu rota çok popüler ve tren hattı açıldığından beri JHB'nin tüm biletleri tükeniyor. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkürler, ama değil," diyorum, yenilmiş bir şekilde, sonra kompartımana yöneliyorum. Ama süitin kapısını , *seninle çalışmam* sözleri kafamın içinde daha yüksek sesle çalıyor.

Bilmek zorundayım. Süitin kapısını kapattığında hiç vakit kaybetmeden etrafımda dönüyorum. "Axel, *ne oldu?*"

Kaşlarını çatıyor, belli ki kafası karışmış. "Amy'nin dediği gibi, satıldı." Öfkelendim. "Demek istediğim bu değil."

Gittiği gün gözlerini kapattığını gördüğüm o maske mi? Perdelerin kapanması gibi geri dönüyor. "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Bana aptalı oynama."

"Aptal rolü yapmıyorum. Gerçekten bilmiyorum," diyor, ama sesi... sanki havalı olmak için, boş olmak için çok uğraşıyor gibi.

"Bu öğleden sonra *birlikte güzel bir gün geçirelim dedin* ve . Ve dürüst olalım,

Güzel bir yolculuk geçiriyoruz, değil mi?" Küçük antrede durmuş, kollarımı , sanki onu bu küçük alana hapsediyormuşum gibi söylüyorum. Bir daha kaçmasına izin vermeyeceğim.

Çok uzun süre sessiz kaldı.

Tüylerim diken diken oldu. Ne oluyor lan? Bunların hepsi kafamın içinde mi? "İyi vakit geçirmiyor musun?"

Ben .

Sen neden değilsin?"

"Öyleyim," diyor sakın bir şekilde.

İşte yine oldu. Şu kaplama.

Sanki gerçekten nasıl hissettiğini görmeme izin vermeyecekmiş gibi. İyi, eğer bu şekilde oynayacaksa, o da benim gerçekten nasıl hissettiğimi görebilir.

Kendimi korumak için giydiğim tüm zırhları çıkarıyorum.

"Axel," diyorum, belki, sadece belki, yeniden arkadaş olmayı deneyebileceğimize dair büyük bir umutla, "özür dilerim."

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Ayrıldığımızda sokakta söylediğim boktan şeyler için özür dilerim. Daha iyi idare edemediğim için özür dilerim. "Bir kız arkadaşı elinde tutamazsın" dediğim için özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim. Avrupa'ya gitmeni istemedim. Başımıza gelenler için kendimi çok kötü hissettim. benimle çalışmak istemiyormuşsun, ben berbat bir yazarmışım ve benden mümkün olduğunca uzaklaşman gerekiyormuş gibi... Çok özür dilerim," diyorum, kendi suç ortaklığımı ortaya koyarken sesim titriyor.

Gözlerini kapatıyor ama acının parladığını görmeden önce değil. Ardından derin bir iç çekiş geliyor, dudaklarından dökülürken neredeyse kederli. Başını sallayarak gözlerini açıyor. "Bu senin suçun değil. Hepsi benim suçum," diyor sessizce. Ama bu kez duygu doluydu.

Yine de kendimi çok hafiflemiş ya da temize çıkmış hissetmiyorum. Hâlâ titrek, üzgün ve ondan çok hissediyorum. Ama ona karşı yeni bir özlem de hissediyorum. Bu istek. Tüm bu zıt duygular içimde kıpırdanıyor, yer kapmak için yarışıyor. "Neden senin?" Bastırıyorum.

"Hazel," diyor ve bu bir uyarı, sanki sormayı bırakmam için yalvarıyor gibi. "Bunun senin hatan olmadığını kabul edemez misin? Tamamen benim hatam. Ve senin yazdıklarınla hiçbir ilgisi yok."

"Ama bunu nasıl kabul edebilirim?" Beni içeri almadığı için hayal kırıklığına uğrayarak soruyorum. Biraz uzaklaşmak için ondan bir adım geri çekiliyorum.

"Çünkü bence sen harika bir yazarsın ve bunu sen de biliyorsun," diyor, sırtını kapıya gibi dayayarak.

"Nasıl? Bunu nasıl bilebilirim?"

Bir elini kirli çenesinde gezdiriyor. "Çünkü bütün kitaplarını okudum. Sonuncusu dahil. Çünkü Lacey ve Nate'in kavgası da dahil olmak üzere işinizi çok seviyorum. Nefretle sevişmeleri için yaptığın planlar da dahil," diye itirafta bulunuyor.

Vay anasını. Kitabımızı beğendi. Ama bir cevaba yaklaşmadım. "Peki neden gittin? Benim yüzümden mi? Benden hoşlanmadın mı?"

Alay ediyor, sonra gözlüğünü çıkarıp burun kemiğini sıkıyor. "Bu sen değilsin." "Bu ne anlama geliyor?"

"Aman Tanrım," diyor, tamamen çileden çıkmış bir halde. "Çok acımasızsın."

Alay ediyorum. "Yani bana yine mi kızsınsın? Hayatımdaki en önemli ilişkilerden birinde neyin yanlış gittiğini bilmek için mi?"

"Hayır, kızgın falan değilim."

"Sesin geliyor," diye karşı

çıkıyorum.

Gözlüklerini yüzüne geri itiyor. "Hazel Valentine, bir ipucu bulabilir misin?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum, elimde bir şey olmadığını belli ediyorum ama geri de . "Peki ya

bana bir tane verir misin?"

"İyi," diye . "Neden çekip gittiğimi bilmek ister misin?" "Ah, evet."

Hırıltıyla keskin bir nefes alıyor. "Dün gece."

Bu hiç mantıklı değil. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dün gece. O öpücük. Bu senin ipucun." diyor ama sonra "Siktir ." diye mırıldanıyor.

Yaklaşıyor. O orman yağmuru kokusu burnumu gıdıklıyor. Yemekten önce duş ve tıraş losyonu arkadaşlık çamurunda yürüme planlarımı altüst ediyor.

"Çünkü seni çileden çıkaracak kadar çekici buluyorum ve yıllardır da öyleyim." "Ve senin etrafında olmak imkansızdı, özellikle de..."

Son kısmı gerek yok. Neyi biliyorum. *Kimi* . Ama aynı zamanda bu itiraf beni şaşkına çevirdi. Elimi göğsüme koyuyorum. "Beni çekici mi buluyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Dün gece seni öptüm bebeğim."

Bebeğim. Artık *sevgilim* değilim. "Ama ben bunun deneysel bir öpücük olduğunu sanıyordum. Bir sahneyi test ediyormuşuz gibi?" Soruyorum ama yeni keşfettiğim farkındalıkla tenim karıncalanıyor. Bedenim yeniden uyanıyor. Kendi sınırlarım dışında hiçbir şeyi test etmiyordum. Ona olan ilgimi.

"Belki öyleydin. Ama ben değildim," diyor ve bu bir itiraf. Arzunun. Şehvetin. Kötü cazibenin.

. "Aynı," diye fısıldıyorum. "Benim için de aynı."

Yüzü inanmaz bir ifadeyle taş kesiliyor, sonra dudakları aralanıyor ve şaşkın ama aynı zamanda temkinli görünüyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak sertçe nefes alıyorum, tenim karıncalanıyor. "Şu anda biraz tahrik oldum," diyorum, bunu dile getirdiğim için şok olmuştum ama bu gerçek arzuya yer açtığım de mutluydum.

Gözleri ateşle parlıyor. "mı?" diye soruyor, ukala ve meydan okuyan bir ses tonuyla. Bu ses tonu beni ateşlendiriyor.

" daha fazlası," diye itiraf ediyorum. "*Çok fazla* oldum."

Gözlüklerini çıkardıktan sonra Axel mesafeyi kapatır, konuşmayı keser ve dokunmaya başlar.

BENİM SÖZDE SEKS HAYATIM

Hazel

Teorik olarak, çok fazla seks yaptım. Her pozisyonda, her türde, her yerde.

Kağıt üzerinde.

Ve kağıt üzerinde, harikaydı.

Gerçek hayatta ise seks yeterince iyi, çoğunlukla eğlenceli ve genellikle keyifliydi. Ama uçurumu aşmak için sık sık kafamda kendi sonumu yazmak zorunda kalıyorum.

Şu anda yaşadığım her şeyden daha farklı hissediyorum. Ya da yazdıklarımından.

Axel'in yüzümdeki elleri, kitaplarımdan birini yazarken hissettiklerimden daha iyi.

Tesadüfi bir şey yok, deneysel bir şey yok. Bu tam gaz bir öpücük. Hiç oyun oynamıyor ve ben buna çok minnettarım. Öpülmek istiyorum ve o da bunu biliyor olmalı.

Beni çıplak istiyormuş gibi dudaklarımı eziyor, *hem de çok yakında. Gerçekten yakında.*

Ama onda da bir kısıtlama var, sarmalanmış, sanki ben saldırmaya hazırmış gibi. Sanki bu öpücüğün bir sonraki seviyesinin kilidini açmamı bekliyorKalçalarımı ona doğru eğiyorum, ereksiyonuna sürtünüyorum.

Homurdanıyor. Bu ilkel bir şey ve hücrelerimdeki ısı alevleniyor. Sonra beni kapıya sıkıştırıyor, sertleşmiş aletini bana bastırıyor ve benim hamleme kendi baskın karşılık veriyor. Sanki böyle istediğimi biliyor.

Ve istiyorum. Bana hükmedilmesini istiyorum. İtilip kakılmak istiyorum. Biraz hırpalanmak istiyorum.

Yüzümü bırakıp bileklerimi kavırıyor, başımın üzerine kaldırıp sıkıyor.

Kitap öpücüğü, işte geliyorum. Artık kadın kıskanmıyorum. Ben kadın kahramanlarım, ama o şanslı başrol kadınları bile artık benim yanımda bir hiç.

Onlara tüm o hikayelerde verdiğim şeyi alıyorum. Beni ateşli, ıslak ve aç yapan bir öpücük.

Ağzını benimkinin üzerinde gezdirirken tekrar inliyor, sert ve şehvetli. Arzusunun sesleri tenimin altında, kalçalarımın arasında .

Al beni, bedenim yalvarıyor.

Onunla bu şekilde hissetmek çok garip. O kadar beklenmedik ki, Roma'daki ilk geceden beri arzuladığım şey olmasına rağmen, hâlâ şoktayım.

Kalçalarımı ona doğru çevirdiğimde, bir elini göğsümden aşağı kaydır için bileklerimi indiriyor. Çekingen değil. Sağ göğsümü avuçlarken kasıtlı davranıyor, sonra meme ucumu sıkıyor.

Nefesim kesildi. Ses uzun bir "ohhh "a dönüşüyor.

Öpüşmeyi kesip bana bakıyor. Dudakları kırmızı, şişmiş. Gözleri mavi alevler gibi. "Daha iyi," diye mırıldanıyor, sanki zar zor cümle kurabiliyormuş gibi.

"o?" Anlamsızca öpülmekten nefesim kesilmiş bir halde soruyorum. "Seni öpmek hayal ettiğimden daha iyiymiş," diyor.

Tenim parlıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor. Benim dilimden konuşuyor. İstenmek istiyorum. Arzulanmak istiyorum. Yatakta *konusulmak* istiyorum.

"Beni çok düşündün mü?" Biraz önceki itirafından dolayı hâlâ biraz şaşkın, biraz da dehşete düşmüş bir halde soruyorum.

Parmak eklemlerinin arkasını yanağıma sürüyor. "Kabul etmek istediğimden daha fazla." Ama tam da bunu yapıyor
-*kabul* ediyor.

Her yerde elektrik
hissediyorum. Ürperti ve
karıncalanma.

"Gerçekten iyi öpüşüyorsun." Yumuşak ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyorum. Axel sadece öyle ve bunu bilmesini istiyorum.

"Sadece *seni* öpmeyi çok seviyorum," diyor bana, sanki kendini çırılçıplak soyuyor, tüm itiraflarını ayaklarımın altına seriyor. "Sanırım bunu tekrar yapacağım," diyor ve beni daha önce pek çok kez kızdıran o ukala ses tonuyla sözlerini bitiriyor.

Şu anda mı? Bu ses tonu beni daha da ısılatıyor.

Bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde, o kadar sert değil. Neredeyse nazik, biraz saygılı.

Ama aynı zamanda çok ama çok
meşgul. Bluzumun düğmelerini
açıyor.

Giderken öpüşüyor.

Ağzımın köşesine bir öpücük daha. Bir düğme daha çözüldü. Dudakları çene çizgimde geziniyor.

Parmakları göğsümde, göğüslerimin kıvrımlarında geziniyor.

Beni öpüp soyarken özleminden nefesim kesiliyor. Gömleğim açılıyor, bir omzumdan itiyor ve sonra ağzını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Doyamıyorum," diyor.

Burada da aynı. Kollarını kavriyorum, ellerimi teninde gezdiriyorum, onu keşfetmeye o kadar hevesliyim ki. ilerledikçe, bunu yaptığımıza şaşıyorum. Yatağa doğru hızla ilerliyoruz. Çok gerçek dışı geliyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Fısıldıyorum. Biraz daha yüksek sesle konuşursam trenin büyüsunü, tekerleklerin tıkırtısını, bizi bu azgın şehvetin müziğini bozacağım.

"Evet, bebeğim. İstiyor musun?" Axel soruyor ve artık hiç ukalalık yok. Sesi... savunmasız.

Ondan bu duyguyu neredeyse hiç duymuyorum. Kalbime takılıyor.

"İstiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Gerçekten istiyorum. Sanırım bunu söylemem gerekiyor çünkü bu çok... beklenmedik bir şey." "Beni istediğini söyle," diye emrediyor. En kolay kelimeler. "Seni istiyorum."

"Güzel." Omzuma daha fazla öpücük yağdırıyor, sonra geri çekilip tekrar bana bakıyor. "Seni vücudunun her santiminden öpmek istiyorum. Boynunu." Göstermek için başparmağını boğazımdan aşağı kaydırıyor. "Göğüslerini." Parmakları göğsümde geziniyor. "İşte, tam burası." Göbeğimin üzerinde geziniyor, sonra eteğimin üstünü ziyaret ediyor. "Uylukların. Dizlerinin arkası. Kıcının üstü."

Nefes almaya çalışıyorum. Dik durmaya çalışıyorum. Ama kemiksizim. . "Yap . Hepsini," diyorum.

Sahiplenici bir eli üzerinde kıvrılıyor. Sıkıyor, sonra elini kalçama götürüyor. "Her yerini tatmak istiyorum. Her yerini öpmek istiyorum. Seni becerilmek istediğin gibi becermek istiyorum."

Zaten ikna olmuştum, ama bu -sözlerini benim zevkime bir övgüyle *bitirmesi*- beni coşturdu. "Şimdi. Lütfen. Şimdi."

Homurdanıyor, ses takdire şayan bir gümbürtü. "Bunu ne kadar uzun zamandır duymak istediğimi ."

O haklı. Hiçbir fikrim yok. Ama onun ıslak, ayırık dudaklarına, sonra da kararmış gözlerine bakarken, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alıyorum. "Aslında, sanırım biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Yine de emin olalım. Sana göstereceğim." Hınzır bir sırıtişla dizlerinin üzerine çöküyor, eteğimi yukarı itiyor, külotumu çekiştiriyor, sonra aşağı kaydırıyor.

Onlardan titreyerek çıkıyorum.

Axel dudaklarını yalayarak bana bakıyor. "Benim iyiliğim için fazla seksisin."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kendimi hiç kimsenin iyiliği için fazla seksi hissetmedim. Her zaman kafamda daha iyi seks yapıyormuşum gibi hissettim. Sanki seksi yaşamak yerine yazıyormuşum gibi.

Şimdiye kadar.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım dilinin ilk dokunuşunda.

Beni güzel, yavaş ve çok lüks bir şekilde öperken ellerimi yumuşak saçlarından , sanki meze, akşam yemeği, tüm yemek benmişim gibi.

Bu tür bir ilginin içinde kaybolabilirim. Çökertici. Nabız gibi atıyor. Gece yarısı, yıldız ışığı ve ateşin bir karışımı. "Çok iyi," diye mırıldanıyorum.

Bu onu teşvik ediyor ve beni daha da tutkuyla öpüyor. Boşalmak için can atıyorum ama gerçekten beni becermesini istiyorum. Beni yere atmasını, duvara doğru itmesini, beni almasını. Görüntüler beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

"Şimdi sik beni. Sadece sik beni," diyorum, onu yukarı çekmek için saçından çekiştiriyorum, ama onun yerine onu daha yakına çekiyorum.

Bu doruk noktasını durdurmak için çok geç. Çok sert boşalıyorum ve lanet olsun.

Bu kitap seksi ve ben yaşıyorum ve durmayacak. Her yerim titrerken zevk vücudumu ele geçiriyor. Coşku her yere yayılıyor ve ben bunun tadını çıkarmak istiyorum. Ama daha fazlasını da istiyorum.

Saniyeler sonra, onu ayağa kaldırdım ve kıyafetlerini çıkarmak için çılgınca kot pantolonunu tuttum. "Şimdi. Sikini istiyorum. Sadece bana sikini ver." Deli bir kadın gibi konuşuyorum.

Çünkü ben deli bir kadınıyım.

"Her sahip olabilirsiniz," diyor, sanki her ödülü kazanmış gibi.

Saniyeler içinde gömleğini , o da cüzdanında bir prezervatif buldu ve ikimiz de kot pantolonunu ve boxer külotunu indirdik.

Aleti serbest kalıyor, kalın ve sert. Ama onu görmek beni sarsıyor.

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Bu gerçekten ben miyim, bir trende, Fransız kırsalı pencerenin dışında tıkırdıyor mu? Bir zamanlar arkadaşım olan, eski ortağım, artık düşmanım olmayan düşmanımla gerçekten yatmak üzere miyim? Neredeyse sevgilimle mi?

Bunu yapabileceğimizi hiç düşünmemiştim.

Şimdi tek istediğim bu, ama aceleci mi davranıyorum? "Bu çok garip," geveliyorum.

Prezervatif paketini açarken işini bırakıp kaşlarını çatıyor. "Tuhaf olan ne?" diye sorarken aleti taş gibi sertleşmiş, beni hedef alıyordu.

Ama duyuyorum, *bunu istemiyor musun? Durmalı mıyım? Neler oluyor?*

Onu rahatlatmak için uzandım. Aletine . okşuyorum, kadifemsi pürüzsüzlüğü ve zonklayan sertliği karşısında heyecanlanıyorum. Ona dokunmak tüylerimi diken ediyor. "Sen ve ben," diyorum nefes nefese ve elimdeki görüntüsüyle büyülenmiş bir halde. "Seninle çıplak olmak garip. Seni izlemek garip

prezervatif takmak. Ama bu iyi bir tuhafılık. de öyle değil mi?"

"Uh..." Axel için suskunluk nadirdir.

"Özür dilerim," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. "Konuşarak ortamın havasını bozmak istememiştim." Titriyor. ". Bu iyi bir şey."

"İyi olan ne?"

"Ellerin üzerimde, Hazel. Bu çok iyi," diye , ben elimi sikinin başında gezdirirken. "Ama bu seni garipleştiriyorsa, durmalıyız."

Hayatta olmaz. Onu daha sert sıkıyorum. "Sakın durayım deme."

Gülümseyerek korumanın üzerinde yuvarlanmaya devam ediyor. Sonra bir elini kalçamda gezdiriyor, bacağıma yukarı kaldırıp beline doluyor. Vücudunu benimkine yaklaştırarak uzun aletini bana sürüyor.

"Siktir." Sanki ben onun kirli fantezisiymişim gibi inliyor.

Onun arzusu baş döndürücü. Özellikle de benim ona duyduğum vahşi, yeni açığa çıkmış arzuyla eşleştiği için. Başını girişime dayıyor ve sonra eve doğru kayıyor. Beni dolduruyor. Beni geriyor.

Dudakları yukarıya doğru kıvrılıyor. Yavaşça, lüks bir şekilde, santim santim içeri kayıyor. Sonra içime gömülüyor. Nefes almak için, belki de hissettiklerimizin tadını için bir an duruyor, sonra gülümseyerek, "Daha da iyi" diyor.

Onun gözlerine bakıyorum. "Evet, daha da iyi," diye tekrarlıyorum. Kelimeler -daha da iyi- küçük sırrımız gibi geliyor.

Lüks bir trende, Avrupa'yı boydan boya geçerken, kimse bu kompartımanda olanlardan şüphelenmezken, o beni kapıya yaslayıp sikerken bizim kirli, seksi sırrımız.

Uzun, derin itişler beni dolduruyor. Beni sarsıyor. Beni en iyi şekilde kullanılmış hissettiriyorlar.

Parmakları kalçamın etrafında kıvrılıyor ve beni sıkıca kavıyor. Diğer eli saçlarımın arasından geçiyor. Çekince biraz irkiliyorum.

"Çok mu fazla?"

"Yeterli değil," diye fısıldıyorum.

Daha sert çekiyor. Başımı arkaya yaslayıp sertliğin tadını çıkarıyorum. Zorluyor.

Bu

gerçek.

Ham.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye .

Emrin yoğunluğu beni heyecanlandırıyor.

"Parmaklar," diye nefes nefese kaldım.

Bir elini kalçalarımın arasına kaydırıyor. Klitorisimi ovuyor, vücudumu dolduruyor, beni sertçe beceriyor, sırtımı kapıya çarpıyor.

Ona vurmaktan çürüklerim olacak ve sabırsızlanıyorum. *Keyifli* olmayan şekilde sikilmek istiyorum. Bu *iyi* değil. *Harika* bir şekilde. Ayak parmaklarımı kıvrandıracak, çarşafı sıyracak kadar harika. Tıpkı bunun gibi.

Beni okşarken, hızlı ve ısrarcı, zevk merkezimde kıvrılıyor. Gerginleşiyorum, sonra orgazmım içime çöküyor, sert ve cezalandırıcı, güzelce acımasız.

Bu kadar yazdığım her şey ve yaşadığım hiçbir şey değil. Vahşi, seksi ve çok iyi becerilmiş hissediyorum. İnlemeden duramıyorum.

Axel'in işi bitmemişti. Çenemi kavıyor, pompalarken sıkıyor, itiyor, sonra durup sallıyor.

Geveze bir adama göre, beklediğimden daha sessiz. Gelirken hiçbir şey söylemiyor. Sadece titriyor.

Sonra boynumu öpüyor.

O öpücüğün içinde tuttuğu tüm kelimeleri hissedebiliyorum.

Ne olduklarını bilmiyorum, ama yemin ederim onları tenime kazıyor. Söylemeye korktuğu ama onun yerine dokunarak konuşacağı şeyler.

Belki de sadece endorfin hissediyorumdur.

Ve sözde seks hayatımda ilk kez, kesinlikle kitap seksi yaptığımı söyleyebilirim. "Artık kendimi tuhaf hissetmiyorum," diyorum.

Bana gülümsüyor, sonra yumuşak ve boğuk bir kahkaha atıyor. "Güzel. Ben de öyle."

Yine de gülümsemesi kaybolur. Bakışları ciddileşiyor. "Senin yatağında uyuyabilir miyim? Seninle mi? ... *seninle?*"

"Öyle olsa iyi olur," diyorum ve kompartımandaki tek yatağı onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

KUCAKLAŞMA KARŞITI

Axel

Daha önce hiç rock yıldızı romantizmi yazmamıştım ama sanırım şimdi bir tane yazabilirim.

Destansı bir konser vermek, kalabalığı ayağa kaldırmak böyle bir şey olmalı.

Ne heyecan ama. Ne yüksek. Seks sonrası Hazel' hala tren kapısıyla benim aramda sıkışmış, gülümsemesi sersemlemiş, teni kızarmış görüntüsünün tadını çıkarırken, kendimi lanet bir kahraman gibi hissediyorum.

Onun yüzünden. Onun tepkileri. Sözleri. Çıgıllıkları.

Sormak için sabırsızlanıyorum: *Bu da mı hayatının en iyi seksiydi? Çünkü lanet olsun, bu benim en iyi seksimden daha fazlasıydı. Sendin. O akıllı ağzın, o güzel beynin ve her zaman kabul edeceğinden daha büyük kalbin için çok uzun zamandır deliriyorum.*

Kıyafetlerimi toplayıp yatmaya hazırlanmalıyım. Ama ona bakmaktan, cevabı gözlerinde aramaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra bana bakıyor, gülümsüyor, sonra biraz gülüyor. "Neden bana öyle ?"

"Ne gibi?"

Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum. Artık yapmıyorsun." Güzel. Belki de ona aşık bir aptal gibi baktığımı unuttur.

Uzun bir nefes verdikten sonra bir elini gür kırmızı saçlarında gezdirdi, "..."

Bitirmesini bekliyorum. Nefes nefese *kaldığım* bir an, *düşüyormuşum gibi hissettiğimi* söylediğini hayal *ediyorum*. Ben olsam *kulübe katıl* derdim.

"Duş," diyor onun yerine.

Doğru. Evet. Kendimi yeni görevim olan yönlendiriyorum. "Duş iyidir," diyorum.

Prezervatifi atıyorum ve onu küçük banyoya kadar takip ediyorum, ama duş alırken ona dokunmuyorum ve bunun iyi mi kötü mü yoksa sadece pratik mi olduğunu bilmiyorum.

Ama en azından temiziz, o da var.

Birkaç dakika sonra Hazel Valentine ile yatağa giriyorum. Yarı çıplaktık, ben boxer külot ; o ise ve iç çamaşırı giymişti.

Ne. Ne. Yapıyorum. Şimdi mi?

Yorganın altında ona dokunmama izin var mı? Yatağı paylaşmak istediğimde, *paylaşsan iyi olur* dedi. Ama öte yandan, bana sarılmayı sevmediğini söyledi. Yatak dokunulmaz bir bölge mi?

İşte bu yüzden arkadaşlar sevişmemeli.

Bu, hesap makinesi olmadan matematik yapmaya benzer; doğru cevabı alamayacağınızın kesin bir garantisidir.

Bir sonraki adımda ne yapmak bilmeme rağmen yastığı ayarlayarak oyalanıyorum. Ona doğru kıvrılmak, boynunu öpmek, parmaklarımı kolunda gezdirmek, onu kızdırmak. Belki de ona *Give me your dick*'i bir kitapta nasıl kullanmak istediğimi söyleyebilirim çünkü bu, bir insanın bana söylediği en iyi kelime kombinasyonuydu. Ona her zaman harika hissettirmek istediğimi söyleyebilirim.

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve öpmek için can attığım çıplak omzu da dahil olmak üzere kadının hala gerçeküstü görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Ama onu istediğim şekilde öpersem, yıllardır ondan etkilendiğimi söylediğimde yalan söylediğimi anlayacak mı?

Tamam, tamam. Teknik olarak yalan değildi. Ama gerçeğin sadece buzdağının kısmıydı - bu benim için cazibeden çok daha fazlası.

Yorganın altına yerleşirken, gülünç derecede memnun iç çekişi bir soruyu yanıtlıyor. Bu ses davetkâr. Ve lanet olsun, o iç çekişi hak ettim. Onu çılgına . Sert boşalmasını sağladım.

Bu kadar soru yeter. Bu gece alabileceğimi alıyorum.

Yaklaşıyorum, kalbim küt küt atıyor, sonra omzunu öpüyorum. "Merak etme. Ben de sarılmayı seven biri değilim." Yumuşak tenine karşı mırıldanıyorum.

"Gecenin bir yarısı seni üzerimden zorla almak zorunda kalmayacağımı bilmek güzel."

"Yatakta çok usluymumdur." Köprücük kemiğinden aşağıya doğru bir öpücük izi bırakıyorum. Buradayken birkaç öpücük daha çalıyorum, sanki daha sonra üşüdüğümde ve acıktığımda yemek için cebime yiyecek dolduruyormuşum gibi. Benimle birlikte geriniyor ve hareket ediyor, devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Onun bu duyarlılığı hiç yardımcı olmuyor. Sadece başımı döndürüyor, *bana çok iyi geliyorsun* gibi kelimelerle dilimi gevşetiyor ve *çok daha fazlasını istiyorum*.

Ama ona hissettiklerimi söylemeden bu yolculuğu atlatabilmeyi diledim.

Gerçek bizi tekrar mahvederdi. Onu ancak şimdi bir arkadaş olarak geri kazanıyorum. Onu tekrar kaybedemem.

Birkaç gün öncesine kadar ona hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. "*Aradığımı hissin*" diyerek bu tamir işini etmeyeceğim.

Buna karar verdikten sonra öpüşmeyi kesiyorum ve yastığın üzerine uzanarak onunla birlikte olmanın keyfini çıkarıyorum. "Sarılmaya karşı olmanın yanı sıra, örtünmeyi sevmiyorum ve horlamıyorum."

"Ben de çarşaf çalmam ya da kütük kesmem," diyor çenesini kaldırarak. Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Çok rekabetçisin."

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Bu bir yarışma değil. Gerçek bu." "Sen rekabetçi bir canavarsın, Hazel Valentine."

"Sen de öyle, Alexander Hendrix-Blythe, Esquire." Yazarken fesih ya da sözleşme meselesi gibi hukuki arka plan gerektiren bir sahneye girdiğimizde bana böyle seslenirdi. Bu lakabı tekrar duymak güzel.

"Bir yatağı paylaşmanın şart ve koşullarını özetleyen bir sözleşme hazırlamamı ister misiniz?" Ben sorarım.

Gülüyor ve sonra bana dönüyor, gözleri uykulu ama eğleniyor. "Hiç avukatlık yapmak istediğin oldu mu?"

"Hiç de bile." Hukuk diplomamı bir kariyer yerine karakter araştırması için kullanmak şimdiye kadar en iyi kararlardan biriydi. "Babam avukat olmamı istedi. Ben hiç . Gerçi elimde o JD kadar bunu fark etmemiştim. Sonra *bam*. Göklerin açıldığı ve bir mesaj aldığınız o aydınlanma anlarından biri."

"Yüce bir güçten mi?" diye merakla soruyor.

"Hayır. Daha çok içimden geliyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?" "Anlıyorum."

"Sadece pratik yapmayacağımı biliyordum. Üç yıl boyunca okul harcı ödedikten sonra farkına varmak çok faydalı bir şey," diyorum. Ama çalışmak bunun içindir - geçmiş hatalarınızı ödemek ve gelecektekilere hazırlanmak .

"Demek avukatlıktan yazarlığa geçenler arasına katıldın. En azından iyi bir arkadaşlığın var," diyor, umut sempatik bir gülümsemeyle. Son kredimi için ortak telif haklarımızı kullandığımı biliyor. İyi ki hiç kullanmadığım diplomam için bir devlet okuluna gitmişim.

"Artık JD'mi sadece önemli şeyler hakkında tartışmak için kullanabilirim." Eğilip boynuna sıcak bir öpücük konduruyorum, sonra kulağına gidip fısıldıyorum: "Kim daha iyi bir yatak arkadaşı mesela?"

Alay ediyor. "Bu yarışmayı ben kazanacağım."

". Yatak becerilerim seni sersemletecek."

"Demek yatakta her yönden iyisin," diyor göz kırparak.

Ve... belki göğsümü kabartıyorum. Belki biraz ışınlanırım. "Daha fazla kanıtı ihtiyacın varsa yüzüm kalçalarının arasında uyandırmaktan mutluluk duyarım."

"Cömert," diyor esnerken. "Vay be. Seks seni yormuş."

Bir kez daha esniyor, daha büyük ve daha derin. "Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. İyi bir seksin beni bu kadar yoracağını düşünmemiştim."

Bekle. Az önce ne dedi? Başımı elime yasladım. "Daha önce hiç iyi seks yapmadın mı?" Bu hiç mantıklı değil.

O da gözlerimle buluşmak için dönüyor. Pencereden ay ışığı yatağın üzerine vuruyor, parlak yeşil gözlerini ve burnundaki öpülesi çilleri aydınlatıyor.

"Yeterince iyiydi." Ciddi ama cansız yatak odası hayatına boyun eğmiş görünüyor. "Ama bu şekilde değil. Kitap seksi değil."

İçim kıpır kıpır. . Ama dışarıda sakinliğimi koruyorum çünkü daha fazla bilgi için balık tutmaya gitmem gerekiyor. "Peki, kitaplarınızdaki tüm o ateşli sahneler? *Tatlı Nokta*'daki masanın üzerine inme sahnesi? Birinci, ikinci ve üçüncü kitaplarımızdaki asansör, merdiven boşluğu ve mutfak sahnelerinden bahsetmiyorum bile. Onlar sadece...?"

"Hayal gücümünden mi?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Peki, öyle ?" *Çünkü gerçek olduklarını düşünmüştüm.*

Bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. "Bir keresinde omzundaki bir yarayı olta teliyle diktin mi? Bir hacker'ı Trevi Çeşmesi'ne kadar kovaladın mı? Uğursuz bir komplonun arkasındaki şeytani beyni yakalamak için zipline bindiniz mi?"

Lanet olsun. İyi bir avukat olabilirdi. Ama asıl noktayı kaçırıyor. *Önemli olan, sikimin seni ne kadar mutlu ettiğini söylemen.*

"Hayır, ama içeridekiler-"

Lacey'nin hikayesinden, tamamlanmamış *Ten Park Avenue* romantizminden bahsetmeden önce kendimi kestim. yazarken kahramanı Max'i örnek aldığından emin olduğumu ve bunu duymanın beni öldürdüğünü söylemeden önce. O aldatan heriften esinlenerek ruhunu parçalayan bir seks sahnesi yazmak olduğundan da emindim.

"Neyin içindekiler?" diye bastırıyor. Tam bir tazı.

"Sadece... senin yazdıkların." Kitabımızı görmezden gelsem de ses tonumdaki kıskançlığı yok edemiyorum. "Çok iyiler. Ateşli. Senin de bunu hissedeceğini düşündüm."

Sırıışı beklentiyle genişliyor. "Axel, yaptığımı düşündüğün hayali seksi kıskanıyor musun?"

Ah, lanet olsun. Bir şeyi itiraf etsem iyi olacak. Tüm bu can sıkıcı kişisel sırlardan . "Evet," diye homurdanıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Dediğim gibi, seni kafamda çok fazla çıplak görüyorum."

İşte. *Yine* örtbas ettim. Evet. Bu adam her türlü olay sıyrılabilir.

"Sizi temin ederim, seks benim hayalimde her zaman daha iyi olmuştur." Önemli bir atarak, "Bu geceye kadar" diye eklemekten önce benimle göz göze geliyor.

Ohhh.

Hassiktir.

Bu sefer gözle görülür bir şekilde hazırlandım. Rock yıldızı gerçekten.

Ayrıca, harika bir şey öğreniyorum. Max yatakta kötüydü. Bu beni çok mutlu etmemeli ama . Evet, mutlu ediyor.

"Güzel. Bir sürü orgazmı hak ediyorsun," diyorum ona. "Aslında, bahse girerim sen daha kahvaltını bile yapmadan sana iki tane daha verebilirim."

Kaşları havaya kalktı. "Sıra sende." Yorganın üstünden bir elini uzatıp benimkini , sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Kitaptaki kahramanın yapacağı gibi," diye fısıldıyor. Bir esneme son kelimeyi kesiyor ve yastığa geri , gözleri dalgalanıyor.

"Kahvaltımı yatakta yapacağım, teşekkür ederim," diyorum, sabah olmasını . Bir kahkaha daha, bunu da kabul ediyorum. Bahse girerim Max onu gibi güldürmemiştir.

"Ve dinle," diye ekliyor, kelimeleri bulanıklaşıyor. "Odada tek yatak yaptığımıza göre, şu an kural koyma sahnesi için uygun bir zaman gibi görünüyor."

Doğru. Kurallar. Çıkar ilişkisi olan arkadaşların seks kurallarına ihtiyacı vardır. "Mesela bunu ne kadar süre yapacağız? Sadece gezmek için mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Saatin tik takları falan. Ama çok yorgunum. Günaydın mı?"

"Günaydın." Kabul ediyorum.

Bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum. Ama konuşsak iyi . Yetişkin olmamız daha iyi. Saniyeler sonra horluyor. Küçük yalancı. O da horluyor.

Sonra üzerimdeki tüm örtüleri çekiştiriyor ve küçük bir örtü domuzu gibi kendini onlara sarıyor. Ha. Bu konuda da yalan söyledi.

Hemen uykuya dalmıyorum. Denemedim bile. Bunun yerine, pencereden dışarı bakıyorum ve yeni bir hikayenin ortaya çıktığını hayal ediyorum.

Alınan bir kadın ve ukala bir adam. Adamın omzunda bir çip var. Kadın incinmiş.

Bir trende karşılaşır ve bir yerde, gece yarısından sonra, komplo sorununa başka bir çözüm .

Eğer onu yatakta kazanabilirse, belki, sadece belki, kurnazca, öyle ustaca ki kız bunun farkına bile varmayacak, gün be gün ona aşık olmasını sağlayabilir, ta ki kız da onun kadar vurulana kadar.

Ama kucaklaşma karşıtı ile yatağa geri döndüğümde, diğer tarafa dönmüş, yorganlara ve kendi uykulu dünyasına sarılmıştı ve bunu, kahramanın yıldızlara ulaşmayı bırakması durumunda hikayenin daha iyi olacağına dair işaret olarak alıyorum.

Ona, tüm niyet ve amaçları için, tekrar arkadaş olmak istediğini söyledi. Arkadaşlık yeterli olmalı.

ALTMİŞ DOKUZ HAKKINDAKİ GERÇEK

Axel

Ama uyandığımda bu temel kurallar konuşmasını yapamam - ağzım haklı olarak dolu.

Yakında zar zor nefes alacağım ama durmayacağım. O gelene kadar oksijensiz dalış yapacağım. erken saatleri, başımı mengeneyle , kalçalarıyla yüzümü sıkıyor, ağzımı amıyla sikiyordu.

Hava yok ama maviye dönsem kimin umurunda? Ölmenin en iyi yolu.

Hazel, ben onun tatlı, sıcak merkezini yutarken ağzıma boşalmasına saniyeler kaldı. Sonra, dilimin birkaç konsantre, sadık hareketiyle, o titrerken ve haykırırken görkemli bir *Oh tanrım, evet* ortaya çıkarıyorum.

Her nasılsa, doruğa ulaşırken yüzümü daha da sıkı kavırıyor. Ama kitap kahramanları yetersiz oksijen gibi küçük engellerden yılmazlar. Beni itene kadar onu yalıyorum.

"Kahretsin kadın, beni oral seks yaparak öldürmeye mi çalışıyordun?" Yanına yaklaşırken sordum.

Uzun bir nefes vererek, "Bu senin seks sahnelerinden birinde olabilecek bir şeye benziyor," diyor.

"Lütfen. Kahramanımız kilitlenip kalır, Interpol'le tartışmaya giremez ve kendini hapiste bulur."

"Ama tabii ki," diyor, sonra bir elini saçlarında gezdirirken tekrar iç geçiriyor, seks sonrası kafasının tadını çıkarıyor. Bu sesi alıp şişelemek isterdim. Adrenaline, ekstra özgüvene ihtiyacım olduğunda bir fırt çekmek.

"Kahramanlarımın cinsel yaralanmaları her zaman olay örgüsünü yönlendirir." Tıpkı duş sırasında kasılan kasın, kahramanın çalıntı antikalarla kaçan eski püskü bir kamyonun arkasına tutunmasını zorlaştırdığı zamanki gibi.

"Bir keresinde bir eleştirmen seks sahnelerinizin *garip bir şekilde gerçekçi ve yine de gülünç derecede ateşli* olduğunu söylememiş miydi?"

Sırıyorum, dilimi gıdakatıyorum. "O benim."

Gülüyor, sonra bir elini göğsüme koyuyor. "Ama sanırım sen hâlâ hayattaysan ben o kadar da iyi bir kötü adam ."

"Canlı ve azgın. Ayrıca, beni istediğin zaman amınla öldürmekten çekinme." "Üzgünüm, değilim. kaptırdım."

"mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Benimle alay etmeyi gerçekten seviyorsun," diye gözlemliyor, sonra dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Sen orada *ölmezken*, neredeyse senden aynı anda yüzümü becermeni isteyecektim, ama sonra bir şey hatırladım."

"Altmış dokuz berbat mı?"

İşiliyor. "Evet! Altmış dokuz en kötüsü. Ne anlamı var ki?"

"Bencilce," diyorum, bariz olanı söyleyerek. "Sadece dokun. Gir."

"Aynen öyle. Oral seksin çok görevli olmasına gerek yok. Ben yazarken sen beni yersen daha iyi yazamam" diyor.

"Bekle. Bu bir seçenek miydi? Ben yazarken sikimi emer misin? Çünkü bunu denemek isterim," diye teklif , cömert bir piç gibi.

Hazel hınzırca gülümsüyor. "Dizüstü bilgisayarını çıkar ve gör."

Başımı salladım. "Gerçekten ne görmek istiyorum biliyor musun?"

Dudağının kenarını ısıırıyor, seksi bir hareketle yaklaşıyor. "Ben dizlerimin üzerinde, aletini boğazımın derinliklerine alıyorum?"

Ürperiyorum. beni öldürecek. Bunu biliyorum. Arzuladığım her şey onda var; hırçın, ateşli, zeki, acımasız bir kadın.

Ama onun benim için ne kadar doğru olduğunu düşünemiyorum.

Yataktan kayıp yere diz çökerken ve bir eliyle sikimin tabanını sararken ne kadar doğru görüldüğünü . Sonra başını yalıyor ve ben neredeyse yataktan uçuyorum.

İşe yarar. Bu beni kesinlikle seks anında tutacaktır.

"İşte böyle, bebeğim. Beni daha derine götür," diye ısrar ediyorum. Kızımın kirli kelimeleri sevdiğini biliyorum. Kafasının içindeki otoyolların ne kadar meşgul olduğunu anlayan buyurgan bir erkekten hoşlanıyor.

Ve her zaman kafasının içinde olduğu için, eminim ki bu yüzden seksin çığlığını, gerçekliğini *hissetmeye* ihtiyacı var.

Ona verebileceğim şey bu. "Taşaklarımla oyna," dedim ona.

Buna mecbur kalıyor, onları kavırıyor, çevik ellerinde yuvarlıyor. Tenim cızırdıyor.

"Evet, lanet olası evet." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu sikimi daha fazla içine almaya teşvik ediyorum. "Daha geniş aç, bebeğim."

İtaat ediyor, şaftımı derin, taparcasına emiyor. Sonra öksürüyor ama durmayacağını söylemek için başını sallıyor. Devam edecek ve dünyam bulanıklaşana kadar devam ediyor ve aklımı onun ağzına, ellerine, istekli diline .

Sonra bir homurtuyla geldim. Akıl almaz şey ama düne göre biraz daha az gerçeküstü. Daha az gerçeküstü çünkü daha gerçek.

Daha gerçekçi.

Gün ışığında bir araya geliyoruz. Samimiyetten

geri adım atmıyoruz. Onu tekrar tekrar arıyoruz

Bu, yeniden canlanan arkadaşlığımıza yeni bir risk seviyesi getiriyor. Duygular her şeyi mahvetmeden seks yapmak zor. Bu temel kurallara çok yakında ihtiyacımız olacak.

Ama kucağıma tırmandığında, kollarını boynuma doladığında ve beni öptüğünde, konuşmak . *Eğlenmek* istiyorum.

Beni öpüyor, sert ve hızlı bir öpücük. "Altmış dokuz berbat," diyor.

"Aynı ," diyorum, sonra parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, ona dokunmak için çaldığım bu fırsatın tadını çıkarıyorum.

"Kesinlikle öyleyiz," diye fısıldıyor usulca.

Bana baktığında seksten daha fazlasını gördüğüne inanmak istiyorum. Ama hikayelerin sadece kitaplarda böyle geliştiğini biliyorum.

Bu gerçek ve ben anlarda kaybolamam. Derin bir nefes alıyorum, bir doz gerçeklik için kendimi sabitliyorum. "Giyinelim ve sonra konuşalım," diyorum.

Ama giyinir giyinmez kapı çalındı.

"Selamlar. Barselona'ya varmadan önce okuyucu brunch'ı için neredeyse zaman geldi," diyor Amy neşeyle.

Oh, kahretsin.

Gidip ev sahipliği yapmalıyız.

Temel kuralların daha sonra gelmesi gerekecek.

KURUYEMİŞ KRAKERİ

Axel

Tren koridorunda güçlükle yürüyoruz, insanları bekleten bir çift pislik gibi okuyucu brunch'ına ko uyoruz.

Hazel tela lı bir fısıltıyla, "Geç yattığımızı söyleriz," diyor.

"Fazla uyumadık. A ır  seks yaptık," diye . Yardımcı olmak istiyorum ama *Axel*'i arkamdan tıslıyor.

"Sadece doğruyu söylüyorum."

"Soran olursa," diyor, "kazara seks yaptım." İspanya'ya yaklaşırken kahve içen, telefonlarında haber okuyan ve pencereden dışarı bakan yolcularla dolu yüksek arkalıkl  koltukların yanından geçiyoruz.

Otoriter, otoriter Hazel. Çok , çok meşgul, çok eğlenceli.

Gözlerimi devirerek ona bakıyorum. "Bacaklarının fındıkkıran olması tesadüfi bir şey değildi."

Omuzları kakhahayla titriyor, ama sonra fark etmemem için sesi yutmaya  alı ıyor. "Ta akların için alçıya ihtiya ın var mı Axel?"

"O i i çoktan hallettim bebeğim. Kendim bir tane yaptım."

"Bu bir sonraki kitabına girse iyi olur."

Kazara seks yaptığım için nasıl g l msediğimi görmediği için mutluyum. Kazara  p  me.

Belki bu gece kazara yine birlikte uyuruz. Bir erkek hayal kurabilir. "Ama cidden,"

diye devam ediyor, "sadece geç yattığımızı söyle."

İ te benim Hazel'im. Asla vazgeçmez.

Arabanın sonunda bagaj rafının yanında durup dönerek ona bakıyorum. "Bebeğim," diyorum ona sessizce güven vererek. "Kimse sormayacak ve sen ne kadar çok konu ursan, bir şeyleri örtbas ettiğin o kadar belli olur."

Bilmem gerekirdi. Son birkaç yıldır dini olarak yaptığım şey buydu, ona karşı hislerim hakkında hiçbir şey söylemedim. Yeterince i e yaradı.

" yle mi düşünüyorsun Axel?" Sorusu kulağa sivri geliyor. Bana  zel. Sanki bir şeyleri örtbas etmekle ilgili cevabı kesinlikle biliyormu um gibi.

"Evet, ama neden soruyorsun?" Cevaptan yarı yarıya korkarak soruyorum. Ya duygularıma mikroskopa bakıyorsa?

Ba ını iki yana sallar. "Sadece aklıma gelen bir şey ama önemli değil."

Bu işin peşini bırakmalıyım, ama ya dün geceyle ilgiliyse? Ya da bu gece? Ya da temel kurallar? "Nedir

Bu

mu Eğer benimle ilişkisini kesmek istiyorsa, bunu şimdi yapabilir. Daha fazla beklemek istemiyorum.

?" "Şey hakkındaydı..." Ama durdu, kendine kızdı. "Sadece Max hakkında, onu nasıl öğrendiğimi

hile yapıyordu, ama bu bitti, yani önemli değil."

Onun adını tekrar duymaktan rahatsız olarak keskin bir nefes alıyorum.

Ya da belki de Max ve onunla olan ilişkimi, onun bunu öğrenme şekli de dahil olmak üzere, pek çok noktada ele alış biçimime hâlâ kızgınım. Daha önce bir şeyler söylemeliydim ama en azından şimdi bir şeyler söyleyebilirim. "O seni hak etmedi," diyorum kararlılıkla. "Ona kafanda herhangi bir yer verme."

Bu her şeyi kapsamıyor ama bir başlangıç.

Yumuşakça gülümsüyor. "Teşekkürler." Tam arkamı dönüp yemek vagonuna doğru koşmaya devam edecektim ki koluma uzandı. Bu dostça bir hareket, izleyenler tarafından daha fazlası olarak yorumlanabilecek şey değil Ama içindeki sevgiyi hissediyorum. Sıcaklığı da. "Ve taşaklarının alçıda olmamasına gerçekten sevindim. Çünkü," diyor sessizce, sonra sahneyi kontrol ediyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Seni bu gece yine yatağında istiyorum."

Evet.

Bu benim için şimdilik yeterli bir kural. *Başka bir gece.*

"Oradayım," diyorum.

Seksten fazlasını istiyor ama gerçekçiyimdir. Teklif ettiği kabul edeceğim ve şimdiye kadar yaşadığı en iyi geceyi yaşatacağım.

Bir görevli yemek vagonunun kapısını bizim için açarken yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum. Bir erkek sevişmediği sürece bu kadar sert gülümsemez ve ben de tur grubu için seks hayatımı sandviç tahtasına - az önce bir devam filmi kazanan seks hayatımı.

Trenlere bayılıyorum.

Yemek vagonunun içinde, pahalı bir saç kesimi, güçlü bir çene ve açıkça özel dikim pantolon ve gömleği olan bir adam bizi selamlıyor. "Günaydın Bay Huxley ve Bayan Valentine. Bize katıldığınız için çok mutluyuz."

Bu herifin *yerinde zengin orospu çocuğu* yazıyor. JHB'nin ta kendisi olmalı. "Burada olmaktan heyecan duyuyorum... Bay Bettencourt?"

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Evet. J. Hudson Bettencourt."

Onu masaya kadar takip etmemizi işaret ettiğinde Hazel'a *vay* be der gibi bir bakış fırlatıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve "*Aman Tanrım*" dedi.

Münzevi bir adam için bu beklenmedik bir durum ama belki de habersizce ortaya çıkmayı seven milyararderlerden biridir, gerçi milyararderlerin ne yapmaktan hoşlandığını bilmiyorum.

Tanıştığım ilk kişi o.

"İşte masanız," diyor, okuyucularla dolu bir masada durarak. "

teşekkür ederim," diyorum.

Hazel bu düşünceyi destekliyor.

Sonra Amy'ye bir masada katılır. Kısa bir süre sonra Amy ortaya çıkar ve ağzını kapatır. "Ve bu sabah, okuyucuların en sevdiği soru olan fikirlerin nereden geldiği konusuna dalacağımız özel okuyucu brunch'ımız var. Ama önce herkese afiyet olsun."

Amy köşedeki masada ona katıldığında JHB yemeğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Dikkatli ve sürekli ona odaklanmış durumda.

Yemek yerken Hazel'in gözlerini yakalıyorum, alnımı onlara doğru eğiyorum ve sessizce soruyorum: *Sence ne oldu?*

"Anladım Amy," diye fısıldıyor Hazel, kristal berraklığında bir cevapla. "Milyarder ve bekâr anne," diye ekliyorum.

"Öyle olması gerekiyordu."

Book Besties, Nikon Man ve Redhead College Girl ile tekrar oturduk ve yemeğimizi bitirdikten sonra Jackie kahve fincanını yere bıraktı ve "İlk sorum için hazırım" dedi.

Hazel benim de hazır olup olmadığımı kontrol ettikten sonra kadına "et" diyor.

Jackie içeri girmeden önce silahsız olduğunu göstermek istercesine ellerini kaldırır. "Bakın. Ben lafı dolandırmayan insanlardan biriyim. Kendimi tutmam. Aklımda ne varsa söylerim." Jackie normalde coşkulu, mutlu ve şanslıydı, bu yüzden onun bu gergin tarafı yeniydi. "Ve Lacey'nin onunla bir araya gelip gelmeyeceğini bilmek istiyorum-"

Sırada ne var diye kendimi hazırlıyorum. Lacey ve Nate, koridorun sonundaki zengin adam, hiç olacaklar mı? İlk ortak romantizm kitabımızı yayınladığımızdan beri okuyucularımız acil servis doktoru ile takım elbiseli züppeyi birbirlerine yakıştırıyorlardı.

"Noah ile mi?" Jackie sordu.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Noah mı? Lacey'nin birlikte çalıştığı doktor mu? Gerçekten mi?

Hazel bakışlarını Jackie'ye çevirerek benim şaşkınlığımı yansıtıyor. "Noah?"

Jackie başıyla onaylayarak, "Evet. Onu hep sevimli ama suratsız acil servis doktoruyla birlikte göürdüm.

Noah iğneleyiciydi ama öyle bir iğneliyordu ki, başından beri ona karşı kötü hisler beslediğini anlayabiliyordunuz."

O neden ? Noah'ın Lacey'e karşı bir şeyi . Noah sadece onun sinir bozucu iş arkadaşı.

Kafam karışmış bir halde çenemi kaşıyarak Hazel'a düşüncelerini soruyorum.

Görünüşe göre, bu karakter eşleştirmesi onu şok ediyor, çünkü başını sallıyor. Sonra da "Sence Noah Lacey'den hoşlanıyor mudur?" soruyor.

Jackie başını sallar, büyük ve uzun. Maria bir *oh evet* ile cevap veriyor.

Ama Alecia bize şöyle demeden önce arkadaşlarını uyarıyor: "Ruth's Chris Steak House'da bu ikisinin yanıldığını söyleyen bir akşam yemeğim var, o yüzden lütfen, lütfen, , iyi pişmiş bir antrikotla Lacey ve Nate'le birlikte şu lanet kitabı yazabilir misiniz? Böylece *haklıydım, haklıydım, haklıydım* diyebilirim."

Hazel' bir gülümseme fırlatıyorum, o da bana bir tane fırlatıyor. Gizli yazar şifremizde okuyucuların yanıldığını söylüyorlar ama biz onlara kaba davranmak istemiyoruz. Birlikte çalıştığımızda sinyallerde ustalaştığımız.

Tekrar kullanıyor olmak çok komik.

Yine de, komik doğru kelime değil. Daha çok sıcak, hatta rahatlatıcı gibi.

"Bunlar İngiliz dilindeki en tatmin edici üç kelime," ikimiz da konuyu saptırıyorum. Book Besties'e Lacey'nin aşkı konusunda çok yanıldıklarını söylemeyeceğim. Onu Nate ile yazıyorduk, Noah ile değil.

Ama Lacey'nin kurgusal adamının pek önemi yok çünkü kitabı öldü.

Nikon Adam Steven'ın *Ten Park Avenue* ile ilgilenmemesi beni rahatlattı. Garsonlar masayı topladıktan sonra beni yaklaşıyor. Yalnız olduğuna göre karısı olmalı. "Sana bir şey sormak için ölüyordum. *A Beautiful Midnight* filminde Viyana'da kahramanın Vespa'sıyla şehir merkezinde sahne hakkında."

"Beni ara Steven," dedim. Bir masa ötede, üniversiteli kızlar birbirleriyle sohbet ediyor, görünüşe göre bu kitap incelemesiyle ilgilenmiyorlar.

"Şimdi, tüm bu yerlere on dakika içinde ulaşmanın mümkün olup olmadığına dair bir simülasyon yaptım.

yirmi ikinci bölümde." Steven telefonunu çıkarıp bana kitabımdaki yerlerin haritasını gösteriyor, ardından birkaç dakikasını bana hikayemdeki kovalamaca sahnesini Vespa ile çekmenin mümkün olmadığını söyleyerek geçiriyor.

Jackie'nin zorlama fikrinden dikkatimi dağıtacak kadar ilgi çekici. "Bunların hepsi akla yatkın, Steven. Ama mesele şu ki," diyorum kolumdaki ası çıkararak, "Vespa'sı ."

Kızıl saçlı üniversiteli kız -adı Emma'ydı- "On dördüncü bölüm, dördüncü paragrafta öyle yazıyor" diye söze girdiğinde, ona süslü araçtan nerede bahsedildiğini söylemek üzereydim. Bu işi böyle başarıyor."

Lanet olsun. Çelik gibi bir hafızası ve biyonik kulakları var. "Uma haklı," diyorum. Steven'ın gözleri *benimle dalga geçiyorsun* der gibi parlıyor.

"Yok artık!"

"Yessss," diyor Uma, sonra bana okuyarak konuşurken düzeltmeyi bitirdiğinden, bakışlarını tekrar onlara çevirerek arkadaşlarıyla konuşmaya geri dönüyor.

Steven'ın omzunu alkışlıyorum. "Evet. Şuna bir bak. Kısa bir söz ama orada."

Telaşla telefonundan kitaba göz ve küçük ayrıntıyı keşfettiğinde takdirle ıslık çalıyor.

Sonra, benim hakkımda yeterince konuştuğumuz için, ona ne yaptığını sordum.

"Ben bir avukatım ama yazar olmak ," diyor Steven biraz mahcup bir şekilde. "Bu muhtemelen kulağa saçma geliyor."

"de değil," diyorum ve sandalyemi daha yakına çekiyorum. "İlk kitabına başladın mı?"

"Aslında bitirdim. Şey, bu bir gerilim filmi. Bu herhalde çok açık," diyor ve onun bu yönünü, gergin ve endişeli yönünü görmek komik. Başından beri tam bir avukattı, hızlı ve keskin sorular sorardı.

Şimdi bir yazar gibi konuşuyor.

"Şaşırmadım diyelim," diyorum.

"Düzenlemesi de yapıldı. Profesyonel bir editör tuttum. Bir temsilci bulmak ya da kendi yayınlamak istiyorum. Sadece..." Duruyor, yüzünü buruşturuyor, elini çenesinde gezdiriyor. "Eleştiriler. Onlarla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Endişesi bu mu? Doğru adama gelmiş. Gülerek, "Kötü, çoğu zaman." diyorum. gerginlik biraz azalır oldu. "Gerçekten mi? Çok dayanıklı görünüyorsun."

Dış görünüşümün işe yaramasına sevindim. Ama onu bırakmam gereken zamanlar da var. Bu da o zamanlardan biri gibi görünüyor. "Bazı günler bir gergedanın kalın derisine sahibim. Diğer günler selofan gibiyim," diye itiraf ediyorum omuz silkerek.

"Öyle mi?" Sesi rahatlamış gibi. "Bunu bilmek güzel. Senin gibi biri için zor olduğunu."

Hazel'in Menu'de akşam yemeği sırasında yaptığı, incelemelere takıntılı olduğum yorumuna geri dönüyorum. Bu acı vericiydi ama sadece doğru olduğu için. Ayrıca bu takıntı aklımı karıştırıyordu. "Öyle ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Eskiden onları çok fazla önemserdim, iyisini de kötüsünü de. Kötü olanlar beni darmadağın ediyordu ama iyilerin aklımı başımdan almasına izin veriyordum. Tüm bunlarla daha iyi başa çıkmam gerekiyordu."

"Bunu şimdi nasıl yapıyorsun?"

"En sevdiğim yöntem kötü olanları görmezden gelmek. İyi olanlara gelince, övgüyü severim. Hepimiz severiz. Ama menajerim benimle bir anlaşma yaptı. Eğer artık kendimi Google'aratmazsam doğum günümde bana en iyi malttan bir şişe gönderme sözüyle birlikte iyi olanlardan birkaçını paylaşıyor."

Steven gülüyor. "İşe yarıyor mu?"

"Üç haftadır inceleme yapmaktan kaçınıyorum. Viskinin gücünü asla hafife almayın."

İç çekiyor, rahatlamış görünüyor, sonra tekrar toparlanıyor. "Bir şey bulduğum için çok endişelenirdim"

hikayede yanlış. Bazı detaylar."

Bu adamla ilgili her şey akla yatıyordu. Karakter kolayca yazabileceğimi düşündüm; kusur bulmayı seven, söz konusu hataların kanıtı olarak bolca fotoğraf çeken ve sonra karısı *yeter artık, kapa çeneni ve beni becer* demeden önce karısıyla baş başa bu hataları inceleyen iddialı bir adam.

Ama savunmasız bir karnı var. Sanırım hepimizin var.

"Bak, hatalar yapacaksın. Herkesi mutlu edemeyeceksin. Ama yazdığınız her şey bir seçimdir. Bu seçimi neden yapmak istediğinizi düşünün ve sonra kitabınızı ortaya koyduğunuzda, bırakın . Bir şey yaratan herkes bunu yapmak zorundadır; bir şarkıcı, bir aktör, bir dansçı, bir şair. Sporcular da her zaman bununla uğraşmak zorunda," diyorum Carter'ı düşünerek. Pazartesi sabahı muhabirler ve spor uğraşmak zorunda, her hafta onu analiz ediyorlar. "Bu işin bir parçası. Güvendiğin insanları dinlemeyi öğreniyorsun ve diğerlerini filtrelemeye çalışıyorsun. Ya da kafanızı kuma gömüyorsunuz - devekuşu stratejisi de işe yarıyor."

Steven bunu başını sallıyor. Belki de bu onun için yeterlidir, çünkü konuları değiştiriyoruz ve Barselona'ya varana kadar kanunun en iyi en kötü yanlarından .

Onunla sohbet etmek Jackie'nin *Ten Park Avenue* ile ilgili sorularını geri tutuyor. En azından şimdilik.

* * *

Bugün benim parlama günüm. Barselona benim yerim ve Gaudi de yoldaşım. İspanyol şehri hakkında onu tanımlayan mimarı bilmeden yazamazsınız.

Barselona'da, lisedeyken ya da New York'taki okur fuarında yaptığım gibi zihinsel oyunlar oynamama gerek yok. Bu şehirde kurguladığım romanlar için sayısız saat araştırma yaptım. Burada, bilgim benim numaram.

Ancak gruba Casa Milà'yı gezdirirken, kahramanımın binanın dalgalı duvarlarının fiziğini kullanarak gece vakti özel konuttaki bir daireye nasıl girdiğini detaylandırırken, beklenmedik, yeni bir fikir beynime dokundu.

Gitmesine izin vermiyor. Lisedeki İngilizce dersinde kürsüde olduğu gibi, aynı anda iki yerdeyim.

Başka bir şey hayal ederken konuşuyorum.

Gruba kahramanımın binanın kenarına nasıl tırmandığını anlatırken yandan da başka bir adamı düşünüyorum.

New York'ta biri.

Aklımdan çıkaramadığım biri.

REKABETÇİ BİR CANAVAR

Axel

Bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirmeye çok ama çok yaklaştım ama grupla birlikte şehrin dört bir

yanını dolaşırken Hazel' anlatacak özel bir an yakalayamıyorum. Sonunda akşam yemeği için Sarrià- Sant

Gervasi mahallesinde duruyoruz, bir kaldırım kafesinde kömürleşmiş enginar yiyip şarap içiyoruz.

Hazel kırmızı rioja şarabından bir bardak kaldırıyor. "Çünkü bugün Wineday."

"Her gün Wineday olsun," diye ikinci kez söylüyorum, sonra erik tadında bir şaraptan doyurucu bir yudum

alıyorum. Onun karşısına oturuyorum ama masada konuşma şansımız yok. Akşam geç saatlere kadar trene

binmeyeceğiz, ama belki istasyona dönerken onunla biraz sessiz zaman geçirebilirim.

Yemeğin sonunda Amy çatalını şarap kadehine vurur ve "Axel ve Hazel için bir sürprizimiz var" der.

Gerginim.

Sürpriz genellikle sizi gafil avlayan bir şeydir. Mesela babanızın "*Sürpriz, hafta sonu Atlantic City'ye*

gidiyoruz, böylece sen de bazı eksiler üzerinde çalışabilirsin" demesi gibi.

Ya da Hazel'in Max ile başına geldiği gibi, bir sosyal medya paylaşımı sayesinde aşkınızın sizi aldattığını

öğrendiğinizde. Bu sabah bundan bahsetti ve ben de olaydaki rolümden dolayı irkildim. Onunla yalnız

kalmaya ihtiyacım olmasının bir başka nedeni de bu. Ona söylemek zorundayım.

"Paris'e tren yolculuğumuz kısa olduğu için," diye devam ediyor Amy masanın başında, "sizin için bir

çöpçü avı hazırladım."

Lanet olsun.

Açlık Oyunlarıma hoş geldiniz.

* * *

Aslında çöpçü avlarını umursamıyorum. Carter beni sezon dışında Viyana'ziyaret ettiğinde bir tanesine

sürükledi. Kardeşim kaçış odalarına, bilmecelere, hazine avlarına ve tüm bu bayılır. "Kazanmam değil,"

demişti. "Tamam, bu bir yalan. Kazanmayı severim ama bu, örneğin pazar günlerimden farklı olarak, baskı

altında olmadan kazanmak."

Çok mantıklıydı. Pazar günleri profesyonel futbol oynuyor.

Çöpçü avları onun için eğlenceli çünkü bunlar işinin bir parçası değil.

Ama benim bir parçamış gibi *hissediyorum*. Sanki onlarda iyi olmam gerekiyormuş gibi. Bu yüzden *bana göre* değiller. En azından bu şekilde değil. *Bir grupta*.

Restorandan çıkıp yakındaki bir meydana doğru ilerlerken, henüz bilmediğim ipuçları için bir oyun planı geliştirmeye çalışıyorum. Kazanmak için kendimi bu kadar baskı altında hissediyorum.

Endişeli görünen Hazel tişörtümü çekiştirip beni sokakta kenara çekti. "İyi misin?"

Endişesi iyi hissettiriyor. "Belli oluyor muydu?"

Yüzümü işaret ediyor. "Asık suratın seni verdi." Bomboş, taş kesildim. "Daha iyi mi?"

"Bu çok iyi. Ama cidden, sorun ne? Çöpçü avlarından nefret mi ediyorsun?"

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç çektim. "Evet."

"Bir sebebi var mı?"

Bu kadar ilgili olmasından nefret ediyorum ama bu kadar ilgili olmasını seviyorum. "Bunu bir pislik gibi görünmeden söylemenin bir yolu yok," diye mırıldanıyorum.

"değil," diyor nazikçe, biraz da şakacı bir şekilde. "Pisliğin teki olduğunu biliyorum ve değil."

Bunu ben de seviyorum. Beni tanıması, her . Bana pislik demekten korkmaması, çünkü arkadaşına pislik demek düşmanına demekten farklıdır. Ses tonundaki yumuşaklığı duyabiliyorum. Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Ve belki de bugün bir itiraf günüdür. Steven'a eleştirilerden bahsettim. Hazel'a şunu söyleyebilirim. "Bunları insanların önünde yapmaktan nefret ediyorum. Çünkü herkes benden en iyisi olmamı bekliyor," diye itiraf ediyorum küçümseyerek. Küçümseme kendim için, gerçekten de büyük bir pislik gibi konuşuyorum.

Başını sallıyor. "Çünkü sen eski bir avukatsın, çünkü sen bir gerilim yazarısın, çünkü sen hayatını planlayarak kazanıyorsun." Tabii ki anladı.

"Evet."

Kolumu şefkatle okşuyor. "Sana küçük bir sır vermemi ister misin?"

Tüm sırların, özellikle de benim hakkımdaysa. "Evet," diyorum.

"Kazanamazsanız sorun değil. Diğer insanlar da kazanmayı sever. Sadece eğlenmek için oyna. Benim takımımda olacaksın." "Rekabetçi canavarım nerede?" Etrafta onu arıyormuş gibi yaparak soruyorum.

Hazel'ın tek cevabı muzip bir omuz silkme oluyor. "Bazen benim rekabetçi canavarım bir kadeh rioja içip geceyi dinlenerek geçirmeyi sever. Sen ve ben çöpleri karıştırırken seninki de kafede ona katılıp şarap içebilir." Bir kolunu omzuma doluyor, sıkıyor. "Hey! Bu bana tatlı rakun şarabını hatırlattı."

Cadde boyunca yakındaki meydana doğru ilerlerken kuşkulu bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir çöpçü avındaki ipucuna ya da baş toplayıcının sattığı bir şeye benziyor."

"Ya da," diyor parmağını kaldırarak, "yeni bir şarap türü."

Bana New Yorklu sommelier ile üzüm hasadı hakkında yaptığı araştırmayı anlatmaya devam ediyor. "*Restorancıyı* çürütmek için can atıyordum" diyor.

"Ah, işte benim tanıdığım huysuz bu," diyorum. "Birinin yanıldığını kanıtlamak istediğin için seninle gurur duyuyorum."

Gülerek soruyor "Ve en çılgınca şeyi duymak ister misin?" Gruptan üç metre uzaktayız, yani yeterince zamanımız var. "Her zaman."

Bir satıcının taze meyve sattığı bir sokak arabasında duruyor. Arabayı korumak için kullanıyor, böylece tekrar kalabalığa karışmadan önce rahatça konuşabiliyoruz. Yüzü yumuşak, gözleri şefkatli, "Öğrendiğimde sana rakunlardan, kuşlardan ve üzüm hasadından bahsetmek istedim. Öyle değil mi?"

Bu garip mi?"

Kalbim sıkışıyor. "Bu çok garip."

"O günün ilerleyen saatlerinde geziyi öğrendim. Ama yolculuk haberinden önce bile seni düşünüyordum," diyor ve sonra kaşlarını çatıyor, sanki benimle konuşma dürtüsünü zaman göre sıralıyormuş gibi.

Uçak ömründen önce. Çeşme

itiraflarından önce

Arkadaşlığımızı tekrar bir araya getirmeye *başlamadan* önce bile benimle konuşmak istiyordu. O zamanlar pislğin tekiydin.

Kahretsin, bu onu zar zor kapsıyor. Ben dünya çapında hıyardım ama o tatlı rakun şarabı fikrini benimle paylaşmak istedi.

Bu itiraf yeni, beklenmedik düşüncelerimin trenini yavaşlatmıyor. Aksine . Yakında, onunla düşünceler hakkında konuşmam ya da patlamam gerekecek.

Ama önce, bir çöpçü avı zamanı.

* * *

Hazel haklıydı. Diğer insanlar kazanmaktan hoşlanıyor ve buna -ve onlara- odaklanmak üzerimdeki tüm baskıyı alıyor.

Çok eğleniyorum. Steven kitaplarımdaki yerleri gösteren ipuçlarını çözmekte çok başarılı. Hiç şaşırmadım. Takım arkadaşı Alecia ile birlikte avdaki tüm yerlerin fotoğraflarını toplayarak birinci sırada yer alıyor.

Titrek beyaz ışıklı bir tapas barın önünde toplandığımızda Amy telefonlarımıza son ipucunu gönderiyor.

Hazel cihazından yüksek sesle bir şeyler okuyor. "*Burada metal parlıyordu,*" diyor, sonra sözünü keserek "Reyes Oteli!" diye bağıyor.

Elini hemen ağzına kapatırken gülüyorum, *A Beautiful Midnight*'ta ışıltılı bir galaya ev sahipliği yapan otelin adını bozduğuna inanamıyormuş gibi gözleri parlıyor.

"Özür dilerim!" diyor gruba ama Book Besties çoktan gülmeye başlamıştı ve Redheaded College Girl de gülüyordu. "Bu sadece kitaptaki en sevdiğim sahne."

Amy de gülüyor. "Önemli değil. Zaten trene yetişmemiz gerekiyor, o yüzden belki her şey yoluna girer."

Yumuşak bir bariton kalabalığı yarıyor. "Fotoğraf için biraz daha zamana ihtiyacınız varsa treni bekletebilirim."

Amy'nin yanında beliren Bettencourt. Belki de milyarderlerin yaptığı başka bir şeydir. *Cisimleşmek*.

"Bu harika olur," diyor. "Tur grubunu otelin dışında çekebiliriz." Book Besties bu öneri karşısında akıllarını kaybederler.

Biz yürürken Hazel gruba daha fazla açıklama yapıyor. "Francesca'nın galada jartiyerinde bıçakla tango yapmasına bayılıyorum," diyor özür dilemekten çekinmeden.

O sahnayı sevmesine bayılıyorum.

Söz verdiğim gibi Bettencourt tarafından tutulan trene geri döndüğümüzde, dil derslerimi mürettebat için bar vagonunda içki sipariş ederek kullanıyorum.

Hazel en sevdiği chardonnay ile döndüğümde "Ooh, la ," diyor.

Kadeh kaldırıyoruz ve kısa süre sonra sohbet Book Besties'e ve onların günlük yaşamlarına dönüyor. Jackie ve

Kocası, aralarında otizimli bir lise son sınıf öğrencisinin de bulunduğu iki genç yetiştiriyor, Alecia'nın eşi meme kanserini yendikten sonra işine yeni döndü ve Maria kırk beş yaşında diplomasını tamamlamak için üniversiteye geri dönüyor.

Jackie kara gözlerini kırıştırarak "Ee, Noah ve Lacey?" diyene kadar içiyor ve hayattan ve onun tüm karmaşıklıklarından bahsediyoruz.

Alecia masaya şakacı bir şekilde vurarak arkadaşını uyarır. "Kemiği olan köpek gibisin kızım. Bırak onu. Antrikot biftek ödülümü istiyorum," diyor, kitabımızdaki aşk ilgisi üzerine arkadaşlarıyla girdiği iddiayı kararlı.

Ama ben de bir şey istiyorum.

Hazel ile tekrar çalışmak istiyorum. Hem de çok.

Arkadaşıma dönüyorum - ya da *tekrar* arkadaşşıma demeliyim. Birkaç kadeh içmiş olsam da şaraba o kadar güç vermeyeceğim. Bütün gün aklımda olan düşünce *bu*.

Bütün gün düşündüğüm adam.

Bir yıldan uzun süre önce ameliyat masasında bıraktığımız adam. Lacey'nin adamı. Bakışlarımız kilitlendiğinde Hazel o tanıdık, herkese açık sırtışını takınıyor.

Beni *kitabını bitirecek* misin sorusundan koruyacağını söyleyen. Tıpkı çekip gittiğimde beni koruduğu gibi. Kontratı ona . Bu çok boktan bir şeydi. Ve umarım - gerçekten umarım - beni geri alır.

İyi ki bu gizli kodu uzun zaman önce öğrenmişiz de şimdi kullanabiliyorum. Sağ omzumu silkip orantısız bir şekilde sırtıyorum. *Sen varsan ben de varım* anlamına gelen bir jest.

Nefesimi tutuyorum, evet demesi için çaresizim ama çok geliyor. Hazel çığlık atıyor. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

Bütün gün, bütün güzel anılar aklımda bir köşesinde durdu. Kendimi sorguladım. Merak ettim. Endişelendim. Ama yaratıcı kalbimdeki bu sızıyı inkâr edemem - onunla çalışmayı çok özledim.

"Hadi yapalım," diyor heyecanla.

Alecia'nın bifeğini alacağı için en yüksek sesle bağırmasını bekliyorum, ama hepsi harika bir şekilde sağır edici. Arkadaşları da onunla birlikte bağırıp tezahürat yapıyor ve diğer okuyucular da katılıyor, hatta Steven ve Kızıl Saçlı Üniversiteli Kız Uma da ekibiyle birlikte.

"Bunu sosyal medya hesabımıza koyabilir miyiz?" Jackie soruyor.

Bizi yeniden bir araya getirmedeki rollerinden sonra bu haberi Book Besties'in vermesi uygun görünüyor. "Hazel için iyi benim için de iyi olur," diyorum.

Trende oda arkadaşım heyecanını kontrol edemiyor gibi görünüyor. "Bu benim için çok iyi. Peri anneleri gibisiniz."

Jackie ciyaklıyor. Jackie, "Çöpçatanlar, tatlım. Biz çöpçatanız," der ve muhtemelen haberi resmileştirmek için telefonunu alır.

Masasında Amy tezahürat yaparken Bettencourt onu dikkatle izliyor, ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Bu bir tren yolculuğu buluşması," dedikten sonra bir kadeh şampanya kaldırıyor. Bettencourt kendi kadehini onunkiyile tokuşturduktan sonra boğazını temizliyor. "İnsanları bir araya getiren trenlerin büyüüne."

Fransa sınırını geçerken yaptığımız bu gece yarısı kutlaması baş döndürücü. Baş döndürücü ve korkutucu. Belki de çok erken atladım. Ya da belki yeterince erken atlamadım.

Her iki da, geri dönüş yok ve ben bununla iyiyim.

Tek bir konuda gerginim, Hazel'ın ona söyleyeceklerime nasıl tepki vereceği. Onun ve Max'in sonlarında oynadığım rol.

SEKS HIRSIZLIĞI

Axel

Ama benim şeyimin beklemesi gerekecek. Kompartımanımıza vardığımızda, Hazel kapının kapanmasına fırsat vermeden gömleğimin yakasından tutuyor.

Karanlıkta beni kendine çekiyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatıyor. Hazel aklını bilen bir kadın.

Bu çok tahrik edici.

Sert ve aç. Avını, yani *beni* isteyen bir kaplan. Mutlu bir şekilde yüzümü yemesine izin verdim. Evet, *yüzümü*. Beni sertçe, acımasızca öpüyor ve dudaklarımda durmuyor. Çenem boyunca öpüyor, yanağını kirli sakallarımda . "Mmm, kirli sakal," diye mırıldanıyor, sonra kulağıma ulaşıyor ve lobunu ısıyor.

"Bunu bir daha yaparsan seni yatağın üzerine yatırırım," diyorum sert bir hırıltıyla.

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" diye alay ediyor, sonra geri çekilip bana bakıyor, o yeşil gözler tam bir muziplikle parıldıyor.

Seks yaramazlığı.

"Yatak odası tehditlere yer değildir, bu yüzden söz veriyorum" diyorum.

Gözlerinde alevlerle elini göğsümde gezdiriyor. "Güzel, çünkü bütün gün Lacey'ye ne olacağını düşündüm."

"Şimdi mi?"

"Bence kahramanı onu trende pencereye yaslayıp Fransız kırsalı hızla geçerken beceriyor." Seksi romantik yazarımın pis bir aklı var ve ben bunun için buradayım.

Durumu çeviriyorum, onun muhteşem yüzünü kavıyorum ve ağzımı onunkine , tadıyorum, onu tüketiyorum.

Gerçek, ham, filtrelenmemiş tutku istiyor ve ben de bunu ona bu şekilde vermeye niyetliyim. Onu biraz öperken, kotunu kabaca çıkarıyorum, üstünü sertçe çekiştiriyorum. Çok onu çırilçıplak bıraktım.

çırilçıplak duruyor, ay ışığı kremi teninde parlıyor. Diri göğüsleri bana doğru bakıyor. Gözlerindeki bakış hem savunmasız hem de tahrik edici.

Göğsüne bakıyor. "Göğüslerimin cama dayanmasını ister misin?" Sanki bunu söylemek ona bir şey kaybettiriyormuş gibi soruyor. Ama sanki bu onu özgülleştiriyor da. *Kitap seksi* yapmak için.

"Biliyorum amına koyayım," dedim ona. "Git orada dur. *Şimdi*."

Neredeyse koşuyor. Tamam, sadece üç metre ötede, belki daha az, ama ne manzara, o şeftali

oylatıyor.

Sonra ellerini cama bastırıyor, göğüslerini bastırıyor, kışını kaldırıyor. Ona doğru yaklaşıyorum, gözlüklerimi çıkarıp masaya koyuyorum, gömleğimi çekip yere atıyorum.

Cüzdanımdan bir prezervatif alıyorum ve bu güvenli bir şekilde elime geçtikten sonra kotumu çıkarıyorum, istekli horozumu çıkarıyorum ve kışını tokatlıyorum.

"Oh!" diye

bağırıyor. "Bunun

gibi mi?"

Öyle olduğunu biliyorum. Şimdiden inlemeye başladı. Ama yatakta konuşmayı sevdiğinden eminim.

Sadece yazdığı ya da okuduğu şeyleri söyleme şansını seviyor.

"Tekrar yap," diye ısrar ediyor.

Tabanını kavrayarak sikimi tatlı kışına vuruyorum. Önce bir yanağını, sonra diğerini, sonra da sıırsıklam olduğu kalçalarının arasını okşuyorum. "Bütün gün böyle miydin? Islak ve bana muhtaç?"

" bir haldeydim," diyor, sırtını eğerek, vücudu *beni şimdi al* diyor.

Ne vahşi bir itiraf. Hazel Valentine benim için ateşli ve azginken Barselona'da dolaştı.

Avuç içimi kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum, nazıkçe ama sertçe onu öne doğru itiyorum, böylece o muhteşem memeler soğuk cama çarpıyor. "Bütün gün bu sahneyi yazıyordun, değil mi?"

"Evet. Sen konuşurken ben de kafamda seks yazdım." Sanki şu anda vücudunda dolaşan kötü zevk alıyormuş gibi titriyor.

"Seni pis kadın." Onu iterken övüyorum, sikim kıvrımları arasında kayıyor, ıslaklığına karşı .

Ben canlı bir telim, her yerim kıvılcım saçıyor.

Ama bu gecenin *onun* için dün gecedenden daha iyi olmasını istiyorum. Bu bir görev ama ben bu göreve hazırım, özellikle de o titreyip yüzünü bana döndüğünde. "Sana ihtiyacım var."

Ah, lanet olsun. İşte yine kalbime ve sikime aynı anda işleyen doğrudan bir yalvarışla gidiyor.

giyiniyorum, sonra kalçalarını tutuyorum ve girişine doğru itiyorum. Keskin

bir nefes alıyor, tiz bir keskinlikle.

"Memelerini cama yasla, bebeğim,"

diyorum ona. O da uyuyor.

"Tüm Fransa'nın romantik bir yazarın trende görmesini istiyorsun," diye emrediyorum.

". Gerçekten istiyorum."

İçine batıyorum, onu tamamen

dolduruyorum. İnanılmaz

hissediyor.

Aç, muhtaç ve cinsel dürtüsü benimkine uyuyor.

Yavaşça çıkıyorum, sonra tekrar ve çok geçmeden, bütün gün beni arzulayan kadın için doğru hızı buluyorum.

Onun arzuladığı erkek olmak büyük bir ayrıcalık, iğrenç, güzel bir ayrıcalık. Bunu hafife almıyorum. Ciddiye alıyorum, onu bir amaçla, niyetle beceriyorum. "Daha sert ister misin? Daha derine?"

"Evet. Lütfen. İkisi de," diyor.

Yıllar içinde Hazel hakkında bir iki şey öğrendim. Asla bir kahramanın sihirli bir şekilde gelmesine izin vermedi. Hikayelerindeki hiçbir erkeğin sihirli bir siki yok. Kahraman zaman kadının tam da ihtiyacı olduğu yerde onunla ilgilenir.

Bir elimi klitorisine kaydırıyorum, onu daha hızlı ve daha hızlı okşuyorum.

Bu şekilde, ona arzuladığı tren sikişini veriyorum, daha sert, daha derin ve onu boşaltmak için tasarlanmış.

Aletimde büyüü bir şey yok.

Kulaklarım ve gözlerim övgüyü hak ediyor. Ona dikkat ettim ve hem satırları hem de satır aralarını okudum.

Nefes alıp verirken ve ben onu sikip okşarken, onu uçurumdan aşağı atıyorum, göğüsleri yansımaya çarpıyor ve Fransa'nın kasabaları onun boşalmasını izlerken tüm vücudu titriyor.

Evet, evet, Tanrım, evet diye haykırıyor ve ben de tam onun yanındayım, sesleri beni uçurumun kenarına çekiyor. Mutluluk içinde ona katılıyorum, yarın ve sonraki gün sonraki gün tekrar yapabilmeyi diliyorum.

Ama yapamayız. Hazel ile oyunun çoktan değiştiğini bilmek için temel kurallara ihtiyacım yok. Bar arabasında tekrar birlikte yazmayı kabul ettiğimizde değişti.

Şimdi daha da büyük bir tehlike söz konusu. Okuyucularımızı ikinci kez hayal kırıklığına uğratamayız.

Ve eğer kısa bir tren yolculuğu kaçamağından daha fazlasına düşersek, ikimiz tekrar patlayacağız. Sadece patlayacağız.

Temizlenip yatağa girdikten sonra derin bir nefes alıyorum ve yeni bir itirafta bulunuyorum. "Max ve o kadının gece kulübündeki fotoğrafını biliyor musun?"

Onları resim.

Fotoğrafı biliyor. Yazar dostum Vince Caine ile kadeh kaldırdığımı biliyor. "Öyle mi?"

"Vince'e almasını söyledim. Sonra da söyledim. Max'in ne yaptığını görmeni istedim ve artık dayanamıyordum, aldatma şekline. Sana yüz yüze söyleyemezdim, bu yüzden o resmi tasarladım."

Başını ellerinin arasına almış, şaşkın şaşkın bakıyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet," diyorum yüzümü buruşturarak. O zamanlar asilce gelmişti. Şimdi ise sadece manipülatif geliyor. Ama o gerçeği hak ediyor. "Muhtemelen şimdi daha büyük bir pislik gibi görünüyorum."

Başını sallayarak usulca gülümsüyor, sonra bir elini göğsüme bastırıyor. "Hayır, değilsin. Sanki bana göz oluyormuşsun gibi . Hâlâ arkadaşımışsın gibi."

O haklı. "Seni önemsiyordum. Verdim ve veriyorum Hazel."

İğneleme yok, alay yok. Sadece ona her zaman borçlu olduğum gerçek. Her gece biraz daha soyuyorum. Ama hala fiskiye dileğimi bir kafeste tutuyorum. Asla özgür kalmayacak.

Hazel eğiliyor ve dudaklarıma en nazik öpücüğü konduruyor. Çok hassas, çok tatlı. Çok tehlikeli çünkü neredeyse kilidimi açıyor.

Ama kalbimin geri kalanını ona sunamam. Beni bir arkadaş olarak özlediğini defalarca söyledi. Bir yazar olarak. Yaratıcı bir ortak olarak. Aletimi sevdiğini açıkça belirtti. Ama *duygular* gibi korkunç şeylerden muzdarip olduğunu bir kez bile ima etmedi. Bu iğrenç şeyleri kendime saklayacağım. Artık onu geri kazandığıma göre tekrar kaybetmek istemiyorum.

Uzun süre arkadaş kalmalıyız. Sonuç bu yolculuktan sonra sevgili olamayız. Bu her şeyi mahveder. En da *beni*. "Yani bu sistem dışına çıkma kinayesi mi? Sadece yolculuk , değil mi? Temel kurallar bunlar mı?" Birinin lazım.

Birkaç saniye sessiz kaldı. Dalgın. Ama biraz da üzgün. Sonra ifadesi değişiyor. Kararlı. Ya da onun deyimiyle, *kararlı*. "Evet. de öyle değil mi?"

Sanırım hepinizi istiyorum. Ancak *Ten Park Avenue*'nin son kitabını bitirmeyi alenen taahhüt ettiğimiz için kariyerlerimize zarar de biliyorum. Bilgisayar başında bitmemiş bir var ve bu da birkaç gece sonra işimizi yatakta bitirmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor.

"" diye cevap veriyorum. Sonra ona sarılmaması için alan bırakıyorum.

Başka bir yalan söylediği ortaya çıktı. Uykuya daldıktan kısa bir süre sonra, kıvrak vücudunu benimkine sarıyor ve öylece kalıyor, bütün gece boyunca beni koala gibi .

Sarılmayı sevmem ama bunu özleyeceğim. Onu özleyeceğim.

* * *

Sabah menajerimden gelen bir mesajla uyandım.

Mason: Normalde, önce bana söylemediğin için sana zor zamanlar yaşattırdım, ama bu kadar iyi bir haber olduğunda, ben bile zor zamanlar yaşatamam.

Book Besties'in dün geceki yazılarına bağlantı veriyor. Yorumlar sonsuza kadar devam ediyor. Vay be. Onları okurken bir elimi başımın arkasına koyuyorum. Bu alçakgönüllülük. Bırakın bu kadar insanı, birilerinin benim sözlerimi -ya da bu durumda *bizim sözlerimizi*- okumak istediğine hâlâ inanamıyorum.

Ama orada. İnternette siyah beyaz olarak.

Ve uzun zamandır ilk kez, bu kendimi ortaya koyma hissini aşmak için kimseyi çıplak hayal etmek zorunda değilim.

Bu hoş bir değişiklik.

İKİ BİLET

Hazel

Paris'te bir gece geçirmekle yanlış yapmazsınız.

Annemle birlikte ilk kez ziyaret ettiğim bu şehre aşık olduğumdan beri bu sözlerle yaşıyorum. Yıllar içinde arkadaşlarımla buraya birkaç kez seyahat ettim ve her biraz daha fazla aşık oldum. Bu yüzden *I Do Redo*'yu burada kurdum.

Aaron ve Cady birkaç hafta önce gezi programını gönderdiklerinde ve Paris trenden bütün bir gün ve geceyi geçireceğimiz tek durak doğal olarak heyecanlandım.

Ama şimdi buradayım, grupla birlikte Le Marais'deki geç kahvaltıdan Sekizinci Arrondissement'daki otelimize giden bir servis otobüsüne biniyorum, heyecanlı hissetmiyorum. Garip bir tür korku hissediyorum.

Minibüs Louvre'un önünden gürültüyle geçerken midem bulanıyor ve bunun nedeni dünyanın dört bir yanından gelen yayaların ünlü müzeye doğru ilerlerken ışıklarda hızlıca durmaları değil.

Otel düzenlemeleri. Keşke otelin bilgisayar sistemine girip odaları yeniden düzenleyebilseydim.

Ama yapabileceğim bir şey yok. Varış noktası yaklaştıkça tırnak etlerimden endişeleniyorum. Çok geçmeden kenara çekiyoruz ve servis otobüsünden iniyoruz. üniformalı adam, pırıl pırıl camında *Hotel Particulier Eighth* yazan kapıyı açıyor. Burası, onuncu kattaki otelin her gece biletleri tükendikten sonra açılan yeni bir otel

"Bonjour," diyorum ona, ama kendimi hiç de Belle gibi hissetmiyorum.

Onu kıskanıyorum. Küçük, sessiz kasabasında kitap torbalarını taşıırken adımlarında baharı istiyorum.

Adımlarımdaki bahar kayboldu ve nedenini biliyorum. Sadece

bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Grup lobiye doğru ilerledikçe içimdeki korku hissi daha da artıyor. Amy verimli bir şekilde rezervasyonları hallediyor ve otelin bizi her zamankinden daha erken giriş yaptırmak üzere ayarladığını söylüyor. Axel ve benden başlayarak teker teker anahtarları dağıtıyor.

"Senin için," dedi Axel'avucuna bir anahtar kartı koyarak, "Ve bir tane de senin için," dedi benimkine bir tane koyarak, rahatlamış bir şekilde gülümseyerek. "Nihayet. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yolculuğun Kopenhag ayağı için her şeyi ayarladık, böylece Danimarka'ya giderken nihayet ayrı kompartımanlarınız olacak. Jay de özürlerini ilettili ve sizi başka bir zaman başka bir tren turuna davet mutluluk duyacağını söyledi."

Bu beni anlık korkumdan, onun milyarderle olan ilk isim ilişkisi sarsıyor. I

Yanımdaki Axel'e bir bakış atıp dirseğimle onu dürtmek istiyorum ama tek yapmam gereken kaşımı hafifçe kaldırmak oluyor. O da karşılığında bir kaşını kaldırıyor.

"Çok nazıksınız Bay Bettencourt," diyorum bakışlarımı tekrar Amy'ye çevirdiğimde. Ona Jay demeye dilim varmıyor. Sonra gülümsüyorum, vurgulamak için kartı kavriyorum. "Bu da harika."

"Çok minnettarım Amy," diye karışıyor Axel.

Çok fazla ya da Axel'e çok uzun süre bakmamaya dikkat ediyorum. Kimsenin fısıldamasına ya da kapalı kapılar ardında neler olduğunu merak etmesine gerek yok.

Ama keşke bu gece onunla aynı odayı paylaşıyor olsaydım. Benimki zaten yalnız hissettiriyor ve ben içinde bile değilim. Keşke dişlerimi fırçalamaya giderken onunla karşılaşabilseydim, sonra da yatakta kimin daha fazla yer kaplayacağı konusunda tartışsaydık.

Artık *sadece seyahat kurallarımızın* ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Sadece ilk birkaç gece mi geçerliydi? Bu gece bitiyor mu? Bu otel meselesini neden daha önce düşünmedik? Oh, belki de güneş doğarken öpüştüğümüz ve aceleyle yataktan fırlamak zorunda kaldığımız içindir.

Tekrar.

Asansörün kapısı açılırken, dün gece, bu sabah ve daha sonra New York'ta karakterlerimizin kaderi üzerine bir beyin ve bir kalbi paylaşıırken gelecek tüm günlerle ilgili düşüncelerimi sıralamaya çalışıyorum.

Ama kapı kapanırken dilim tutuldu ve altıncı katın düğmesine bastım.

Axel beşinci düğmeye bastı. Yolculuğun ortak oda kısmı sona erdi ve şimdiden o kadar çok özledim ki göğsüm ağrıyor.

Axel beşinci katta rahatça "Bugün iyi eğlenceler" dediğinde, "*Dur! Ne yapıyorsun?*" diyecek kelimeleri bulamıyorum. *Benimle sıvış. Rachel'ı görmeden önce Paris'te okulu asalım.*

Sadece garip bir "Sen de" diyebildim.

"Brooks tekne turuna çıkacak," diyor kendinden emin bir şekilde. Kendinden o kadar emin ki. Aramızda ne olup bittiğinden, ne olup ne olmadığından o kadar emin görünüyor ki.

Yorumuyla bir an için kafam karıştı, ta ki dank edene kadar. Yazacak. Benim de yapmam gereken bir şey.

Belki de can sıkıcı duygularımı kelimeler aracılığıyla çözebilirim - onlar beni her zaman idare etmiştir.

* * *

Ama bir saat sonra odam çok boştu. Otel çok sessiz. Ekranda önümde duran hikayeye konsantre olamıyorum.

Axel odasında ne yapıyor?

Ugh. Ona bu şekilde takıntı yapamam. Onun yerine arkadaşlarımla konuşmalıyım. Telefonumu kaptığım gibi mesajlarıma tıklıyorum. Rachel'la öğleden sonra nerede buluşacağımızı teyit ettikten sonra TJ'olan mesajlaşmama tıklıyorum. Erken , o yüzden uyanık .

Son mesajlaşmamızdaki gifleri hala beni güldürüyor. Uygun. Bir cevap yazıyorum.

Hazel: O kadar iyi yetişkin oldum ki Axel ve ben tekrar birlikte yazıyoruz. Şimdi peynir alabilir miyim?

Whaaaaat???? Seni aramak için yataktan kaldırtma beni, kızım.

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Ben: Vahşi, değil mi?

Hazel: Vahşi, değil mi?

Axel olayında ona notlar veriyorum, seks hariç. Seks konusunu başka zaman konuşuruz. Daha çok, TJ Lacey'nin ölümden dirildiğini fısıltı ağından duymasını istemiyorum. Benden duymasını istiyorum, o yüzden bir mesaj daha atıp bitiriyorum.

Hazel: Haklıydın. Onu özledim ve onunla yazmayı özledim. Birlikte yazdığımızda, sürekli kafamın içinde iyi olup olmadığını, hikayemin yarayıp yaramadığını, birilerinin beğenip beğenmeyeceğini merak etmiyordum. Birlikte yaratabileceğim, bir hikayeyi birlikte besleyebileceğim, sonra da onu dünyaya taşıyabileceğim birinin olması hoşuma gidiyordu. Bir suç ortağım olması hoşuma gidiyordu. (Kitabımızdan nasıl olduğunu biliyorsunuz!)

TJ ve ben geçen yıl birlikte bir romantik komedi yazdık. Çok eğlendik ama bu tek seferlik bir şeydi ve bir daha birlikte yazmak için plan yapmadık. Sanırım çoğunlukla yalnız, öncelikle kediye benzeyen bir yaratık olarak, arada sırada arkadaşlığa ihtiyaç duyuyorum.

Ya da arada sırada olduğundan daha fazla. Axel benim en büyük yoldaşımdı ve sanatın tutkunun karanlık ve tehlikeli sularında birlikte gezindik. Bunu onunla tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Anlıyorum. Tamamen anlıyorum. İkinci şanslar benim . Üçüncü şanslar, yani değer verdiğiniz biriyle yeniden bağlantı kurmak istemenizi anlıyorum.

TJ ve kocası yıllar önce Londra'da tanışmışlar, sonra tekrar bir araya gelmişler ve nihayet bir kez daha görüştükten sonra doğru yolu bulmuşlar. Axel ve benim bu yolda ilerlediğimizi sanmıyorum ama TJ'in tüm nedenlerimi anladığını bilmek güzel. Arkadaşlığımızda sevdiğim bir başka şey de bu. Belki de gün boyu klavyelerimizde çok fazla duygu madenciliği yapmaktan kaynaklanan duygusal bir steno var aramızda.

Hazel: Teşekkürler, dostum.

Git biraz fromage ye. Ben üçüncü şansıyla uyumaya gidiyorum.

Hazel: Gösteriş

Vedalaşıp telefonu bırakıyorum, ekranıma dönüyorum ama tek başarabildiğim, *tadı erik gibi* kelimeleri oluyor ve yine öpücükleri, yine tatları ve yine Axel'i düşünüyorum. Bir tekne turunda cesur bir kaçışı mı kaleme alıyor? Yoksa Brooks hayallerinin kadınıyla mı tanıştı? Onu güvertede tutkuyla öpüyor mu, saçları rüzgârda uçuşurken onu örtmek zorunda kalmadan önce, nehir kıyısının karşısındaki bir tetikçinin ateşinden kurtarıyor mu?

Düşüncesi bile beni heyecanlandırırken ürperiyorum.

Ama onun hikâyesini düşünmek hayali garsona ve kahramanına yardımcı olmuyor. Axel'in kitabıyla ilgili düşüncelerimden ama beş dakika sonra boşluğa bakıyorum.

"Siktir ," diye mırıldandım.

Paris'teyim. Boş bir öğleden sonram var. Dünyayı deneyimlemek istiyorum, hayal etmek değil. Telefonumu alıp onu arıyorum, bu sefer kelimelerin kolay gelmesini umuyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. Ama bulunduğu yer çok gürültülüydü ve gürültünün üstüne şöyle dedi:

"Merhaba.

Bir saniye bekleyin." Sonra başka birine, "Oui. Un billet, s'il vous plait."

Kalbim . Ne yaptığını biliyorum. Ama Axel'in sözünü bitirmesini sabırla bekliyorum. Bana döndüğünde, "Normalde biriyle konuşurken telefonu açmam ama oluyor?" diyor.

Benim için endişeli ama aynı zamanda umutlu görünüyor. Ben de umutluyum, çünkü bir tekne turu hakkında yazmıyor. Tura katılmak için bilet alıyor.

"İki bilet alabilir misin? Eğer otele yakınsanız yirmi dakika içinde orada olabilirim."

TUNA'YI TUTUN

Hazel

Küpeşteye yaslanıyorum, yaz esintisi saçlarımı dalgalandırıyor, tekne Seine Nehri boyunca yavaşça kıvrılıyor. Manzarayı içime çekerken memnun bir iç çekişle, "Bir günü üzüm bağlarında geçireceğimi düşünüy," diyorum.

Notre Dame'a doğru gidiyoruz, bir köprünün altından geçiyoruz, katedral uzakta. Kaşlarını kaldırıp soruyor, ben de cevap veriyorum: "Şu anki kitabım. Birkaç üzüm bağı var." "Lütfen bana tatlı rakun şarabı üzümlerinin arasında söyle."

"Fıçılar, bebeğim. Onu üzerine yatırıyor. Onu sikerken sarmaşıklara tutunamazsın."

Axel hayali bir silindir şapka çıkarır. "Sen kazandın."

"Oh, oynuyor muyduk?" Avuçlarımı ovuşturuyorum. "Yanlış bir kelime kullandığımı sanmıyorum ama bir öğle yemeğini daha seve seve kabul ederim."

Ve buna bayılırım. Gerçekten, Axel ile bir öğle yemeği daha istiyorum. Belki bugün. Belki yarın da.

"Yeni oyun için kazanmanı kastetmiştim. ... anında kirli sahne senaryoları tasarlıyoruz" diyor.

"Ve şimdiden kazanmama izin mi verdin?" Bu kadar kolay pes etmesine kırıldım, çok kırıldım. O kadar kırıldım ki omzuna vurdum. *Belki* ona biraz daha dokunmak için.

"Tamam. Sen kazanmadın. Geri alıyorum." Sonra bum, diyor ki, "Bir çatı bahçesi. Onu parmaklıkların üzerinden eğiyor." Axel, Sol Yaka'da, ferforje balkonları pencereleri kucaklayan güzel bir binayı işaret ediyor.

Benim sıram. "Rodin Müzesi'nde. Düşünen Adam'ın arkasında. Bir parmak darbesi."

Başıyla onaylıyor, sonra da alnını Sol Yaka'ya doğru eğiyor. "Tuileries. Gece vakti. Çiçek çalılarının arkasında. Onu ."

"Bu halka açık bir parkta işe yarayabilir, bu yüzden gerçekçilik için puanlar" diyorum. Şeytani bir şekilde gülümsüyor ve ben de ona bir tane daha atıyorum. "Latin Mahallesi'nde bir birahane. Masanın altında."

Axel kaşlarını çatır. "Zaten bir parmak kavgası listeledik."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bu sefer..." Duraklıyorum, yaklaşıyorum, sonra parmak uçlarımla gömleğinden aşağı iniyorum. "... *Salade niçoise*'ı beklerken kendini parmaklıyor, ton balığını tutuyor. Kadın sessiz, hararetle konsantre oluyor ve adam onun her hareketini hevesli gözlerle izliyor." Lezzetli bir senaryo çizerek söylüyorum.

Axel'in irisleri ani bir sıcaklıkla titrer, bir brülörün ateşi yükselmiştir.

"bittiğinde yalamasına izin veriyor," diye devam ediyorum.

Yutkunuyor, zor nefes alıyor. Zar zor konuşuyor gibi görünüyor. Bu iyi bir bakış. Sonra "Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sanırım beni saf dışı bırakıyorsun,"

diyorum. "Kesinlikle sen kazandın."

"*Ton tutma* olayıydı, değil mi?"

Gülüyor, sonra dudaklarıma hızlı, sahiplenici bir öpücük bırakıyor. "Kesinlikle *ton balığını tutmak* içindi biraz."

* * *

Öğle yemeğinde kendimi beklediğim kadar açık saçık hissediyorum. Ama aynı zamanda güvendeyim, çünkü kırmızı bir masa örtüsü kucağımı örtecek kadar asılı, hem köşe hem de örtü bize biraz mahremiyet sağlıyor.

Sadece bazılarını.

Ama fazla bir şeye ihtiyacım yok.

İki dakika içinde yaklaştım, o kadar yaklaştım ki dudaklarımı büzüp inlemelerimi yutuyorum. Axel'in parmakları enseme bir aşağı bir yukarı geziniyor ve yumuşak, tüylü dokunuşu neredeyse parmaklarımın ışığı fantastik bir şekilde açması kadar erotik.

"Tek kelime etme bebeğim," diye emrediyor, alçak sesle ve güçlü bir şekilde.

Zevk içimde hızlı ve şiddetli bir şekilde kamçılanırken bir iniltiyi

dizginliyorum. "Seni pis kadın," diye övüyor beni.

O tanıdık, elektriksel çekim içimde titreşirken geriliyorum. Neredeyse .

"Eminim toplum içinde boşalırken çılgınca seksi görünüyorsunuzdur," diye fısıldıyor ve işte bu .

Oradayım, tepeye çıkıyorum, çarpıyorum, geliyorum.

Ve zor tutuyorum.

Tam yüksek sesli bir zevk kendimi herkesin utandıracağımı düşündüğüm anda, dudakları dudaklarıma çarpıyor ve seslerimi yutuyor.

tek bir kelime söylüyor: "Benim." Ürperdim.

Beni mi yoksa doruk noktamı mı sahipleniyor bilmiyorum ama şu anda ikisine de sahip olabilir.

Elime uzanıyor ve parmaklarımı yalıyor, her emişinde bana ateşle bakıyor. Sonra bırakıyor. "Ben de kazandım."

Ne oyun ama.

Servis elemanı geldi. "Salatanız niçoise. Ton balığı kalsın."

* * *

Biraz sonra Seine Nehri boyunca yürüyoruz, bu kez kıyıdan geçen nehir yolculuklarını hayranlıkla izliyoruz.

"Kabul et," diyorum. "Brooks teknede muhteşem bir güzelle öpüşecek ve sonra onu kurtaracak."

Ona birkaç saat önce odamda ne hayal ettiğimi anlattım. Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sana bir sorum var. Bu senaryoyu seni teknede öpmem için mi uydurdun?"

Yakalandım ve buna bayıldım. "Belki de yaptım," diyorum kendimi cesur hissederek. Belki de parmak şaklatmak göğsümde kabaran şeyleri söylemem için bana cesaret verdi. "Seni teknede görmek istedim."

Kurnazlık yapmadan söylüyorum. Alay etmeden. Sadece gerçeği.

Gülümsemesi . Daha önce hiç görmediğim şekilde mutlu görünüyor. Ben de mutluyum.

Etrafına bakıyor, önce suyu sonra bulunduğumuz karayı işaret . "Ama şu anda bir teknede değiliz Hazel," diyor.

Abartılı bir şekilde iç çektim. "Çok yazık."

Yaklaşıyor, benim alanıma giriyor. "" diyor alçak ama talepkâr bir tonda. Bir kahramanın sesi.

"Öp beni," diyorum, onu daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum.

Yaklaşıyor, yanağımı avuçluyor, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Odamda hayal ettiğim öpücükten daha iyi. Belki de beni öldürmeye kararlı bir tetikçi olmadığı . Ama daha çok Axel'i öpmeyi çok sevdiğim için.

Onunla konuşmayı seviyorum.

Onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

Onunla uyumak istiyorum ve onunla uykuya dalmak istiyorum.

Beni öpmeyi bıraktığında, "Bu gece benim odamda uyumak ister misin?"

diye soruyorum. Evet dediğinde gülümsemesi hem içten hem de yumuşaktı.

YETİŞKİNLİK ÖDÜLÜ

Hazel

Rachel sessiz bir sokağın beni bekliyor, boynuna kırmızı ipek bir eşarp bağlamış, gözlerini altın çerçeveli güneş gözlükleriyle kapatmış. Kestane rengi dalgaları omuzlarının üzerinde kıvrılıyor. Sofistikenin timsali ve onu görmeyeli çok zaman oldu.

Hızımı artırarak Île Saint-Louis'deki dar kaldırımlarda ona doğru yürüyorum. Pencerelelerdeki yeşil panjurlar ve demir kafesli balkonlar bu Paris mahallesine daha sessiz, geçmiş zaman hissi veriyor. Burası Seine Nehri'nin ortasında ada ve sanki şehir burada yavaşlıyor.

Gözlüğünü çıkarıp bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Eşarbı göstererek, "Şıklıktan tek kişi sensin," diyorum. "Çok şık görünüyorsun. Bayıldım."

Saçlarını ensesinden savurarak kendinden emin bir şekilde omzunu sallıyor. "Boşanma. Bana iyi geldi."

Kolay olmadığını bilsem de bunu duymak güven verici. Bir kolumu ona doluyorum,

Onu sıkarak, daha iyi olduğuna sevinerek. "Ciddi misin?"

Onunla her hafta konuşuyorum, sık sık mesajlaşıyoruz. Ancak Kaliforniya'da arkadaşım Ellie'yi ziyaret ettiğimden ve kız kardeşimin Venice Beach'te Rachel'in mahallesindeki işletmeler için bir parti düzenlemesine yardım ettiğimden beri onu görmedim. zamandan beri San Francisco' taşındı ve oradaki mücevher dükkanını genişletti.

Keskin bir şekilde başını sallıyor. "Evet," diyor, sonra kaldırımı işaret ediyor ve yürüyoruz. "Çoğunlukla."

Gülüyorum ama sempatik bir şekilde. "Çoğunlukla iyi." Duraksıyorum, sonra ekliyorum, "Çok fazla." Evliliğinin sona ermesi onu kimsenin beklemediği bir şekilde şaşırtmıştı. Eski kocasının sakladığı sırlar kitap olacak değerdeydi - hayır, destan olacak değerdeydi. Eski kocası, eski kocaların şok edici davranışlarının poster çocuğu.

"Öyle, ama başka ne ki..." Eşarbnın ucunu parmaklamak için ve boşanma tanrılarına meydan okuyarak çenesini kaldırıyor. "...muhteşem ol."

"Yaşamak için kelimeler." Bir Akdeniz kafesinin önünden geçiyoruz; önü açık restorandan humus ve falafel kokuları . Daha sonra oraya dönmek, uzun uzun yemek yemek, insanların geçişini izlemek isterdim. Ama şu anda tam da olmak istediğim yerdeyim. "Ancak, bence sen her zaman muhteşemdin. Şimdi, beni bu mücevher fantezisine mi götürüyorsun?"

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Bu bir fantezi değil. Daha çok bir sanatçı fuarı gibi." "Daha da iyi,"

diyorum yaşlılıktan eğilmiş gibi görünen binaların önünden geçerken. Aşkını merak ediyorum

Bu binaların tanık olduğu olaylar, sokak lambalarının altında ve yağmur damlaları üzerinde gördükleri öpücükler

köşeler. "Bana San Francisco'daki yeni hayatının nasıl olduğunu anlat."

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır. dağıtma. Önce sen başla. Senin... ezeli düşmanınla yaptığın bu yolculuk hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Oh, . Bu doğru.

Axel ve benim düşman olduğumuzu herkes biliyor.

Vardı.

Ama sadece birkaç saat önce, masa altı sevgilileriydik. Sevişen düşmanlar bile değiliz. Nefret . Biz sadece...

Neyiz biz?

Bilmiyorum ama onu düşündükçe midem bulanıyor, beynim allak bullak oluyor. Kalbimin atışları hızlanıyor ve için elimi göğsüme koyuyorum.

"Bugün bu saatin yetişkinlik olacağını . Yetişkinleştin mi? Yetişkinleştin mi?" Rachel beni yönlendirerek ekliyor.

Doğru. Bu yolculuğa çıktığım gün TJ'le kararlaştırdığımız şeyi ona söyledim. Bu beş gün önceydi. Bir ömür gibi geliyor.

Ve söylemek üzere olduğum şey beni hayrete düşürdü. Kimseye tüm gerçeği söylemedim. "Artık düşman değiliz."

Bu fikri test ediyormuşum gibi .

Çanta ve eşarp satan boho bir butiğin önünde durdu ve başını bana doğru eğdi. "Sen değil misin? Bu iyi bir şey. Değil mi?"

"Bu iyi."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, gururlu bir arkadaş gülümsemesi. Bu gülümsemenin muhatabı olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. "Yani ikiniz bazı sorunlarınızı çözdünüz mü? Onları geride mi ?" diye soruyor.

Ha. gibi bir şey.

Birkaç sessiz saniye boyunca kendimi bir yalanın içinde kapana kısılmış gibi hissettim. Çünkü omuz silkebilir, gülümseyebilir, belirsiz bir şey söyleyebilirdim.

Ama başıma gelen bu tuhaf ve tuhaf derecede harika şeyi bir arkadaşına anlatmayı çok istiyorum. "Yaptık ve gecelerimizi de birlikte geçiriyoruz."

Ne yapabilirsin diye gülümsüyorum. Rachel'in ifadesi bir spor arabanın vitesleri gibi değişiyor; şoktan, *ciddi misin sorusuna*, sonra da *bana her şeyi anlatmaya* geçiyor. "Sen. Öyle misin?"

Ben de kendimi biraz kuşkulu hissediyorum. "Öyleyiz. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Detaylara ihtiyacım var. Zaman, yer, pozisyon vs. Ayrıca, orgazm sayısı ve muhtemelen ateşinizin ne kadar yüksek olduğu."

Kafelerin ve dondurmacıların önünden geçip fuara doğru yavaşça yürürken gülmekten kırılıyorum. "Os sayısı?"

Sayılamayacak kadar yüksek."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Şarap indiriminden ateşli seksine kadar. Romantizm yazdığın için artık seksi de yazabilir misin?"

Sırıtiyorum, sanki tüm bu güzel mavi gökyüzü gününü içime çekiyormuşum gibi. "Seks oyuncaklarını yazabilirim, randevuları yazabilirim, her şeyi ve her şeyi yazabilirim. Yaptığım her şey araştırmadır."

Başını sallıyor, sinirli ama gerçekten değil. "Bu hiç adil değil. *Hem* sevişiyorsun *hem de* para biriktiriyorsun." Çadırlar ve satıcılarla dolu hareketli bir panayırın bizi beklediği bir sokağa sapıyoruz. Rachel hızını tekrar yavaşlatıyor ve bir elini koluma koyuyor. "Bekle. Bu seksten daha fazlası mı?"

soru bu, değil mi? "Bilmiyorum. Bazen gibi geliyor. Kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Ama mesele şu ki," diyorum, kalbim artık bir çapa gibi beni ağırlaştırıyor, "yeniden birlikte yazmaya karar verdik. Bu yüzden bu seks duygularının beni yeni ortaklığımızdan uzaklaştırmasına izin veremem."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bu da çok fazla," diye ekliyor, benim kelimelerimi kullanarak.

"Sanırım ikimizin de şeyleri var." Bir şey beni rahatsız ediyor. "Hey, Bechdel testini geçemiyor muyuz?"

"Kadınların sadece erkekler hakkında konuşmaması gerektiğini

söyleyen mi?" "Evet."

"Ama biz erkekler hakkında konuşmuyoruz. Hayatta ne istediğimizden bahsediyoruz. Umutlarımız ve hayallerimiz."

Panayıra yaklaşırken bunu düşündüm. Bir çadırdan hafif bir Fransız müziği yükseliyor ve bu kesinlikle aşk ve özlemle ilgili.

"Öyleyiz." Yazmak sadece günlük gerçekliğim değil. Hâlâ umudum. Hâlâ hayalim.

Romantizm yazmak dağınık bir dünyayı anlamlandırmama yardımcı oldu. Bu benim kalbim ve ruhum.

Kadınlara haddini bildirmek isteyen kontrolcü, öfkeli bir adam tarafından büyütölmekten arta kalan duygularla, içindeki duygu başa çıkmanın yolunu böyle buldum.

Benim de annemin o zamanlar işleri nasıl ele aldığı ve daha sonra nasıl daha iyi ele aldığı konusundaki hislerim

üze

rin Bu karmaşık duyguları tüm kitaplarıma döktüm. Kitaplarımı tek

de. başıma yazıyorum.

Axel ile yazdıklarım.

Hikâyelerim bana bu hayatı, özgürlüğü, şaraptan kurtulma ve Paris'e seyahat etme şansını verdi,

ve kendi şartlarımla yaşamak için.

Başkalarından bağımsız olarak.

Herhangi bir kontrolcü adamdan.

Fuarda dolaşırken, mücevherlere odaklanırken, Rachel için güzel takıları ve mücevherleri incelerken, bana

tur hakkında daha fazla şey soruyor. Ona Book Besties'ten bahsediyorum; kocaman yüreklerinden, ,

kariyerlerinden ve tutkularından. "Hepsinden önemlisi, birbirlerini çok az görmelerine rağmen çok

destekleyiciler."

"Bizim gibi," diyor mutlu ama kırılğan bir bakışla. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum; onun gibi bir arkadaşaya sahip olduğum için minnettarım.

"Tıpkı bizim gibi."

Rachel'ın işi hakkında biraz daha konuştuktan sonra gitme vakti geldi. Akşamki imza günümüze geç kalmamak metroya yetişiyorum ve tren gümbür gümbür ilerlerken aklım başka bir arkadaşlığa, Axel'le yeniden

canlandırdığım arkadaşlığa kayıyor.

Bu öğleden sonra onunla tekrar oynayacağım, sonra da bu gecenin ilerleyen saatlerini hayal ediyorum.

Onu tekrar görmeyi çok istiyorum ve korkarım ki duygularım daha da karmaşıklaşıyor ve dostça olmaktan çıkıyor.

DEMİR DICK

Hazel

Bana dışa dönük bir yazar gösterin, ben de size yalancı göstereyim. Akşam Latin Mahallesi'ndeki bir kitapçıda imza günü ve ardından bir çikolata dükkânında tadım *yaptıktan* sonra kendimi yine jet lag olmuş gibi hissediyorum - ki bu dükkân *The I Do Redo*'daki çikolata dükkânına ilham olmuştu.

Axel, VIP okuyucular ve ben gece yarısına doğru otele , harika ama uzun bir günün yorgunluğunu atmış oluyorum.

Book Besties beni lobide bir şeyler içmeye davet ediyor, ama esnemem daha cevap onları uzaklaştırıyor.

Ben ağzımı kapatırken Jackie dur işareti yapan bir el kaldırıyor. "Hayır, hayır. Sözümü geri alıyorum. Sana içki yok," diyor, anne tavuk gibi davranarak.

"Ama kahvaltı edebilir miyiz?" Ben soruyorum. Bu hanımlar çok eğlenceli. Arkadaşlık enerjileri gol gibi.

Biraz daha içime çekmek istiyorum.

"Elbette," diyor Jackie, sesi heyecanlı geliyor. "Köşede şirin bir boulangerie var."

"Hadi yapalım," diyorum, sonra beni asansöre doğru yönlendiriyor. Karşı koymaya zahmet etmiyorum.

Axel'in şimdi mi yoksa sonra mı geleceğini görmek için arkama da bakmıyorum. Onu göreceğime inanıyorum.

"İyi geceler, Jackie," diyorum. "Sabah görüşürüz."

"Biraz dinlen tatlım. Yarın yine yoğun bir gün olacak."

"Öyle," diyorum ve altıncı kata .

Odamın kapısını kapatıp sessizliği içime çektiğimde ve bu kez çok ihtiyaç duyduğum yenilenmenin tadını çıkardığımda telefonum çalıyor.

açıyorum. Belki de Axel benimle her an burada buluşabileceğini söylüyordu. Sanırım bu, ondan uzaklaşmaya hiç ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Ama mesajını okurken bunun ne anlama geldiğini tam olarak düşünmek istemiyorum.

Axel: Şok olmamaya çalış. Nikon Adam Steven beni bir içkiye davet etti. Biraz daha iş konuşmak istiyor.

Hazel: İş konuşun ama viski çükü almayın.

Axel: Sanki viski siki bulabilirmişim gibi.

Hazel: Herkes viski çükü alabilir.

Axel: Bu adam değil.

Hazel: mı var?

Axel: Evet.

Hazel: Sanırım bunu kanıtlaman gerekecek.

Axel: Yapacağım, Hazel Azgın Her Zaman Sevgilim.

Hazel: Kafiye mi yaptın?

Axel: Sanırım yaptım. Bunu bana karşı kullanma.

Hazel: Bunu kesinlikle sana karşı kullanacağım.

Axel: Seni kendime ve demir sikime karşı tutacağım.

Gülüyorum, sonra telefonu kapının yanındaki masaya bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkadıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve üzerime bir atlet ve iç çamaşırı geçirdikten sonra yatağa giriyorum.

Trende ünlülerin anı kitabını bitirdim, bu yüzden Saanvi'nin bir polis ve itfaiyecinin birbirlerine karşı alev alev yanan duygularıyla mücadelesini anlatan yeni aşk romanını indirdim. Başından itibaren yakıcı ve duygusal, ama gün beni yakalıyor ve kot pantolonum e-okuyucumun fermuarını açtığında göz kapaklarım çırpınıyor.

Bir tekne geçiyor. Gülen bir kadın, gülümseyen bir adam görüyorum. Uzaklaşırken sıcak, puslu bir his sarıyor .

* * *

Hafif bir kapı sesi bulanık zihnimi zorluyor. Sonra, daha yüksek sesle. Hemen ayağa fırladım. kaç?

Gözlerimi kısarak saate bakıyorum. Saat biri geçiyordu. Gözlerim karardı, yataktan fırlayıp kapıya yöneldim ve gözetleme deliğinden içeri baktım.

Gözlüklü bir adamın bir elini gezdirdiğini, diğer eliyle de kehribar rengi bir sıvı tuttuğunu gördüğümde göğsüm sıkışıyor.

Kapıyı açıyorum, okuyucuların odalarına giderken koridorda oyalanma ihtimaline karşı gözden uzak durmaya dikkat ediyorum.

Axel memnun bir sırıtişla içeri giriyor.

Gösteriş likörden bir yudum alıyor, ardından bardağı bir yere . Leğen kemiğini işaret ediyor.

Ereksiyonunun dış hatları görünüyor ve ben .

"Sana söylemiştim. Demir gibi bir sik var orada."

Sıkıyorum, malları değerlendiriyorum. "Granit diyebilirim."

İki kolunu da havaya kaldırır. "Granit, demir, çelik. Aklınıza ne gelirse, aletim onu taklit edebilir."

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra kıyafetlerine bakar. "Kahretsin. Pijamalarımı getirmemişim." "Aww," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok." Gömleğini çıkardı, kot pantolonunu sıyırdı. Üzerinde sadece boxer külot vardı, beni kucağına aldı ve yatağa birkaç adım taşıdı.

Beni yatağa yatırıyor, sonra gözlüklerini çıkarıp benimle birlikte yorganın altına giriyor. Ben de yatağa yerleşiyorum ve yastık çok rahat geliyor.

Bu yorgan da öyle.

Memnuniyetle iç çekiyorum ve sonra ben de memnuniyetle esniyorum. Böyle yatakta olmak güzel, Paris sokaklarının belli belirsiz sesleri yarı açık pencereden süzülüyor, ay ışığı yorganın üzerinde süzülüyor, onun orman kokusunun solan notaları burnumu gıdıklıyor.

Bu bende onu öpme isteği uyandırıyor.

Ama muhtemelen seks yapmak isteyecektir. Erkekler hep ister. Asla sadece öpüşmek istemezler. Eğer onları öpersen, her zaman seksin geleceğini düşünürlər.

İtiraz ettiğimden değil. Onunla seks yapmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Ama onu öpmeyi de seviyorum. Ayrıca çok yorgunum. Ve...oh...bu da güzel hissettiriyor.

Saçımı okşuyor. Nazikçe. Acele . Parmaklarını saç tellerimin üzerinde gezdiriyor. Ona biraz daha sokuluyorum. Belki onun şefkatli dokunuşundan, belki de inşa ettiğimiz bu yeni güvenden, ama bir şeyi merak ediyorum ve umarım cevap verir. "Neden kitaplarda karakterler hiç öpüşmüyor? Erkekler sevişmeyi sevmediği için mi?"

"Öyle değil mi?" diye soruyor, sanki saçma bir gibi.

"Bana öyle geliyor. Bazen de sadece uzun öpüşmek istiyorum. Seksle sonuçlanmasa bile, ama erkekler... Bilmiyorum..." Diyorum ki, sözümü kesiyorum.

Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Gerçekten yanlış adamları seçiyorsun."

Bu bir suçlama değil. Bu sadece benim berbat geçmişimi bilen birinin söylediği bir gerçek. ", " diyorum basitçe.

"Ama ben de yanlış kadınları seçtim." *Seçtiğini* vurgulamıyor ama ifadesindeki geçmiş zaman kipini duyuyorum.

Söylenmeyenleri duyuyorum, belki de değişiyordur.

"Ya doğru seçim yapsaydık?" Doğru seçim yapmak işimin özüyken patates kızartması mı yoksa salata mı sipariş edeceğimi düşünerek soruyorum. "Bunun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum. Doğru seçimi yapmak zor."

Bana karşı başını sallıyor. "Baba sorunları. Bizim de var," diyor karanlığa doğru.

Göğsümde bir özlem acısı düğümleniyor. Neye özlem ki? Yeni bir seçim için mi? Belki de. "Biliyorum. Ama karakterlerimiz için daha iyi seçimler yapabiliriz."

Hayali insanlar hakkında konuşmak daha kolay. Son iki gündür üzerinde kafa gibi teorilerimizi onlar üzerinde test edebiliriz.

Yazı ortağımla tamamen yüzleşebilmek için arkamı dönüyorum. Ona söylemek istediğim bir şey var. Onu şaşırtabilecek bir şey. Beni şaşırttı. Kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum, sanki zihnimin daha önce kimsenin bir parçasını açıyormuşum gibi. "Bence Lacey, Noah ile birlikte olmalı."

Axel'in kaşları kalkıyor ama "Öyle mi?" demesi uzun sürmüyor. Sesi...

memnun gibiydi.

""

"Sence Jackie haklı mı?" diye soruyor, sanki cevabımı iki kez kontrol etmesi gerekiyormuş gibi. Ama ben . Bütün gün boyunca emindim.

"Bence belki de onun için doğru kişi başından beri önündeydi," diyorum. Bu, kahramanımız için doğru hissettiriyor.

"Hikayenin çoğunu yeniden yazmamız gerekecek." Bu bir uyarı değil. Bu bir hayır değil. Karakterlerimiz için bu yeni yöne açık görünüyor.

"Muhtemelen ihtiyacımız olacak," diye katılıyorum.

"Kulağa zor geliyor ama buna değecek."

Kabarcıklı hissediyorum. Kabul etmesine çok sevindim. "Seninle tekrar yazmak tuhaf olacak." Gözlerini deviriyor. "Sen ve senin tuhaflığın."

"Hey," diyorum şakacı bir şekilde. "Seninle seks yapmanın iyi bir tuhafılık olduğunu söylemiştim." "Yani bu da iyi bir tuhafılık mı?"

Bir elimi göğsüne koydum ve göğsündeki seyrek kıllarla oynadım. "Seninle yazmak çok tuhaf Axel.

Seninle tekrar çalışacağım için heyecanlıyım."

Önce sessiz kalıyor, sonra neredeyse boyun eğmiş gibi iç çekiyor. Sonunda, daha neşeli bir şekilde, "Ben de." diyor.

Sesinin neden istifa etmiş gibi çıktığını sormak istiyorum ama bizi tekrar mahvetmek istemiyorum. "Bunun işe yaramasını istiyorum," diyorum ciddiyetle.

"Ben öyle," diyor aynı tonda, benimle aynı sayfada bilmemi sağlayarak. Sonra yanağını okşuyor, önemli bir şey söylemek istermiş gibi beni inceliyor. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Ne söyleyeceğini bilmeden önce bile tenim karıncalanıyor. "Evet."

Parmaklarının arkasını çenemde gezdirerek beni titretiyor. "Diğer erkekler için konuşamam ama bu adam sadece öpüşebiliyor."

Kalbim sıkışıyor, sonra daha hızlı çarpıyor. "Göster bana."

Ve gösterdi.

Sonsuza kadar öpüşüyoruz, uyuşturucu gibi ve lezzetli. Seksle sonuçlanmıyor. Onun kollarında harika bir geceye yol açıyor.

VOTKA VE TONIK TEKRAR BİR ARADA

Hazel

Ertesi sabah jambonlu bir croque madame . Peynir kızarmış ekmeğin sızıyor, ama yakalamak için dilimi çıkarıyorum.

Jackie, pastanenin dışındaki küçük turuncu masanın karşısından gülüyor. "Sen git, Kurbağa Hazel."

"Peyniri severim ve yalan söyleyemem," diyorum lokmamı bitirdikten sonra.

"Kimin yok ki?" Alecia ikinci sırada. "Karım kendini iyi hissettiğinde, *bana bütün peynirleri* getirirdi."

"Karınız çok akıllı. Peynir hayatın anlamı olabilir," diye ekliyor Maria, sonra kruvasanından bir ısırık alıyor ve takdirle mırıldanıyor. "Bir gün Fransa'ya taşınabilir miyim? Diplomamı aldıktan ve ateşli bir milyarderle tanıştıktan sonra."

Alecia bilerek başını sallar. "Umarım hepimiz onlarla tanışırız ya da oluruz. Lafi , sanırım Amy ve JHB arasında küçük bir şeyler var." Bakışlarını bana çevirdi. "Onlar hakkında yazmalısın."

Bunu zaten düşünmüştüm. Ama gelecekteki hikaye fikirleri hakkında sır vermek istemiyorum. Bu yüzden kadınlara geçiyorum. "Belki köpek bandanası yaparak milyarder olan biri hakkında yazarım."

Jackie gülüyor, belli ki bu fikirden hoşlanmış, ama sonra iç geçiriyor. "Umarım bandana işi tutar. Bir evcil hayvan mağazasıyla ortaklık yapma şansım var ama teklifimde ne diyeceğimi bilemiyorum. Aslında ne söyleyeceğimi biliyorum. Sadece kötü söylediğimi düşünüyorum." Kaşlarını çatıyor, utanmış görünüyor. "Henüz göndermedim."

Kahve fincanımı bıraktım ve fırsatı değerlendirdim. Bu hanımlar benim için çok şey yaptılar. Onlar için yapabileceğim tek şey bu. "ister misin?"

Jackie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Yapar mıydın?"

"Kelimelerle aram pek iyi değildir. İhtiyacın olursa yardım edebilirim"

Alecia Jackie'nin omzuna vurur. "Yardım al, Jackie. Bırak beş *Calgon Take Me Always* sana yardım etsin."

"Bu harika olur," diyor Jackie ve çantasından tabletini çıkarıyor. Sonraki günümü

otuz dakika ince ayar yaptı.

Jackie gitmeden önce içtenlikle "Teşekkür ," diyor.

"Benim için bir zevkti," diyorum ve gerçekten de . Tüm iyi şeylere sahip olmasını istiyorum. Sonra onları ve grubun geri kalanını Paris'imde bir tura ve bir şekilde bunu paylaşmak daha da özel hissettiriyor

birlikte sevdiğim bu yer. Arkadaşım olan okurlar.

Ve o adam da. Arka tarafta, *The I Do Redo*'daki kahramanın tam olarak ne istediğini anladığı Montmartre'deki kıvrımlı Arnavut kaldırımli sokak hakkında söylediğim her kelimeyi dikkatle dinliyor.

Karnım sinir bozucu bir şekilde şişiyor. Ya da belki çok rahatsız edici değil.

* * *

Tur bitti ve ben Book Besties ile kapalı bir geçitteki bir harita dükkanında dolaşırken telefonum *Jaws*'ın temasını .

Normalde başkalarıyla telefonuma bakmam ya da cevap vermem, özellikle de ev sahibi ben olduğumda. Ama arayan Michelle, ona verdiğim özel zil sesiyle arıyor çünkü gerektiğinde tam bir köpekbalığı olabiliyor.

Karikatürize edilmiş bir Avrupa haritasını inceleyen Jackie, Alecia ve Maria'dan özür dileyerek, "O benim menajerim," diyorum. "Onu sonra ararım."

Görmezden gel dediğimde, Michelle'in bir dakika sonra tekrar çalması dışında. Bu onun stenografisi. *şimdi lanet olsun.*

Ne yapacağımı bilemeyerek irkildim.

Jackie, yine de emin. Telefona el sallayıp beni kovuyor. "Git! Ajanlara her zaman cevap verilmeli."

"Merhaba Michelle," diyorum kapıya yönelip telefonu kulağıma götürürken.

Georgia aksanıyla "Selam, tatlım," diyor. Onun için herkes *cici* kız. Köpekbalığı ısırığını daha keskin şüpheleniyorum. "Axel orada mı? Şu şeftaliyi de al."

Axel'in dikkatini çektim. Nikon Man ve karısıyla birlikte kürelere bakıyordu. Telefonu sallıyorum, o da beni dükkânın dışına kadar takip ediyor, sonra köşeyi dönüp yanıma geliyor, omuz omuza, sarı bir sütuna yaslanıyoruz. Çok yakın, kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, biraz sabun, biraz yağmur. Yeni favori karışımım.

Odaklanmalıyım.

"İkimiz de buradayız," diyorum Michelle'e, telefonu tutarak.

"Güzel haberlerle arıyorum," diyor. İyi eğitim almış. Gafil avlanmaktan nefret ederim, geçen yıldan sonra daha da çok nefret ediyorum, bu yüzden Michelle aramalarına haberin iyi mi, kötü mü yoksa çirkin mi olduğunu söyleyerek başlamasını biliyor.

"İyi haberleri severim," diyorum.

"Bilin bakalım siz iki tatlıya kim yüzde yirmi zam yaptı?"

Göz kırpıyorum. Axel'in çenesi düştü. "Vay canına," diyoruz hep bir ağızdan.

"Görünüşe göre bu kaybolma eylemi bir sonraki kitabınızı da değerli hale getirdi. Hayranlar yaygara koparıyor ve Lancaster Abel ön siparişi bir an önce başlatmak istiyor. Bu yüzden kitap için sana daha büyük bir avans ödemeyi teklif ediyorlar. Ve kitabı dört ay içinde teslim etmenizi istiyorlar. Ne düşünüyorsun? Bunu başarmisin? Eğer , teslimatta bir ikramiye ve en çok satanlar listeleri için her zamanki ikramiyeler olacak, ki bu listelere gireceksiniz çünkü herkes, yani tüm internet, ikinizin geri döndüğünden bahsediyor. Sanki votka ve tonik korkunç bir yıl aradan sonra tekrar bir araya gelmiş gibi."

Yutkunuyo

rum. Vay .

Bu gerçek.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

Bunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. Ama artık herkes biliyor. Michelle abartıyor olsa bile, bu bir gerçeklik kontrolü.

, teslim etsek iyi olur, yoksa kariyerimiz biter.

Önce Axel'e bakıyorum. Cevabım değişmedi ama yine evet dediğini duymak istiyorum. Buna bir türlü doyamıyorum. "Teşekkürler, Michelle. Bu çok fazla ve yazmaya devam etmemi sağlayacak," diyor, dürüst ve minnettar bir ses tonuyla.

Yaşamak için sevdiği şeyi yapabildiğine hâlâ şaşırıyor. Ben de öyleyim. Hikaye anlatmak aynı anda hem baş döndürücü hem de alçakgönüllü bir şey.

Ben de neşeli bir şekilde "Sözleşmeyi istediğin zaman gönder" diyorum.

"Harika," diyor ve telefonu kapatacak gibi oluyor, ama sonra ekliyor, "*Bu arada, I Do Redo* Fransa'da gerçek bir hit oldu. ABD'de de ama Fransız yayıncınız çok ama çok mutlu. Aradılar, orada nasıl sattığı hakkında övgüler yağdırdılar. Sadece bunu istedim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ve kısa bir süreliğine Roma'da onunla FaceTime'da görüştüğümde Veronica'nın verdiği tavsiyeyi hatırlıyorum

-İşe odaklanmak. Bir bakıma işe odaklandım. Turun her anında tam anlamıyla var olmaya, okuyucular fikirlerini paylaştığında onları dinlemeye, sonra Axel ile yeni hikayeler planlamaya ve eskilerini yeniden gözden geçirmeye. Her nasılsa, her şey yolunda gitti ve işte buradayım, *hala* yaşamak için yazacak kadar şanslıyım. Çimdikle beni. Sadece çimdikle beni.

Neredeyse hepsi gerçek olamayacak kadar güzel. Ama bir şekilde gerçek.

İşimizi bitiriyoruz ve görüşmeyi sonlandırdığımda hâlâ Axel haberinin şokunu ve şaşkınlığını yaşıyorum.

"Bunu gerçekten yapıyoruz," diyorum.

"Bunu gerçekten yapıyoruz," diye tekrarlıyor.

Bu birleşmeyi çok istiyordum. Ama şimdi, başka bir şey de istemeye başladım. Karakterlerin ötesinde, kahve dükkânı dostluğunun ötesinde, suç ortaklığının ötesinde bir şey.

Ama sicilim berbat. Sanırım her şeye sahip olamazsın.

* * *

Bir süre sonra tren yolculuğunun son ayağı için Gare du Nord'a varıyoruz. Amy yanımda, bavullarımı peron boyunca yuvarlarken istasyon duvarındaki saate bakıyorum. Akşamın erken saatleri. Bu bizim en uzun tren yolculuğumuz - Danimarka'ya on dört saat.

Axel arkamızda başkalarıyla sohbet ederken Amy de turun son gecesiyle detayları . "Kontrol ettim ve iki kez ettim. Çok fazla yeriniz olacak," diyor Amy biz yaklaşırken.

Arabaya. Bu kuzey yolculuğunda ayrı kompartımanlarımız olacak. Bu beni mutlu etmeli ama etmiyor. Bu sefer beni Axel'e yaklaştıracak bir rezervasyon hatasına bel bağlayamam. Adım atmak zorundayım.

"Teşekkürler Amy," diyorum.

Sohbeti ona kaydırıyorum, Los Angeles'taki çocuklarını, onları özleyip , onları göreceği için heyecanlanıp heyecanlanmadığını soruyorum. Omuzlarım ağırlaşırsa da dikkatle dinliyorum. Zaman çok hızlı akıyor. Gerçekten tükeniyor.

Bu bizim trendeki son gecemiz. Axel ve ben yarın geceyi Kopenhag'da sonra New York'a dönmek üzere havaalanına doğru yola çıkacağız.

Kırk sekiz saatten az bir süre sonra, bir trende, bir otel odasında, bir brasserie'de masanın altındaki bu kısa ve güzel buluşma sona erecek.

Ama sözde seks hayatımın en güzel günlerinden daha fazlasıydı. Tekne gezintileri ve

yabancı şehirlerde gezintiler. Çeşmelerde oynamayı ve dilek dilemeyi sevdiğimiz oyunlar oldu.

New York'a döndüğümüzde, sözleşmeler ve teslim tarihleri olacak. Okurlarımıza verdiğimiz sözleri tutacağız. Onları bir daha bozmayacağım.

Ama hikayeyi bitirmek için kendimize de sözler verdik. Karakterlerimizi sonuna kadar görmek için. Yaptığımız şey bu. Yazıyoruz.

Dünyayı bu şekilde anlıyorum ve kendimle ilgili anlayışımı da bozmak istemiyorum. Başladığımız şeyi bitirmek istiyorum.

Yapılacak tek bir şey var.

Trene adımızı attığımızda, Bettencourt pahalı bir takım elbise ve yoğun bakışlarıyla bizi bekliyor. "İşte Amy," diyor milyarder ve onun adı çokluk içeriyor. Onu görmek için sabırsızlanıyor, ona aç, için sadece gözleri var.

Kendisini bekleyen adamla konuşurken biraz büyülenmiş gibi görünen anneye el sallıyorum. Axel'e ikisinden ve bir tren romantizmini nasıl hak ettiklerinden bahsetmek için sabırsızlanıyorum.

ulaştığımda, yolculuğun başlarında paylaştığımız yatağa uzanıyorum ve onu arıyorum.

"Kompartımanın nasıl?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Ticaret yapmaya mı çalışıyorsun, Valentine?"

Gülümsüyorum. "Eğer seninki daha iyiye, bu gece seninkine gizlice girmeliyiz."

Cesaretimden, istediğimi isteme şeklimden dolayı gülümsediğini duyabiliyorum.

"Hemen buraya . Rahat davran, sanki ihtiyacımız varmış gibi, bilmiyorum-"

"-plot."

"Evet. *Bu*. Harika."

Saniyeler sonra kompartımanın kapısını açıyor ve ben de bir aydan uzun bir süre önce New York'ta aynı masayı paylaştığımda tahammül edemediğim adamdan bir şey isteyebilmek için içeri giriyorum.

Ve bu Amy ve milyarderle ilgili değil. Bizimle ilgili. Azalan günlerden alabildiğim keyif almaya hevesliyim. "Bu son iki geceyi en iyi şekilde değerlendiresek nasıl olur?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, sesi de umut doludur.

"Kitap turunu yarın öğleden sonra Kopenhag'da bitiriyoruz. Ama ertesi güne kadar ayrılmayacağız. Benimle geçir. Sadece benimle. Bütün gün, bütün gece." Bir an , asıl soruyu sormaya hazırlanıyordum. "Bir randevu gibi."

Mavi gözleri parlıyor. Sonra bir parmağını kaldırıp göz kapağımda hafifçe gezdiriyor ve yukarı kaldırıyor. "Kırpik. Bir dilek tut."

Axel ve benim için bir yol olmasını dileyerek üzerine

üflüyorum. "Ne diledin?" diye soruyor.

Gerçekleşmeyeceğini zaten biliyorum ama yine de açıklamıyorum. "Sana söyleyemem ama çeşme dileğimin ne söyleyebilirim."

"Öyle mi? Bu gerçek olduğu anlamına mı geliyor? O benim demir aletimdi, değil mi?" Beni güldürmeye, anı hafifletmeye çalışıyor ama dileğimden daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum.

Gömleğinin yakasıyla oynuyorum. "İyi bir yolculuk geçirmeyi diledim ve de. Peki ya siz? Seninki nasıldı?"

Başını iki yana sallıyor. "Henüz gerçekleşmedi ama çok yaklaştım. Hem de çok yakın." "Söyle o zaman?"

O sadece omuz silkiyor, hiçbir şey söylemiyor ve ben bir gün onun dileğini öğrenmeyi umuyorum. Umarım o da gerçekleşir.

Sonra beni öpüyor ve ben hem hüznün hem de neşenin tadını alıyorum.

DAHA FAZLA KELİME YOK

Hazel

Akşam yemeği bitti. İçkiler akıyor. Danimarka'ya doğru gecenin derinliklerine doğru yol alırken tren Almanya'nın inişli çıkışlı tepelerinde gümbür gümbür ilerliyor. Chardonnay'imın son kadehini bitiriyorum ama bu akşamki tek kadehim bu.

Trendeki son çakırkeyif ya da sarhoş olmak . Axel ile yalnız kalmak istiyorum ama misafirlerimizi ektiğim için de kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Bu yüzden yemek vagonundaki -şimdi içki masada biraz daha kaldık.

Grupla sohbet raylar gibi kıvrılıyor ve sonunda bir kez daha bize dönüyor. "Noah ve Lacey hakkında düşündün mü?" Jackie daha önce hiç olmadığı kadar cesurca soruyor, belirlendi.

En kibar ve mutlu yüz ifademi takınıyorum - bu saklamamız gereken bir sır. "Lacey'nin dikkatini kimin çekeceğini göreceğiz."

"Yazmaya ne zaman başlıyorsun?" Steven soruyor.

Axel, "New York'a döndükten sonra," diye cevap veriyor ve bu beni mutlu ediyor hem de üzüyor. "Tekrar birlikte çalışmayı dört gözle bekliyor musunuz?" Jackie soruyor, ama biz cevap vermeden yüzünü eğiyor. "Biliyor musun, bunu bildiğimi sanmıyorum. Siz ikiniz en nasıl tanıştınız?" Çok uzun zaman oldu. Axel, her zaman olmak istediğim kişi olduğumdan beri hayatımın bir parçası. Alecia kendi cevabını verdi: "Bahse girerim aşk romanlarındaki gibi tanışmanız olmuştur."

Axel'e sırtarak bakıyorum. "Asansörde tanışmamış çok kötü," diye şaka yapıyorum.

"O sıkışmıştı," diye ekliyor.

"O zaman da elektrik kesintisi olurdu," diyorum.

"Ve binayı kurtarmak için tek başıma asansör boşluğunun tepesine tırmanmak zorunda kalırdım."

Güzel bitiriş, diyorum, sonra yeni bir uydurma tanışma şakası başlatıyorum. "Ya da buz pateni pistinde, paten kayarken bana çarptığın yerde."

"Doğal olarak sevimli bir şapka takıyordun," diyor fazla sevimli bir tonda.

"Düşmeden önce beni yakaladın," diyorum ben de aynı şekilde.

"Ama sonra bıçakla bacağımı kestin," diyor, sesi masalımızdaki değişime uyarak koyulaşiyor.

"Bir bastırdın, ama pistin arkasında gözleri ölü bir adamın sıvışıp gittiğini görünce beni hemen aldın ve tehlikeden uzaklaştırdın."

iki yana sallayıp iç geçiriyor. "Sen benim geri almaya çalıştığım bir tabloyu çalmaya çalışırken bir sanat galerisinde karşılaşmamış çok kötü."

Gözlerim parlıyor. Tüm ruhum da öyle. "Ve sonra dört yüz sayfanın tamamını bir kedi-fare oyununda geçirdik, birbirimize aşık olduk ama karşıt hedefler için çalıştık."

Vay canına, bu gerçeğe çok yakın. Çok mu yakın?

Artık bilmiyorum bile, ama yakında, iki türümüzü evlendiren ve için yepyeni bir başlangıç noktası oluşturan mash-up buluşmalarımızı yazarken sanki burada başka kimse yokmuş gibi.

Bir piknik ve ardından motosikletle kovalamacayı içeren son senaryonun ardından Jackie alkışlıyor, Maria selam veriyor ve Steven kadeh kaldırıyor.

"Ama gerçek hikaye ne?" Kızıl saçlı üniversiteli kız Uma dikkatle soruyor. Gerçek mi? Basit ve heyecan verici değil.

"Bir kafede tanıştık," diye itiraf ediyorum. "Orada TJ ile birlikteydim, onunla yazıyordum, ama o bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktığında etrafıma baktım ve Axel'i birkaç masa ötede dizüstü bilgisayarını tıklarken gördüm. Deri ceketi koltuğun arkasındaydı, bir elini saçlarında gezdirdi ve ekrana öyle bir konsantre oldu ki anladım. Sadece biliyordum. Yine de ona yazar olup olmadığını sordum ve ben de yazar olduğumu söyledim."

"Seninle konuştuğunda ne düşündün?" Alecia soruyor.

"Düşündüm ki... *ne meraklı bir yazar*," diye kestirip atıyor.

Omzuna vurdum.

Doğrudu. "İyi, iyi. Düşündüm de..." "İlginç biriydi" diye bitirirken ağzı yumuşak, gözleri sıcaktı.

Uma homurdanır. "Saçmalık. Ona aşkıydın."

Bir an için Axel hareketsiz kaldı. Rahatsız edici bir şekilde hareketsiz.

Haklı olamaz mı? Axel o zaman da bana aşık değildi, hiçbir zaman da olmadı. Bana Max'i ayarladı, tüm niyet ve amaçlar için. Sadece beni çekici buluyordu. Bu aşık olmakla aynı şey değil. Aynı şey değil. Hem de hiç.

Ama araba sessiz kalır. Tek ses trenin gürültüsü, tekerleklerin takırtısı.

"Tabii ki yapmadı," diyorum hafifçe. Birinin bu ağır sessizliği bozması gerekiyor. "Sonra arkadaş olduk."

Axel hızla, "Yaptık," diyor ama sesi gergin.

Bu konuşma hassas bir noktaya mı dokunuyor? Belki de o zaman hissettiği çekim yüzünden, hâlâ hissettiği bir çekim.

Benim de hissettiğim, her geçen gün daha da güçlenen ve büyüyen. Her saat. O kadar ki bu arabada bir dakika daha kalmak istemiyorum.

* * *

Otuz dakika sonra yan yataklı kompartımanlara ulaşıyoruz. "Uzun sürmesin," diye gürliyor ve bu bir emir.

Hayır, bu bir emir ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

kolunu çeviriyorum -görünüşler , ama kilidi açarken bu anlamsız geliyor. Sadece bir gece daha. Birinin bizi görmesini umursadığımdan emin değilim.

Arkamı dönüyorum, bakışlarını yakalıyorum ve uzun, baş döndürücü bir süre öylece . Midem bulanıyor.

Neler oluyor

Bana mı?

Birkaç metre öteden kapılar açılıp kapanıyor, sesler geliyor ama mesafeyi kapatıp onu yataklı vagonuna kadar takip ederken bunları duymazdan geliyorum.

Kapı kapandığı anda öpüşüyoruz. Karmakarışık ve tüketen, bir şekilde hem dokunaklı hem de seksi olan sıcak, ıslak bir öpücük.

Sözünü kestiğinde, yüzümü tutarak sertçe nefes alıyor. "Uma haklıydı." Bunu söylemek canını acıtıyormuş gibi sertçe yutkunuyor.

Gülümsüyorum, biraz şaşırdım ve meraklandım da. "Sen...?" *Soruyu* tam olarak bitiremiyorum -*bana aşık oldu*- yüksek sesle söylemek için çok beklenmedik *bir* şekilde harika.

"Yaptım," diye açıkça itiraf ediyor.

"Hiç belli etmiyorsun," diye fısıldıyorum. Bu an kırılgan hissettiriyor, sanki aramızdaki her şeyi bozabilirmişiz gibi.

Kederli bir şekilde omuz silkiyor. Tanıdığım ukala, alaycı, ukala adama hiç benzemiyor. Ama bu yolculukta Axel hakkında yeni şeyler öğreniyorum. Diğer tarafını ortaya çıkarıyor. Acılarını, kalp kırıklıklarını, hatta belki de kendisiyle ilgili sevmediği şeyleri, değiştirmeye çalıştığı yanlarını.

Hepimizde o parçalar var. Ancak görmek, daha doğrusu kabul etmek ve sonra da değiştirmek gerçek bir erkek ya da kadın olmak gerekir.

O adam, kusurlu ve o kadar gerçek ki göğsüm ağrıyor. Biraz şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Sen iyi bir sır saklayıcısın," diyorum.

"Daha kolaydı," diyor sessizce, sonra yüzünü indiriyor, buruşturuyor. Ama tekrar kaldırıyor, bakışları kararlı. "Max'le tanışmanı istedim çünkü ondan hoşlanacağını biliyordum. Senin tipin olduğunu biliyordum. Ama bu her şeyi daha da kolaylaştırdı. *Benim için.*"

itiraf edemeyecektim. Aşk o kadar tüketiyordu ki benim için başka bir aşk tasarladı. Bu o kadar büyük ki ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi bilemiyorum.

"Sana olan aşkımla atlatmama yardımcı olacağını düşündüm," diye ekliyor özür dileyerek. "Sana bu aptal aşkımdan bahsederek ortaklığımızı mahvetmek istemedim." Kendisine çok kızgın ama sonra endişeli bir sesle iç çekiyor. "Şimdi benden gerçekten nefret , değil mi? Ama sana söylemek zorundaydım."

Kalbim da sıkışıyor. Çok hızlı atıyor. "Senden nefret etmiyorum," diye fısıldıyorum, duygular boğazımı düğümlemeye başlamıştı bile ve işte o anda ne söyleyeceğimi biliyorum. "Senden gerçekten ama gerçekten nefret etmiyorum."

Sonra, ona gerçekten ne hissettiğimi, ondan hiç de nefret etmediğimi söylemeden önce, dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum.

Onu tekrar öperim.

Kıyafetleri çekiştirip fermuarları çekiştirirken ve sonra birlikte yatağa girerken dağınık ve muhtaç.

Acıyor ve bir saniye daha bekleyemiyorum. Gözlüklerini çıkardığında yüzünü tutuyorum. "Sana ihtiyacım var," diyorum.

"İhtiyaç" hissettiklerimin sadece başlangıcı. Ama daha fazlasını söyleyip bu kırılgan yeni mahvetmek istemiyorum.

Axel bir prezervatif alıp takıyor, sonra arkasını iterek dizimi omzuma doğru büküyor. Bacaklarımla arasına yerleşiyor ve beni inleten derin, lezzetli bir hamleyle içime dalıyor.

Kısa sürede nefes nefese kaldım. O inliyor

ve homurdanıyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Kirli işler talep etmiyoruz ya da daha sert, daha kaba, daha derin olmasını istemiyoruz. Konuşmaktan çok korkuyorum.

Yanlış kelimeleri söyleyeceğimden ya da doğru kelimeleri yanlış zamanda

söyleyeceğimden çok . Sanki *sana aşık oluyorum*.

Sana aşık olmaktan çok daha fazlası var içimde.

Bunun yerine, iki sürekli konuşana göre dikkat çekici, rahatsız edici derecede sessiziz.

Ama şu anda yapabileceğimiz tek şekilde sesimizi yükseltiyoruz. Bedenlerimizle, seslerimizle,

dokunuşlarımızla konuşuyoruz.

Ve bu son gece, Avrupa'da son varış noktasına doğru hızla ilerleyen lüks bir trende umutsuz bir karmaşa

içinde bir araya gelişimizle.

BİTİRİCİ

Axel

Bu çok tehlikeli. Kaymaya çok yakınım. O uyurken, bir kolunu göğsüme atmış, kızıl saçları omzuma dökülürken, yarın daha iyisini yapacağıma yemin ediyorum.

Hayatta kalmak için sadece bir gün daha var, gerçekten. Avrupa'dan ayrıldığımızda büyü bozulacak. New York'a döneceğiz. Tuzlu erzaklarımı dolduracağım, zırhımı giyeceğim ve lanet olası işimi yapacağım.

Sabah olduğunda tek yapmam gereken ona bir kez aşık söylemeden yirmi dört saat daha geçirmek.

Ve son birkaç gündür ona yeniden aşık oldum.

* * *

Gün doğumu parlak bir fikir getirir.

Ertesi gün onunla hayatta kalabilmek için, eski halimize dönmem gerekiyor. Oklara ve dikenlere.

Hazel dişlerini fırçalarken arkasından yaklaşıp boynuna istediğim gibi bir öpücük konduramıyorum.

Bunun yerine fiyongu geri çekiyorum ve diş fırçasını dişlerinin arasında gezdirirken aynada bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bir sonraki romantik komedinize bir tane eklediniz mi?"

Gözleri soru işaretlerine dönüşür.

"Tuhaf bir evcil hayvan," diye açıklıyorum. Beklenmedik akşam yemeğimizdeki sohbet, bir ay öncesinden biraz uzun görünüyor.

Bilgece başını sallıyor, sonra bir ağız dolusu nanenin içinden konuşuyor. "Yılanlar sayılır mı?" Lanet olsun.

Hiç vakit kaybetmiyor.

Tekrar deniyorum, sadağımdan ok daha alıp kapının ardındaki yatağa bir göz atıyorum. Yorgan yatağın onun tarafına dolanmış. "Son birkaç gecedir örtü pususundan kurtulduğuma şaşıyorum."

Tükürüyor ve bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Hazel Valentine ile aynı yatağı paylaştım ve o bir kapak domuzu olduğu için elime geçen tek şey bu tişört oldu yazan bir tişört ister misin?"

Lanet olsun. Birisi daha keskin. Dişlerini fırçalamaya geri döner. Ya da daha doğrusu, saldırmaya.

diş fırçasıyla.

"Dikkatli ol. O diş fırçası sana karşı yasaklama emri çıkarabilir," diyorum.

Aynada bana dar gözlerle bakarken diş fırçamı alıyorum, sonra lavaboya tükürüyorum. "Diş fırçalarını yok ederken çok iyi düşündüğümü bilmeni isterim," diyor.

Tutamıyorum yukarı onunla birlikte, Yani Ben giderim. için ve düşük Üfle. "O halde anlamına gelir, tekrar saldır...*tatlım*."

O kelimeyi fırçalamayı bıraktı. Sanki gibi.

Çünkü öyle.

Muhtemelen bunu söylememeliydim.

Bunu kesinlikle söylememeliydim. Onun bir silah olduğunu biliyor.

Ama bana bunu söylemiyor. Bunun yerine fırçayı tekrar kaldırıyor, sonra da aynada bakışlarımı kaçırmayı reddeden bir kedi gibi karşılayarak soğukkanlılıkla şöyle diyor: "Yapacağım Axel. Yoksa sana yine düşmanım mı demeliyim?"

Ah, lanet olsun.

Daha iyi bilmeliydim. Çok zeki, çok akıllı, çok mükemmel bir eşleşme. "Bu ya da... pislik," diyorum özür dileyerek.

Gözlerini devirerek, "Seksi pislik." diye mırıldandı. Ve böylece affedildim.

Ve böyle, biraz daha düşünüyorum.

Ve tek yapmak istediğim ona nasıl hissettiğimi söylemek. Kelimeler içimde birikiyor, tehdit ediyor. *Sana aşışım ve bu berbat bir şey.*

Bugün gerçekten ağzımı meşgul tutmalıyım.

Belki bu diş fırçası beni kurtarır. Ağzıma sokuyorum ve onu taklit ediyorum. Çok sert fırçalarken dişlerime

Bu biz değiliz. Bu gerçek değil.

Sabahları dişlerimizi birlikte fırçalamıyoruz ve ön sevişme olarak didişmiyoruz.

Bu kadar. Nasıl kalacağımı ve hayatta kalacağımı biliyorum. Ama biraz incelik gerektirecek. İyi ki incelikte uzmanım.

Küçük banyodan çıkıp dün gece odama taşıdığım bavulunu karıştırmaya başladığında arkasından yaklaşıp elimi tam da onun sevdiği şekilde, yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde sırtına doğru kaydırıyorum.

Titriyor, sonra mırıldanıyor.

Son birkaç gündür sevdiği bazı şeyleri öğrendim. Keşke daha fazlasını öğrenebilseydim. Keşke onun da sevdiği yeni şeyleri keşfetmesine yardımcı olabilseydim. Ve tam tersine, keşke onunla ilgili pek çok şeyi de unutabilseydim - fiskiyelelerden dilek dilediğini, yatağı işgal ettiğini, daha iyisini seçmek istediğini, keşfetmeyi ve başkalarını yükseltmeyi ve tüm gün gece boyunca hikayeler anlatmayı sevdiğini. Ve beni desteklemesi, cesaretlendirmesi ve içimi görmesi.

Bu Hazel bilgisiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bu gerçekler ve ayrıntılar kafamdan taşıyor ve onlar için neredeyse hiç yer yok, yine de beynimi daha fazla, daha fazla, daha doldurmak istiyorum.

Dudaklarımı kulağına götürüyorum, dilimi lobuna değdiriyorum. "Az önce bir pislik gibi davrandım," diye fısıldıyorum. Özür dilemem gerekiyor ama bu aynı zamanda ağzımı kapatma nedenime de yardımcı olacak.

"Öyleydin ama beni korkutmuyorsun Axel Huxley."

Kalbim daha hızlı dönüyor. Boku yemiş durumdayım.

"Sana tatlım dememeliydim," diye devam ediyorum ve bu kez lakabım ona karşı hissettiğim tüm duygularla dolu, yumuşak bir şekilde çıkıyor.

Bana yaslanıyor, sıcak ve istekli. "Ya da onun yerine böyle söyle," diye ısrar ediyor.

Tırmanmam lazım. Hemen şimdi. Vites değiştiriyorum, müstehcen konuşmalarla tam gaz ilerliyorum. "istemiyorum. Seni tekrar becermek istiyorum." Bir süre , sonra alçak sesle ve dumanlı bir şekilde ekledim, "Dilimle."

Keskin bir nefes alıyor, sonra eline aldığı bluzu düşürüyor. Bana yaslandı. "Ve bunu istediğimi mi düşünüyorsun?"

Oyunlarımızda da çok iyi, ister didişme ister şakalaşma olsun, ister tek kişilik ister kelime oyunu olsun. Suçta, oyunda, her şeyde mükemmel bir ortak.

"Öyle. O yüzden yüzüme otur Hazel."

Bir dakika sonra yatağa uzanıyorum ve o etrafımda dolanmıyor; oturuyor, bastırıyor, itiyor. Utanmadan bana sürtünmesine bayılıyorum. Onu sertçe boşaltırken ağzım tamamen meşgul.

Ne yazık ki bu benim amacımı boşa çıkarıyor.

Çünkü yanıma uzanıp parmaklarını göğsümde gezdirdiğinde daha da yakınlaşmak istiyorum. Ona New York'ta her gece gelebileceğini söylemek istiyorum. Ya da onun evine gideceğimi. Nerede olduğumuz umurumda değil. Sadece onunla olmak istiyorum.

Ve bu asla gerçekleşmeyecek düşünce üzerine, ertesi gün beni susturmak için çok yakında kahve ve yumurta almam gerekiyor.

* * *

Kahvaltıda, tatilin son günü havası grubu kaplıyor. Tabakları kapıp kahveleri doldururken herkes biraz melankoli, biraz da hüzünle hareket ediyor.

Hazel'la oturmuyorum ama Bettencourt arabanın içinden geçip, yüzündeki *seks ıştırısını silmeye çalışan* bir gülümsemeyle ona bakan Amy'ye doğru ilerlediğinde, bayıldığım ateşli kıızıla bir bakış atmadan edemiyorum. Hazel bana *dün gece ne yaptıklarını biliyorum* der gibi bakıyor. Ben de karşılık veriyorum.

Bu bana Kopenhag'a varana kadar önümüzdeki otuz dakikayı nasıl geçireceğime dair bir fikir daha verdi

* * *

Kahvaltıdan döndükten sonra çantalarımızın fermuarını çekiyoruz, telefonlarımızı ve kitaplarımızı topluyoruz. Kopenhag'a yirmi dakika uzaklıktayız ve dileğimi nasıl gerçekleştireceğimi biliyorum.

Yolculuğun geri kalanında iş hakkında

konuşacağız. Sadece iş. Hepsi bu.

Bavulunu kapattıktan sonra bir elini diğer elinin üzerine koyarak *"tamamdır"* der gibi yapıyor, Parmağımla onu çağırıyorum.

Pencerenin yanındaki küçük aşk koltuğunda oturuyorum. Taş gibi sert ama umurumda değil. Danimarka'nın başkentine doğru ilerlerken manzara rakipsiz. Manzara beni davamda sabit tutacak.

"Ama kanepeler," diyor biraz . "Yine de buraya gel."

Yanımda oturacağını ama beni şaşırttı ve kucağıma oturdu.

Bu da beynimi kızartıyor. Kır çiçeği şampuanının kokusunu ve işim bitiyor. Mesafe istemiyorum. Onunla her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Kollarımı ona doluyorum, boynuna sarılıyorum, son vuruşlarını yapan aşık bir aptal gibi. Sonra bırakıyorum, pencereden dışarı bakıyorum ve kalbimin çok hızlı, çok acı verici hızına direnmeye çalışıyorum. İş hakkında konuşmak için çok uğraşıyorum, sadece . "Geçen gece bir fantezi kurdum," diye başlıyorum.

Baştan çıkarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Sen ve demir sakin doyumsuzsunuz."

Hafifçe gülüyorum ama sonra kahkahayı kesiyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, seksle ilgili değil."

Düşüncelerimin yüzde doksan beşi öyle, ama bu değil."

"Ben de senin seks karşıtı düşüncelerini seviyorum. Anlat bana."

"Ben asla seks karşıtı değilim," diyorum. Böyle düşünmesine izin veremem. Gözlerini deviriyor. "Biliyorum Axel. Seni tanıyorum."

Kalbim sıkışıyor. Göğsümdeki sıkışıklığı görmezden gelmek için deli gibi savaşıyorum. Ve deniyorum, Tanrım, odaklanmaya çalışıyorum. "Trende tanışan bir adam ve bir kadın hayal ettim," diye başlıyorum. "İlk başta, kadının alingan olduğunu ve adamın omzunda bir çip olduğunu düşündüm. Ama sonra, ya kadın bekâr bir halkla ilişkiler annesiye ve adam da ondan etkilenen münzevi bir milyarderse?"

İşte. Amy ve Bettencourt beni . Nefes nefese kaldı.

"Aman Tanrım."

"Yani, bu biraz açık, biliyorum," diyorum. "Ama belki bir gün yazabiliriz."

Ne yapıyorum ben böyle? Sert olmaya çalışıyorum ama beni en savunmasız hale getiren şeyden bahsediyorum.

Benim tutkum.

Hikayelere olan aşkım.

Onlara söylemek için yanıp tutuşuyorum.

Yüzümü tutuyor. "Ben de hep bir tren romanı yazmak istemişimdir." "Öyle mi?"

diye soruyorum, aptal kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onunla bir türlü anlaşıyorum.

Derin ve değerli bir sırrı paylaşıyor gibi sesini alçaltıyor. "İtiraf ediyorum: Yayıncılarım bana yolculuktan ilk bahsettiklerinde, zarif bir tren romantizmi hayal etmişim. Kadife elbiseler, şık bir adam ve tren kıyı boyunca hızla ilerlerken uzun uzun bakışmalar."

Son birkaç gecedir olduğu gibi.

"Bir tane yazmalıyız," diyorum. Çünkü ona direnmeye çalıştığımda tam tersini yapıyorum.

"Yapmalıyız. Sırları olan kara kara düşünen bir milyarder. Ve yaralı bir kalbi olan bekar bir anne" diyor.

"Onu kazanmaya kararlı," diye ekliyorum ve bu ben değilim, bu biz değiliz. Belki de . "Direnmeye çalışıyor," diyor ve evet, belki de sonuçta biziz. Belki de biz yazıyorduk

Bunca zamandır kendimizi.

"Ama onun cazibesine karşı çaresiz," diyorum, sonra parmaklarımı kolunda, saçlarında gezdiriyorum. "Direnmek istedi," diyor Hazel, yeşil gözlerini benimkilere kilitleyerek.

"Ama onu ," diye karşı çıkıyorum, sesim kısık, kalbim acıyla çarpıyor. Artık geçmiş zamanda konuştuğumun farkındayım. Artık kesinlikle Amy'nin romantizmi üzerine beyin fırtınası yapmıyorum.

Bunu yeniden anlatıyorum.

Yeni bir son vermek istiyorum.

"Yaptı," diyor ve sesi aynı hem yumuşak hem de üzgün. Ne kadar

aptalım. Onu kendime çekiyorum, dudaklarından öpüyorum ve sonra...

siktir .

Duygularımı daha fazla bastıramıyorum. Öpüşmeyi kestiğimde, sert ve duygu dolu bir sesle "Hazel" diyorum.

Nefesi kesiliyor. "Evet?"

Ona kalbimden söylemek için hazırlanıyorum, tam burada, hemen şimdi. Dudaklarımı aralıyorum, kelimeler şekilleniyor

Sana çok aşığım, kapı çalındığında.

Gözlerimi kırıştırıyorum, aniden ne yapacağımdan emin olamıyorum. Boğazımı temizliyorum, yine de doğrularımı söylemeye hazırım ama diğer kişi daha hızlı.

"Merhaba! Son durağımıza girerken bir grup fotoğrafı çektiirmek isteriz." Bu

Amy, parlak ve neşeli.

Anı bozmak.

"Elbette," diye sesleniyorum, sesim paslanmış. Kendiminkine pek benzemiyor. "Hemen ."

Sonra Hazel beklenti dolu gözlerle, yumuşak bir ağızla bana dönüyor.

Ve zihnimde güzel bir yalan arıyorum. "Sadece söylemek istedim... o kitabı yazmalıyız."

Yüz ifadesi boş ve şaşkın. Ama sonra bir gülümseme geliyor. Yavaşça ve biraz da rahatsız edici bir şekilde

"Yapmalıyız" diyor.

Birkaç dakika sonra fotoğraf için bir araya geldik ve trenden indik.

TARİH GEÇESİ

Hazel

Axel ve ben okuyuculara turun son gününün son aktivitesinde (şehir etrafında bir saatlik bisiklet turu) liderlik ederken, turun sona ereceği bu akşamki randevumuzu düşünüyorum.

Şehrin merkezindeki eğlence parkı Tivoli Gardens gidiyoruz. The Demon'a ve üç saçma dikey döngüsüne binmek için sabırsızlanıyorum.

Adrenalini getirin.

Bunu, "*Trende bana gerçekten ne söylemek istiyordun?*" demek için yakıt olarak kullanacağım.

Kitaplardan bahsettiğini sanmıyorum. Sanırım *-umarım-* daha fazlasını, daha iyi bir şeyi ima ediyordu.

Mesela yıl sonunda Lacey'nin kitabını yazmayı belki çıkmayı deneyebiliriz. Pedalları pompalarken, limandaki bir çeşmenin yanından geçerken, yolun aşağısındaki bu senaryoyu hayal ediyorum.

New York'a geri dönebiliriz. Yazma seanslarımız için . Söz verdiğimiz hikayeyi bitiririz ve *The End*'i yazdıktan sonra Brooklyn'deki lüks kafeleri keşfeder ve onların saçma pour-over'larıyla dalga geçeriz, sanat galerilerine gider ve gece geç saatlerde gizlice girip bir şeyler çalmanın yollarını buluruz (tabii ki araştırma için), sonra birlikte tango dersi alırız çünkü ikimiz de hikayelerimize tangoyu dahil edebiliriz - o için, ben cinsel gerilim için.

Ve bunların hepsi, her saniyesi, ön sevişme olacaktı.

Çekişmeler, şakalaşmalar.

Geceleri birbirimize çarpabiliriz.

Gidondaki telefon tutucudaki telefonuma bakıyorum. On dakika sonra tur bitmiş olacak. Şehrin merkezindeki otele varacağız.

Jackie, Alecia, Maria, Uma, Steven ve diğerleriyle vedalaşacağız. Amy ve Jay'e de.

Sonra da randevumuza koşacağız. Bu son bir gece olacak, ama belki de olacakların bir vaadi. Pedal çevirirken, kelimeleri çalışıyorum. *Birkaç ay içinde benimle çıkmak ister misin?*

Bu gece, sevimli İskandinav eğlence parkının parıldayan ışıkları altında, şansımı denemek için mükemmel bir zaman olacak.

Ama son blokları geçerken bir şey beni rahatsız ediyor.

Ya çok şey ? Ya bu sadece bir tatil kaçamağıysa? Ya onu sonsuza kadar korkutursam?

Otele varıp bisikletlerimizi kilitlediğimizde bu şüpheden kurtulamıyorum. Ama vedalaşma vakti geldiği için bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

Axel grubun etrafında dolaşıyor, el sıkışıyor, kucaklaşıyor. Jackie'ye ulaşana kadar ben de aynısını yapıyorum. " çok seni özleyeceğim, Korkuluk," diyorum ona usulca.

Gözleri parlıyor. "Her şey için teşekkür ederim."

Boğazım düğümleniyor ama duygularımı bir kenara bırakıp ona şöyle diyorum: "Bana e-posta atıp köpek bandanaları için anlaşmanın nasıl gittiğini anlatsan iyi olur."

Parmaklarını çaprazlıyor. "Umarım iyi geçer."

"Biliyorum olacak," diyorum ona, sonra nefesim kesilirken bir kez daha sarılıyorum ona. Bu pek çok açıdan özel bir haftaydı. Beni gençleştirdi. Bana, sorunlarını kelimelerle çözmeye çalışan bir kadın olabileceğimi, ama en azından o kelimelerin insanlara ulaştığını, insanlara dokunduğunu hatırlattı.

Ben de dahil.

Book Besties farklı bir otele gidiyor - ki ayrı otellerimiz var - ve sonra ben Axel'e doğru yürüyorum, düşündüğümde daha gergin bir şekilde. Artık tampon yok. Bir gece daha sadece biz varız.

Cesur olacak mıyım?

Onu izliyorum, hala Steven'la yoğun bir şekilde konuşuyor, hala adama tüm dikkatini veriyor ve değişme zamanımın geldiğine karar veriyorum.

Daha iyisini seçmek için.

Axel şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim. Bunu biliyorum.

İşte. Sakinleştim. Nabzım, huzurlu dalgalar üzerinde sallanan bir tekne gibi düzleşiyor.

Ama bitirmesini beklerken telefonum çaldı. aldım. Bu numarayı biliyorum. Sinir ve heyecan karışımı bir .

Yayıncım.

Sözleşmeyle ilgili bir şey mi oldu? Ya kitabı artık istemiyorlarsa? Ya Axel ve benimle bir milyon dolar karşılığında on kitap daha istiyorlarsa?

"Merhaba," diyorum cevap verirken ve sesim paslı

çıkıyor. "Hazel!" Arayan Aaron, reklamcı.

"Hazel Valentine," Cady'nin sesi.

"O benim," diyorum, otelin girişinden uzaklaşıp şirin sokak köşesinde durarak. "Haberlerimiz var," diyor

Cady adeta şarkı söyleyerek.

"Çok iyi haber. *I Do Redo*'nun ne kadar iyi sattığını biliyor musun?"

"Yani her yerde," diye Cady. "ABD'de, dünyada, Fransa'da ve her yerde." Her yer gerçekten de her yer.

"Duymuştum. Michelle de aynı şeyi söyledi. Çok sevindim."

"Oh, güzel. Gidecek misin?"

Bir şey mi kaçırdım? "Nereye gideceksin?"

Aaron . "Cady, ona söylemedin bile."

"Ack! Benim hatam," diyor Cady. "Kendimi aştım. Hazel, An Open Book yarın özel bir imza günü yapmanı istiyor."

"New York'ta mı? Döndüğümde mi?"

Aaron'ın gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Ben hallederim Cady," diyor önce ona, sonra bana. "Hayır, tatlım. Paris'te. Mağaza yarın tek başına bir etkinlik yapmanı, okurlarla yapmanı ve hem Fransızca hem de İngilizce baskıları imzalamanı istiyor. Zaten orada olduğun için, kolay olacağını düşündük. Sonuna ekleriz. Eğer bu gece Paris'e bir uçak bulabilirseniz, yarın Charles de Gaulle'den yola çıkabilirsiniz. Biz her şeyi hallederiz."

Bu... inanılmaz ve korkunç. Steven'la sohbet ettiğinden şüphelenmeden Axel'e doğru dönüyorum. Axel bana bakıyor, gözlerinde kirli bir bakış, sanki beni yalnız bırakmak için sabırsızlanıyor.

Başımı çevirip doğru duyduğumu teyit etmek zorunda kaldım. "Bu gece gitmemi mi istiyorsun?"

"Şey, . Daha önümüzdeki iki saat içinde. Google Flights'ımı açtım ve yarınki etkinlik için Paris'e gitmek üzere sizi Kopenhag'dan bir sonraki uçağa bindirebiliriz. Lancaster Abel bunu yaparsan çok mutlu olur."

Kalbim acıyor. Burada kalmayı, Axel'le çılgın ve özgür bir gece geçirmeyi çok istiyorum. Konuşmayı. Ama yayıncımı ya da okuyucularımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. "Elbette," diyorum, sesim boş çıkıyor.

Kendimi boş hissediyorum.

On beş dakika içinde bir arabanın beni almaya geleceği de dahil olmak üzere detayları sıralıyorlar.

Telefonu kapattığımda Steven . Danimarka sokağındaki otelin önünde sadece Axel ve ben vardık.

Kaşlarımı çatıyor çünkü yanıma doğru yürürken ifadesi değişiyor. Sinsi gülümsemesi kayboluyor, yerini soru işaretleri alıyor. Bana ulaştığında, temkinli görünüyordu. " oluyor?"

Boğazım konuşamayacak kadar daraldı. Midem bulanıyor. Bu çok aptalca. Bu kadar duygusal hissetmemeliyim. "Gitmek zorundayım. Paris'e gidiyorum..." Sonraki kelimeleri . "On beş dakika."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Gözleri şaşkınlıkla titriyor, hatta belki de incinmiş.

"Öyle mi?" Çabucak açıklıyorum ve "Özür dilerim" bitiriyorum.

Ama bu kulağa çok zayıf geliyor. Ama başka ne diyeceğimi bilmiyorum. *Belki birkaç ay sonra seninle çıkmayı teklif edecektim ama gitmem gerek.*

önce bunu söyleyemem. Kendi başıma çözemediğim bir şeyi ona soramam.

Özellikle de siyah bir şehir arabası planlanandan önce kaldırıma yanaştığında. Şoför atlar ve bir tabela tutar.

Valentine.

Huxley yok.

Sadece ben

varım.

Vedalaşmaya bile vakit yok. Zil masasından çantamı almam gerekiyor. Aceleyle içeri girip eşyalarımı sonra girişin hemen dışındaki kaldırıma dönüyorum. Axel hâlâ burada ama artık şoka girmiş gibi görünmüyor.

Sakin görünüyor. Kontrollü. Otelin dış cephesine yaslanırken yüzünde *beni rahatsız eden bir şey yok ifadesi* var.

"Bu gece için üzgünüm," diyorum, ama bu ancak durumu açıklıyor. Umursamaz bir el sallıyor. "Önemli bir şey değil."

Ama bu büyük bir olay, çığlık atmak istiyorum. Ama o daha önceki Axel gibi görünüyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Şaşkın bir şekilde "New York'ta görüşürüz." diyebildim.

Sonra bir aşk romanındaki kendinden emin, mesafeli bir kahraman gibi çenemi kavırıyor ve dudaklarıma hızlı, son bir öpücük konduruyor.

Final. Final gibi.

"Bu eğlenceliydi. New York'taki işimize geri döneceğiz," diyor ve . "Planladığımız gibi."

Sadece yolculuk için kinayesi sona erdi. Biz de öyle.

Kendimi sarsılmış ve hissederek arabaya doğru kayıyorum. Araç havaalanına gitmek üzere yola çıktı.

Yüzümü pencereye dönüp arkama bakıyorum ama Axel çoktan uzaklaşmış.

ROMANTİZMİN BOKU ÇIKTI

Hazel

Önceki beyanımı gözden geçirmem gerekiyor.

Paris'te geçireceğiniz bir gecede asla yanlış yapmazsınız... tabii otel yatağınızda aptal aptal pencereden boş boş Seine Nehri'ne bakmıyorsanız.

Boş hissediyorum. Üzgün. Ve tamamen kafam karışık. Ne haltlar ?

Kopenhag'da otelin önünde o son iki dakikayı oynadım. Paris'e giden kısa uçuşta tekrar tekrar oynattım. Otele arabada tekrar tekrar oynattım. An Open Book'un kitabevi müdürüyle yemek yerken ve o beni yarına hazırlarken tekrar tekrar oynattım.

Ama yine tek başıma, ay ışığı şehrin üzerinden süzülürken, hala . Axel çok...

Axel 1.0.

Derin bir iç çekerek telefonumu elime , belki aramış, mesaj atmış ya da ne bileyim, ömür boyu kahve içebileceğim bir hediye çeki göndermiştir ekranı kontrol ediyorum. Ya da belki ton balığını her zaman benim için tutacağını söyleyen bir not. Onun yerine, annemden gelen bir not dışında mesajlarım boş.

Anne Valentine: Tek bir not bile almadığıma göre seyahatinizde gerçekten harika vakit geçiriyor olmalısınız.

Ben kötü bir kızım. Seyahatleyken ona ulaşamadım. Ama notunu gülen bir yüzle bitiriyor, bu yüzden bana gerçekten kızgın olmadığını biliyorum.

Belki de ona ihtiyacım olduğunu biliyordur. Annemin sezgileri. Paris'te saat geç oldu, gece yarısına doğru ilerliyor. Ama Connecticut'ta akşamın erken saatleri ve muhtemelen Wistful'da sahibi olduğu bahçe dükkanını yeni kapatmaya başlamıştır.

Göğsümdeki ağrı tek başıma atlatamayacağım kadar şiddetli, bu yüzden

onu aradım. Hemen cevap verdi. "Hey, harika vakit geçiriyor musun?"

Kalbim hıçkırıyor. Ama gözyaşlarımı yutuyorum ve boğuk bir sesle, "Anne, sence ben çok mu kötüyüm?"

romantizmde rekor mu?"

Bir kapı gıcırıyor. Ofisinin kapısını kapatıyor olmalı. "Tatlım. Tabii ki hayır." Ne? Bunu nasıl söyleyebilir? "başarısız ilişkiler silsilesini gördün mü?" Yumuşak ve sempatik bir şekilde gülüyor. "Bu hepimizde var."

Doğru, doğru. Ama benimkinin utanç verici derecede kötü olduğunu anlamıyor mu, özellikle de ne iş yaptığım düşünülduğünde? Yorganın üzerindeki görünmeyen tüyleri . "Ama ben ukala, ulaşılmaz erkekleri seçiyorum. Beni aldatan erkekleri . Sadece kendilerini önemseyen erkekleri seçiyorum."

"Ve her birinden ne istediğiniz ve ne istemediğinize dair bir şeyler öğreniyorsunuz. Ben yaptığım bir dizi hatadan kesinlikle öğrendim."

İyi bir noktaya ama dinlemeye hazır olduğumdan emin değilim. "Ben çok boktan bir yalancıyım." Dramatik bir şekilde yatağa uzanıyorum ve otel odasının süslü tavanındaki tabloya bakıyorum. Fırfırlı elbiseler giymiş kadınlar bahçelerde salınıyor. Çok Fransız. "Mutlu sonlar satıyorum, bir de bana bak." Kendimi üzgün ve aptal hissediyorum. "Flört ve aşk konularında bocalayıp dururken bu fantastik romantik kitapları nasıl yazabilirim? Daha iyiye ama şey bilmiyorum."

Bugün klasik bir örnekti. Axel'in öyle bir şey söyleyeceğinden emindim ki eriyip gidecektim, sonra o an paramparça oldu ve Kopenhag'daki otelde ne yapacağımı bilemedim.

Her şeyi yanlış mı okudum?

Muhtemelen.

Max'le ilgili her şeyi yanlış anlamışım.

Ama gerçekten, en iyisi bu. Yeniden dirilen ortaklığımızı mahvetmemek için trende söz vermiştik. Aşkta neden kötü olduğumun bir önemi var mı? Bir yere kadar gidebileceğimiz konusunda anlaşmıştık ve son durağa ulaştık.

"Ah tatlım. Kendine çok yükleniyorsun," diyor annem, nazik ve şefkatli bir şekilde. Sesi, küçükken saçlarımı okşayan bir el gibi geliyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. gözyaşları birikiyor. Sözleri yaralı kalbimi tam ortasından vuruyor.

Başka biri bana sert davrandı. Hayatım boyunca başka biri bana sert davrandı. Annemi inciten adam. Onu aşağılayan adam. Onu kontrol eden adam. Kötü kalpli, yoksun babamı düşündükçe gözlerimi biraz daha sıkıyorum.

Ben de onun gibiyim. Ama... *benimle*.

Ben konuşamıyorum bile ama annem devam ediyor. "Ama belki de ," diye devam ediyor ve gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Ama nasıl olmayacağımı bilmiyorum," diyorum, sesim kırılıyor. Bildiğim tek şey kendimi yargılamak.

"Bence . Sadece kendine karşı da..." durdu, bir süre düşündü, "Başkalarının olduğunu gördüğün sert olman gerektiğine kendini inandırırıyorsun."

Şimdi onu suçlamamaya dikkat ediyor. Belki de bu iyileşmesinin bir parçasıdır. Hayatına devam etmesinin. "Ama ya da hayatta mükemmel olmak zorunda değilsin," diye ekliyor.

"Mükemmelin yakınından bile geçmiyorum," diye .

"Hazel, herkesi kazanmak istiyorsun. Herkesi mutlu etmek istiyorsun -okuyucularını, arkadaşlarını, çıktığın insanları. Ama özellikle de kendini. Yazma sebebin bu. Ne zaman yeni bir aşk romanı yazmak için otursan, dünyayı yeniden yaratıyorsun. Nihayetinde onu harika bir şeye dönüştürürsünüz. Ama sen kırık değilsin. Kendine bozuk olduğunu söylemeyi bırakmalısın. Kötü seçimler yaptığını. Sadece seçersiniz, sonra öğrenirsiniz ve ilerlersiniz."

Daha fazla gözyaşı doluyor içime, sonra yanaklarımdan aşağı kayarak dökülüyor. "Neden bu kadar haklı olmak zorundasın ki?"

Nazıkçe gülüyor. "Çünkü ben de aynı şeyi yaptım. Geri almak biraz aldı. Ama ben yaptım. Dur

Kendinize bu romantizm içinde iyi olmadığınızı söylüyorsunuz. Ayrıca, bir romantik yazarın aşık olması gibi bir zorunluluk yok. Bunu kendinize yüklemeyin. Taşması ağır bir yük olmalı."

Omuzlarım kurşun gibi. Kalbim beton gibi. Belki de haklıdır. Kendimi yargılamak için zaman harcadım. Sahtekâr gibi hissederek. Dünyayı memnun etmek istiyorum.

Ama bu sadece bir parçası. Artık kendime sert davranmak istemememin başka bir nedeni daha var. "Romantizmin içine etmek istemiyorum çünkü..." Boğazım düğümleniyor. "Çünkü bir adam var ve ben ona aşık oldum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Ona daha fazla ayrıntı veremedim, "İyi bir adam mı?" diye sordu.

Bana aşık olup olmadığını şaşırdım. Ne bile sormuyor. Belki *tek* benim onun seçimi hakkında ne hissettiğimdir.

Kalbimin derinliklerinde Axel'in benim için iyi olduğunu biliyorum. Birlikte harika olduğumuzu da biliyorum.

Ve şu anda başka bir şey daha biliyorum. *Ten Park Avenue* konusunda kendime *çok* yüklendim. Yazmamızı beklediğim katı yol hakkında - birbirimize karşı hissettiğimiz duyguları harekete *geçirmek istediğimde* harekete geçmeden ve eminim ki o da bunu yapıyor.

Eğer yaptığım her seçimi yargılamak zorunda değilsem, belki de yazma ortağıma aşık olma eylemini yargılamak zorunda değilimdir. Ve belki de bu romantizmin etrafına sınırlar koymam da gerekmez.

Ya her şeye sahip olabilir, her şeyi deneyebilir, her şeyi yapabilirsek?

Yıllardan beri ilk kez barikatlar yerine olasılıklar görüyorum. Katı kurallar yerine geniş açık yollar.

Annem haklıydı. Her şans yeni bir şanstır. Her hata öğrenmek için bir fırsattır. Her gün değişebiliriz.

Ve her hikaye yeni bir başlangıçtır. Axel ve ben her şekilde yeniden başlayabiliriz. Çalışma şeklimizi yeniden yazabiliriz. Kendi dünyamızı yeniden yaratabiliriz. Ortaklığımızı mahvetmek zorunda değiliz. Yeni bir ortaklık kurabiliriz. Biz aşık olan ilk ortak yaratıcılar değiliz. Sonuncusu da .

Tabii bana aşıkta. Umarım

öyledir.

Çünkü ona çok aşığım.

Sonunda anneme basit bir "Evet, o iyi bir adam" cevabını veriyorum.

Biraz daha konuşuyoruz, sonra dükkânı izin veriyorum ve bir haftadır hiç olmadığım kadar yalnız hissederek pencereden dışarı bakıyorum.

Ama aynı zamanda kendimi bu odaya girdiğimde anladığımdan biraz daha fazla anladığımı hissediyorum.

Ve belki, sadece belki, geleceğimi görebiliyorum.

ŞANSLI ADAM

Axel

Bu çok
eğlenceli.

Hayır.

Bu gece yapmak istediğim son şey Kopenhag sokaklarında tek başıma dolaşmaktı. Ama her zaman istediğinizi elde edemezsiniz ve hayat böyledir.

Uzun boylu kadın ve dolu bir kaldırım kafesinin önünden geçiyorum, bira içip birbirleriyle eğleniyorlar. Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Belki bütün gece dışarıda kalırım. Bu lanet şehirden erken bir uçuş bulamadım, o yüzden bunu bir iş gecesine dönüştüreceğim. Önümüzdeki birkaç saati sabaha kadar Kopenhag'da dolaşarak geçireceğim.

Başka ne yapabilirim ki? Hazel'a aşk sözcükleri kusarak fiskiye dileğimi mahvedemem. O *yeniden doğdu*.

Şehirde dolaşırken etrafı kaydediyorum, telefonumla fotoğraf çekiyorum, bir uygulamaya notlar yazıyorum. Tüm bunlara daha sonra Brooks bu şehirdeki bir kötü adamdan kaçmak zorunda kaldığında geri döneceğim.

Belki orada bile yapar. Evet. Caddenin karşısında, limanın yanında.

Köşedeki kırmızı ışıktaki bekliyorum, sonra şehri saran kanallara doğru ilerliyorum. Bir köprünün kenarında durup gece için teknelere bakıyorum; sarayların, opera binalarının ve Hazel'la birlikte görmek istediğim tüm manzaraların yanından geçen tekne turları için kullanılan teknelere.

Neden burada durmak zorundaydım ki?

Bu kadar. Bir sonraki kitabımdan tekne turlarını çıkarıyorum. Özellikle de kahramanın uzun süredir aşık olduğu kadını öptüğü ve bu öpücüğün onun tüm kafasını, kalbini ve evren algısını alt üst ettiği tekne turlarını.

Bunun yerine Brooks buraya gelecek ve kötü adamdan kaçmak için köprüden atlayıp hemen aşağıdaki bir motorlu tekneye binmekten ve sonra da havalanmaktan başka yolu kalmayacak.

Tıpkı bu öğleden sonra yaptığım gibi, Hazel beni terk edemedi ondan uzaklaştım.

Çok mu iç gözlemci?

Başımı sallıyorum, şüphenin getirdiği rahatsız edici düşüncelerden rahatsız oluyorum. Her türlü duyguyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında daha fazla not yazarken yumuşak, derin bir ses düşüncelerimi bölüyor.

"Dur tahmin edeyim. Düşünüyorsun."

. Bu Bettencourt. Onun nesi var? Adam gerçekten ortaya çıkıyor.

Milyarder süper güçleri.

"Burada ne yapıyorsun?" Sanki çapraz sorgudaymışım gibi .

"Yakınlardaki akşam yemeğini yeni bitirdim." Oh. Tamam, yani gerçekten ortaya çıkmadı. Bu sadece bir tesadüf. Yıldızların aydınlattığı nehre doğru el sallıyor. "Ve seni suya bakarken, hayatın, aşkın ve edemediğin bir kadının düşünürken gördüm."

Çık şu lanet kafamdan. "Bunu neden yapayım ki?"

"Tam bir romantik olmanın mesleki tehlikesi" diyor. Bu bir soru bile değil. Sadece bir ifade.

. "Ben romantik değilim."

Tamam, istediğin gibi olsun der gibi gülümsüyor. "O zaman belki de tanıdık gelmiştir. Oraya gitmiştim.

Ben yaptım. Dün gece Paris'te yaptım. Bazı şeyleri hallettim."

Onun için yazdığım karakter biyografisi de tamamen yanlıştı. Milyarderlerin bir gecede her şeyi çözmesi gerekmez. "Sen mi ?"

"Evet. Hayatta en çok istediğim şey gibi." Bakışları sanki birini arıyormuş gibi restorana doğru kayıyor, gözlerinde umut var.

"Bu gece sadece araştırma yapıyorum. Hepsi bu," diyorum, daha fazlasını itiraf etmek istemediğim için kesin ve kararlı bir şekilde. Evime çok yakın olan birine kalbimi açmak istemiyorum.

"Araştırma da iyidir. Bunda yanlış bir şey yok," diyor cömertçe. Bana bir çıkış yolu veriyor.

Şu anda prensip olarak ondan nefret ediyorum. Çünkü onda kendimi görüyorum. Ya da belki de saniyeler sonra Amy onun yanına doğru ilerlediğinde kim olmak istediğimi görüyorum. Benden uzaklaşıyor, sadece ona bakıyor. Amy ona katıldığında, onu öpüyor. Çabuk. Belirleyici. Kız onun. Sonra bana dönüyor, bir kolunu ona sıkıca sarıyor. "Araştırmada iyi şanslar Axel. Umarım seni bir cevaba ulaştırır. Ve teşekkür ."

"Ne için?" Az önce yaptığımız değiş tokuştan mı bahsediyor?

"Yazdığınız kitaplar için. Yol şey için. Bu tura yol açtılar. Yayıncının bu tur için bu harika kadını işe almasına yol açtı. Onun hayatıma girmesine yol açtı. Beni düşünmeye itti ama uzun sürmedi."

Amy güler ve sonra onun elini sıkar. "Tanrıya şükür uzun süre düşün, Jay." "Sen ve Hazel bu turnede olmasaydınız, Amy'mle hiç tanışamayabilirdim," diyor.

Sonra iyi geceler diyor ve trende sadece birkaç gün geçirdikten sonra aşık olduğu kadınla birlikte uzaklaşıyor.

Şanslı adam.

Çok kolaymış gibi gösteriyor.

DOĞUŞTAN APTAL

Hazel

Ertesi sabah dişlerimi fırçalarken annemin sözleri çıkmıyor.

Ya da onlara saldır.

Kendime karşı çok sertim.

Kendimi dövüyor, yargılıyor ve azarlıyorum.

Bu yüzden bugün farklı bir seçim yapıyorum. Kalbime karşı dişlerime karşı olduğum kadar sert olmak zorunda değilim. Fırçalamayı hafifletiyorum ve belki de geçmişim yüzünden kendimi hırpalama şeklimi de hafifletmeyi öğrenebilirim.

bitirdim ve öğleden sonra dışarı çıkmak için giyindim. Rachel'ı öğle yemeğinde buluşmaya ikna ettim.

Bluzumun düğmelerini ilikleyip saçlarımı kuruttuktan sonra hızlıca yakındaki birahaneleri Google'da aratıyorum.

Fransızca yemek kelimesinden adını alan bir restoran bulduğumda kahkahalara boğuluyorum. Bu isim, geçen ay New York'ta Axel'le tekrar karşılaştığım restorana stil olarak çok benziyor-Menu. Ona başka bir minimalist isimli restoran bulduğumu söylemek istiyorum. Tıpkı ona tatlı rakun şarabından bahsetmek istediğim gibi. Ve ona dün gece yatakta onsuz ne kadar sefil olduğumu anlatmak istediğim gibi, bir yorganın etrafına sarılmışım ve onu çalacak kimsem yoktu ve sabahları pancar, antep fıstığı ya da baş toplayıcılar hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Menu'deki geceyle ilgili en çok hatırladığım şey, o nasıl hissettiğim. Gittiğini görmekten nefret ettim.

Onun gidişini görmekten hep nefret etmişimdir.

Dün ben de dayanamadım.

Ama yakında bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorum. Farklı bir seçim yapmayı. Axel Huxley ile yepyeni bir geçmişe sahip olabilirim. Onunla birlikte oluşturduğum yeni bir sicil.

Kendisi de yeni bir başlangıç yapan arkadaşım ile buluşmak üzere Le Marais'ye doğru yürürken, Paris yaz güneşi omuzlarımı ısıtırken, kendimi yeni bir hikâyeye başlarken hissettiğim gibi hissediyorum.

yazmamı bekleyen boş bir sayfa var.

Popüler mahallenin hareketli sokaklarında yürürken, butiklerin ve havalı kafelerin önünden geçerken kız kardeşimi . Cevap verdiği anda büyük bir coşku ve heyecanla "Axel konusunda haklıymışsın" diyorum.

Bu sözleri söylemek bir rahatlama ve keyif. Veronica'nın nefesi kesildi. "Onu nasıl becermek istediğini mi?" "Bu ve hemen hemen diğer her şey," diyorum gülerek.

Onu göremiyorum ama çenesinin düştüğünü biliyorum. "Sen ve Axel Huxley? Bu biraz çılgınca.

ona aşık oldun." Sesi şaşkın ama aynı zamanda mutlu geliyor.

Onda da yargılama yok. Eskiden ondan nefret ettiğim gerçeğiyle nasıl barıştığımı sormuyor. Sadece kararına güveniyor. Tıpkı benim kendi kalbime güvenmem gerektiği gibi.

"Yaptım," diyorum.

"Peki ne yapacaksın?"

"Asıl soru bu," diyorum ama cevabı bulmaya başlıyorum.

* * *

Zeytin ve peynir yerken Rachel'a vahiyimi anlatıyorum. "Sanırım geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi," diyorum, biraz gergin ama bir o kadar da heyecanlıyım.

Titriyor. "Kulağa korkunç geliyor."

"Biliyorum."

"Özellikle de kendi geçmişiniz söz konusu olduğunda. Kendi sorunlarınız. Kendi acılarınız."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Çünkü ayrılığımızı geride bıraktığımı fark ettim. Bunu günler önce aşım. gereken şey bu değil. Kendimle ilgili tüm bu eski inançları bırakmam gerekiyor. Ama hazırım, sonunda. Sanırım onu New York'ta gördüğümde, bunu ona bildiğim tek yolla anlatacağım."

"Ne tarafta?"

Nefes alıyorum, dostça bakışlarını karşılıyorum. "Ona bir hikaye yazacağım. Ve onu bir daha gördüğümde ona göstereceğim."

Gülümsüyor, bir arkadaşın sıcak destekleyici gülümsemesi. "Şu bak."

Şu halime bak. Bir Avrupa seyahati ve ben kendimi geride bırakmaya hazırım.

TABİİ Kİ BİR ÇEŞME

Axel

Sekiz saat sonra .

"Şehir dışına çıkıp uçuşunu değiştirmenin daha kolay olacağını düşünürdün," diye homurdanıyorum Cartera telefonda, bir yandan kahvemi yudumlarken bir yandan da dün bisiklet turunda geçtiğimiz çeşmeye doğru ilerliyorum.

"istediğin için kolay olacağını sanırsın," diyor Carter, spor yaparken tüm soğukkanlılığıyla, telefon görüşmemizin arka planında pompalı müzik sesi var.

"Siktir git," diyorum, çünkü lanet olsun, kardeşim beni çok kolay anlıyor.

"Sen de siktir git. Ayrıca, *senin siktiğimin küçük kardeşim* anlamına *geldiğini* de biliyorum."

Homurdanıyorum, meydan okuyorum. Ama aynı zamanda çok meraklıyım. Yemi yuttum. "Kaçmak istediğimi nereden çıkardın?"

"Canına ettiğinde gemiden atlamayı seviyorsun," diyor basit ve lanetleyici bir değerlendirmeye. Sokağın köşesinde adımlarımı yavaşlatıyorum, çeşme bir blok .

İnkâr etmek istiyorum, ama lanet olsun. İnkâr edemiyorum. "Seni sik kafalı." Gülüyor. "Hazel'dan kaçıyor musun?" "Hayır," diye hızlıca ısııyorum, sonra iç pes ediyorum. "Evet." "Neden?"

Neden sorusu saatin, haftanın, tüm yılın sorusudur. Bu benim hayatımın sorusu. "Çünkü birlikte çalışıyoruz, çünkü kendime bir söz verdim, çünkü bir çeşmeden dilek diledim." Ama bu sadece yüzeyi çiziyor. "Çünkü okurlarımızı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Çünkü herkesi kandırmak istemiyorum." burada. Acı gerçeğin özü.

Başkalarını kandırmak istemiyorum ama kendimi de kandırmak istemiyorum. Bir iz olmak ya da başkalarını bir iz haline getirmek istemiyorum.

Bu da demek oluyor ki... Kapana kısıldım. "Ve?" Carter soruyor.

Ona yolculuğun tüm hikayesini . Hazel ve benim. Söyleyecek başka ne var ki? "Ve ne? Az önce sana cevabı verdim."

"Güzel. Bu mükemmel bir adım. Ama bir tane daha at."

Taş öküzlerin saban çektiği ve bir İskandinav tanrıçası tarafından yönetilen devasa Gefion Çeşmesi'ne ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum. Orada bir yerlerde benim hayatım için bir metafor var. "Bir sonraki adım yok," diyorum.

Ya da belki metafor yoktur. Belki de anlamsız bir sabanı çekmeyi bırakmalıyım.

Spor salonunun bitmek bilmeyen merdivenlerini tırmanırken oflayıp pufluyor. "Bu kadar yaklaştın ve duracak mısın?" Sesi şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramış çıkıyor. "Zirveye ulaşmadan yazmayı bırakıyor musun?"

"Hayır. Belli ki."

" zaman işi bitir Axel. Söyle ona. bırak. Sadece durmayı bırak," diyor ve ben . "hukuk fakültesi değil," diye karşı çıkıyorum, ama bana yönelttiği her değerlendirmeye

savunmalar .

"Öyle olduğunu söylemedim," diyor ve kararlı. Eğilip bükülmüyor. "Tek , uzun onun için deli olduğun ve bu kadar yaklaşmışken kendini ."

"nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Çünkü kendini korumak için onu dışarıda bırakman gerektiğini düşünerek kendini kandırdın."

Yutkunuyorum, kendimi çıplak ve utanmış hissediyorum. Ona karşı koyamıyorum. Yapacak bir hamlem yok çünkü o bir kez daha haklı. Belki de bir çeşme üzerindeki dileğimin uzun vadedeki sonucu kendi kendimin işareti olmamdır. Homurdanıyorum, sonra mırıldanıyorum, "Ne yaptığımı tam olarak bilmen çok sinir bozucu."

Derin ve tatmin edici bir kahkaha atıyor. "Ona nasıl hissettiğini söyle. Sadece hikayeyi bitir."

Sanki ettiğim her şeyi geri alabilecekmişim gibi bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ama geri almama gerek yok. Hazel beni çoktan affetti. Çoktan hayatımıza devam ettik. Yeniden başladık. Ama sonra daha önce yaptığım şeyi yaptım, *durdum*.

Dün giden o olabilir ama benim soğuk, umursamaz vedamla çekip giden bendim.

Gitmeyi bırakmalıyım. Ve riski ne olursa olsun ona doğru yürümeye başlamalıyım. Bu dileğimi daha fazla gizli tutamam. "New York'a döndüğümde ona onu söyleyeceğim," diyorum ve Carter okyanusun ötesinden yavaşça alkışlıyor.

bir boğaz temizleniyor. .

Jackie . Sarışın kitap aşığı bir sırrı varmış gibi gülümsüyor. "Ona daha önce söyleyebilirdin."

Alecia ve Maria da onunla birlikte. Aramayı çabucak sonlandırıyorum, sonra biraz şaşkınlıkla soruyorum, "Beni nasıl buldun?"

Alecia gözlerini deviriyor ve taşın üzerinde dans eden suyu, sonra da altında madeni paraları işaret ediyor. "Burada olabileceğinizi düşündük. Fıskiyelere karşı bir ilgin var." Sonra gülümsüyor ve "Ve Hazel için." diyor.

Herkes beni anladı mı? Belki de kimseyi kandırmamışımdır. Güzel. Bu çok iyi. Hem de çok iyi.

"" diye itiraf ediyorum. Duygularımla savaşmayı . "Ona aşığım." Jackie

ciyaklıyor. "Bu çok harika."

"Ne yapabileceğini umursamıyorsun-"

Jackie başını sallar ve çeşmenin taş kenarına vurur. "Otur ve bir plan ."

İşte bu kadar. Bir kitap için endişelenmiyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de değilim.

Bu yüzden bir çeşmenin kenarına oturuyorum ve bir plan yapmama yardım etmelerine izin veriyorum. Tek başıma plan yapmak zorunda kalmamam güzel.

KAHRAMAN

Hazel

"Bu dairede hiçbir şeyi paylaşmamızın imkânı yok. Ne bir yemek, ne bir yatak, ne de birlikte tek bir an bile. Sözlerimi bir kenara not edin," diyorum ve *The I Do Redo* kitabının açılış bölümünü okuyorum.

Sayfaya bakmama bile gerek yok. Bu satırları ezbere biliyorum.

Ama yine ciltsiz kitabı dramatik bir şekilde kapatıyorum ve mağazadaki etkinlik odasının önünden kalabalığa gülümsüyorum. Açık Kitap tıklım tıklım. Paris'in göbeğindeki kitapçıda sadece ayakta durulabiliyor.

"Sanırım bir şey paylaşıp paylaşmayacaklarını göreceğiz," diyorum nazlı bir gülümsemeyle, sonra sahnede fısıldıyorum, "Bir öpücük gibi."

Birkaç katılımcı güldükten sonra kitabevi müdürü etkinliği izleyicilere açıyor. "Devam edin ve girin. Müdür yardımcım bir mikrofon getirecek ve sorularınızı alacak."

Kopenhag'da kalmak istememe rağmen burada olduğum için çok mutluyum. Bir son dakika etkinliği için gelen tüm bu insanlar için minnettarım. Elbette Axel ile bir gece daha geçiremeyebilirdim ama hayatın size ikinci şanslar vermek gibi bir huyu var. Sadece fark etmeli ve değerlendirmelisiniz. Ben kendiminkini kullanmayı planlıyorum. Hatta belki yarın gece New York'a indiğimde. Evine uğrayıp bu öğleden sonra onun için yazdıklarımı okuyacağım.

Şimdilik, olası *bir biz* düşüncesini kafamdan atıyorum ve bu akşam imzalayacağım kitap, üzerinde çalıştıklarım, *The I Do Redo*'daki en sevdiğim an ve sonra beni hiç şaşırtmayan bir soru hakkındaki soruları yanıtlıyorum.

Fransız bir okuyucu "Axel Huxley ile Lacey'nin kitabı üzerinde çalışmaya başlayacağınız için heyecanlı mısınız?" diye soruyor.

Ona yeni fikrimi gösterdiğimde ne derse desin, onunla çalışacağım için son derece heyecanlıyım. Ve sözleşmemize ve umarım kalplerimize saygı göstermenin bir yolunu bulacağımızı da biliyorum. "Sabırsızlanıyorum" diyorum. Aslında, bugün sadece onun gözleri için bir sahne yazdım. Kapakları çalan, kelime oyunları oynamayı seven ama sonra ona bir şans daha verip vermeyeceğini ve ton balığını tutup tutmayacağını sorduğunda son derece savunmasız olan bir kadın kahramanla yepyeni bir sahne. Cilalanması gerekiyor ama bunu yarın eve dönerken uçakta . "Karakterleri nereye götüreceğimize dair pek çok fikrimiz var."

"Sıradaki soru." müdürü etkinlik alanının arka tarafındaki birini işaret eder.

Önce kim olduğunu göremiyorum ama sonra tanıdık bir sarışın Book Besties tişörtü giyerek koridora giriyor.

"Merhaba! Kahramanın kadın kahramana uzun aşık olduğu bir aşk romanı hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum." Jackie'nin dudaklarında bir gülümseme belirir.

Bu rastgele bir soru ama dürüstçe cevap veriyorum. "Elbette. İlk onun düşmesi her zaman güzeldir."

Sonra Alecia ortaya çıkıyor ve Jackie'den mikrofonu kapıyor. "Belki de birbirlerini bir süredir tanıyorlardır. Hatta birlikte çalışmışlardır?"

Daha açık konuşuyoruz ama nereye gittiğimizi bilmiyorum. "Buna açığım," diyorum temkinli bir şekilde, merakla.

Maria da oradaydı ve mikrofonu kaptı. "Ve sonunda ona duygularını herkesin önünde söyleyecek cesareti buluyor."

Bu senaryo gibi.

Kalbim saatte yüz mil hızlanıyor. Bütün noktaları birleştirmeli miyim emin değilim ama istiyorum.

"Ve sonra ona söyler."

Bu o. Kalabalığın içinde bir yerde. O hışırtılı, seksi ses kalbime saplanmış bir ok gibi.

"Ona ne söyleyecek?" Onu ararken zar zor nefes alarak soruyorum. Axel bir adım öne çıkıyor ve Maria mikrofonu ona uzatıyor.

O gerçekten burada mı? Paris'te mi? Bir kitapçada mı? Bütün bu insanların önünde bana doğru mu yürüyor? Evet, evet, evet, evet.

"Sana dileğini söyleyecek," diyor Axel, derin mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Kalbim boğazımda atıyor. Duygular içimden taşıyor. Dev bir umut siniri gibiyim. "Bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim. Çünkü gerçek oldu," diyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor masada bana yaklaşırken, bakışlarını benden hiç ayırmadan. "Bu yolculuğu sana karşı ne hissettiğimi söylemeden geçirmeyi dilemişim ve . Yani, çoğunlukla. Ama şimdi bunu bozacağım. Seni seviyorum. Sana yıllar önce aşık oldum ve sonra bu hafta sana yeniden aşık oldum. Ve belki de tüm dilek kurallarını çiğniyorum ve belki de bu benimkinin gerçekleşmeyeceği anlamına geliyor-"

Ayağa fırladım, masanın üzerinden uzandım ve yüzünü tuttum. "Ben de sana aşığım."

Gülümsemesi orman yangını gibi yayılıyor. "Öyle mi?"

"Sana o kadar aşığım ki, sana bir hikaye yazdım."

"Sana o kadar aşığım ki bütün bir kitapçıya söyledim," diyor gösteriş budalası. "Sana o kadar aşığım ki yarın New York'ta söylemeyi planladım."

"Sana o kadar aşığım ki bugün söylemek için son dakikada Paris uçağına atladım."

Ve artık rekabetçi canavar oyunları oynamama gerek yok. Çok mutluyum. "Sen kazandın."

Ama masanın etrafında koşuşturup onun muhteşem dudaklarını öptüğümde, ikimizin de kazandığından eminim.

Bir kitapçada kalabalığın önünde öpüşürken herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Öpüşmeyi kestikten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve "Bu gece odanda kalabilir miyim?" diye fısıldıyor.

O kadar gülünç derecede mutluyum ki onu tekrar öpüyorum. "Sanki başka bir yerde kalmana izin verecekmişim gibi, seni seksi pislik."

Aptalca gülümsüyor ve parmaklarının tersini yanağımda gezdiriyor. "Dileğin neydi, tatlım?"

Axel bu kez yepyeni bir şekilde söylüyor, sevgi ve şefkat dolu. Bu sevgi dolu lakabı tekrar tekrar duymak istiyorum. "Seninle iyi bir yolculuk yapmak için. Ve yaptım da."

"Sanırım bazı dilekler gerçek oluyor," diyor.

"Kesinlikle öyle."

Sonra etkinliği bitiriyorum ve aşk hikayemin kahramanıyla ayrılıyorum.

VEX ME

Hazel

Otele kadar yarıştık. Onunla yalnız kalmayı istiyorum.

Büyük jestler bir kızı . Belli oluyor. Ama onu öpmek istediğimde hızlı yürümek zor oluyor.

Dürtülerime boyun eğiyorum çünkü yapabiliyorum. Nehrin karşısındaki bir sokak elini çekiyorum, ışığın altında adımlarını durduruyorum. "İşte böyle bir şey. Hikayedeki o an. Kendimi... uçuyor gibi hissediyorum,"

diyorum, bunun benim hayatım olduğuna hayret ederek.

Takdirle başını sallıyor. "Romantizm yazarının tam bir ahmak olduğunu kim bilebilirdi?"

Göğsüne bir tokat atıyorum. "Kapa çeneni. Sen de böyle hissetsen iyi olur."

Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, Paris gecesinde beni yavaşça ve derinlemesine öpüyor, sanki onun da aynı şeyleri hissettiğinden emin olmak istermiş gibi. Öpücüğü kestiğinde mırıldanıyor, ", Hazel. Gerçekten istiyorum."

"Güzel. Şimdi öpücüklerinle dikkatimi dağıtmayı bırak ve beni soy."

Bluzumu çekiştiriyor. "Yani 10 puan için Tuileries mi? Parkta sevişmek mi istiyorsun?" Gözlerim

büyüdü. "Oyunumuzda puan mı alıyoruz?"

Alay ediyor, sonra parmağını sağ göğsümün kıvrımında gezdiriyor. "Evet. Puan alıyoruz, seni rekabetçi canavar. Kuralları ilerledikçe uyduruyorum. Parkta istiyorsan yaparsın. Teknede yapacaksın. Tuvalette yapacaksın" -duruyor, etrafı inceliyor, sonra alnını sokağın aşağısındaki işlek bir çeviriyor- "*şu barda*. Sert ve

duvara dayalı."

Titriyorum, onun hala aynı olmasını seviyorum. Aşık olduğum her şey onda var. Bana meydan okumaktan asla vazgeçmiyor ve ben de bunu istiyorum.

Bir elimle ensesine sarılıp saçlarının uçlarıyla oynuyorum. Saçını kestirmesi gerekiyor ve bu da hoşuma gidiyor. Tam ona göre. Biraz dağınık ve kenarları pürüzlü. "New York'a döndüğümüzde bu oyunu oynayabilir miyiz? Bir kitapta yapabilecekleri bir şey gibi görünüyor."

Alnını benimkine bastırıyor. "Sen ve senin bitmek bilmeyen kitap seksi ihtiyacın."

"Senin hatan. Beni onunla sen tanıştırdın," diye alay ettikten sonra ona seksi bir gülümseme gönderiyorum.

"Peki, yapabilir miyiz?"

"Bu oyunu her gün oynayabiliriz. Ama bu gece odada yapmamız gereken bir şey var" diyor, sesi gürültülü ve baskın.

Titriyorum. Şimdiden heyecanlandım ve bana ne yapacağımızı bile söylemedi. " söyle." "Sana göstermeme ne dersin?"

Elini tuttum ve koştum.

Evet, koşuyorum.

* * *

Kapı kapanır kapanmaz ona "Şimdi göster bana," dedim.

Yüzümü tutuyor, açgözlü bir öpücük için beni kendine çekiyor. Tutkulu, sahiplenici ve aynı zamanda... romantik.

Dudakları beni açıklıkla yutarken elleri şefkatle yanaklarımı kavlıyor. Bu tam Axel'e göre; sert ve talepkâr ama aynı zamanda tutkulu ve hassas.

Öpüşmeyi kestiğinde dudakları kırılgan bir sırtışı dönüşüyor. "Aslında bana bir şey göstermeni istiyorum."

"Evet?" Nefes nefese kalmış bir halde söylüyorum.

"Sikimi sürerken nasıl görünüyorsun." Kelimeleri kirli, ama sesi özlemle kalın. "Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum. Üstümde olmanı istiyorum. Üzerime tırmanmanı, üstüme çıkmanı ve beni derinlere almanı izlemem gerekiyor."

Alevler içinde kalıyorum.

Birkaç dakika sonra çok , hem de çok. Axel'e biniyorum, o da kalçalarımı kavlıyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Güzel," diye övüyor ve bu kelime bana neredeyse tuhaf geliyor.

"Bana daha önce hiç güzel dememiştin," diyorum ayağa kalkıp sonra inerken, içimde bir zevk patlaması yayılıyor.

Beni daha sert kavlıyor, daha derinden sikiyor. "Biliyorum," diye homurdanıyor.

Amaca yönelik. Kelime seçimi. Söylediği her şey kasıtlı. Bir anlamı var. Ama sonra zevk içimde yükseliyor ve artık düşünemiyorum.

Sadece bu yoğun kıvılcımları hissedebiliyorum. "Benim için göğüslerinle oyna," diyor.

Ben ona binerken, o bana vahşice bakarken, bakışları göğüslerimin üzerindeki ellerime sabitlenmişken, göğüslerimi okşayarak itaat ediyorum.

Çok sert nefes alıyor, neredeyse vahşi. Ve gözlerinde vahşi bir şey var. Birlikte yattığımız diğer zamanlarda görmediğim şey.

"Çok seksi görünüyorsun. Kendini çok iyi hissediyorsun," diyor çılgınca bir telaşla, sonra sanki duramıyor. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Bunu birçok kez arzuladım. Sana ihtiyacım vardı."

Sözleri içimde bir mutluluk fırtınasını ateşliyor. Sonra arasına uzanıyor, klitorisimi okşuyor ve beni uçuruyor.

Dünyam bulanıklaşıyor. İnliyorum, nefes nefese kalıyorum, tepeye tırmanırken haykırıyorum.

Sonra, orgazm azalmaya başladığında, beni sert bir hareketle ters çeviriyor, beni yatağa itiyor, bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor. Tekrar içime kayıyor ve serbest kalıyor. Kilidi açılmıştı. Beni vahşice beceriyor. "Yemin ederim Hazel," diye mırıldandı. "Sana çok ihtiyacım var. Seni çok istiyorum."

Ve bu çıplak itiraf üzerine titrer, sonra da durur.

sıkıca kavradım, onu kendime sımsıkı tuttum, boşalırken bastırılmış tüm duygularını hissettim.

Gözlerindeki buydu.

Aşk ve tutku. Şehvet ve yılların özlemi.

Çok gerçeküstü ve aynı zamanda çok harika. Ayrılıp temizlendikten sonra yatağa dönüyoruz.

"Bu... farklıydı," diyorum.

"Bir Hazel garip farklı mı?" Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Tuhaf iyi," diyorum, avucumu göğsüne koyarak teninin kaygan sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Özür dilemeden bakışlarıma karşılık veriyor. "Biraz... bunalmıştım."

"Fark ettim." "Öyle

mi?"

"Hoşuma gitti,"

diye ekliyorum.

"Şimdi sevdin mi?"

"Çok yoğunludun. Seksin yepyeni bir seviyesi gibiydi. Daha önce kendini tutuyor muydun?"

İç çekerek başını sallar. "Öyleydim. Mecburdum. Belli etmek istemedim. Seks sırasında *seni seviyorum* diye ağzımdan kaçırarak istemedim."

Kaşlarını çatıyorum, seks sırasında bunu duymak isteyip istemediğimden emin değilim. Ama söylemek isterse, sanırım benim sorun olmaz. "Şimdi söyleyecek misin?"

Alay ediyor. "Hayır. Bu . Ben sevimsiz değilim. Ayrıca bu bir metaforu Hazel."

Gözlerini deviriyorum, koluna vuruyorum. "Bunu biliyorum. Bağlamdaki ipuçlarından metaforu tespit edebildim. Ama sonra gerçeği bir metaforun içinde saklayıp saklamadığından emin olamadım."

Gülüyor, sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bu hissettiklerimin gerçeği. Ve ben sadece... tutmak zorunda kaldım." Kahkahası kesildi. Gözleri yoğun bir ciddiyete bürünüyor. "Artık kendimi tutmak istemiyorum."

Kalbim onun için daha çok çarpıyor. "Artık kendini tutma."

"Yapmayacağım," diyor, sonra sert bir nefes veriyor, uzun bir rahatlama iç çekişi, sanki sonsuza dek iç çekmeyi bekliyormuş gibi. Tüm bunları hissettiği kişi olmak çok alçakgönüllü bir şey. Tüm bu duyguları hak etmek istiyorum. Bu hayranlığı kazanmaya devam etmek istiyorum.

"Ben de kendimi tutmayacağım," diyorum ve sonra ona sarılıyorum. Ama hazır değilim. Aklımı başka bir şey kurcalıyor. "Bana ilk kez güzel dedin. Bana hiç güzel ya da hoş dediğini sanmıyorum."

Bu bir suçlama değil. Bu bir soru.

"Çünkü sana bu yüzden aşık olmadım," diyor basitçe. "Sana kim olduğun için aşık oldum, nasıl görüldüğün için değil."

Kalbim sıkışıyor. Yumuşacık ve yumuşacık. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Neyi zorlaştırıyorsun?"

"Tartışmayı sürdürmek için," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Tatlım, seni çok uzun bir süre kızdırmak niyetindeyim." "Bu bir tehdit mi?" Alay ediyorum.

"Bu bir söz. Sinirlenmeye, şaşırmaya, sinirlenmeye ve çıldırmaya hazır olun. Ayrıca çok iyi ve derinlemesine becerilmeye."

Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyorum. "Kendimi tutmayacağımı söylediğimi musun?" Alnında bir çizgi beliriyor. "Öyle mi?"

Sesi çok endişeli geliyor, ama bu endişeyi ortadan kaldırabilirim. Parmağımı o çizgide gezdiriyorum.

"Sarılmaktan nefret etmiyorum," diyorum itiraf edercesine.

Ve Axel Huxley kırılıyor. O kadar çok güler ki Sol Yaka bile duyabilir. "Bu tam sana göre." Sırtım göğsüne şekilde dönüyorum. "Sarıl bana."

"Mecbur kalırsam," diyor, sonra kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

* * *

Sabah kaldırımdaki bir kafede oturmuş kahvelerimizi yudumluyoruz. Parisliler işe, eğlenceye ya da okula doğru yürürken şehrin akıp gidişini izliyorum.

Axel'in kafası aşağıda, telefonuna eğilmiş. Yazdığım sahneyi okuyor.

Gergin değilim. Sadece burada olduğu için minnettarım. Bunu ona gösterebildiğim için mutluyum. Uzun değil, sadece bin kelime kadar.

İşini çabucak bitirir ve kafasını kaldırıp baktığında biraz şaşkındır. Oh, kahretsin. Çok mu duygusal davrandım? "Beğenmedin mi?"

Konuşmak için dudaklarını aralıyor ama hiçbir şey gelmiyor.

Oh, Tanrım. Axel asla susmaz. Kelimelerimin nesi var? Belki biraz düzenlemeye ihtiyacı var, ama alingan, otoriter, geveze kadın kahraman huysuz, , alaycı kahramana için erkeğin başından beri önünde olduğunu ve denemek istediğini söylediğinde, o bunu anlamıyor mu? Oh, hayır. "Çok peynirli ve sen peynirden nefret mi ediyorsun?" Yüzümü buruşturarak soruyorum. "*Ton balığını tutma* kısmı mı?"

Başını eğiyor, gülümsüyor, belki de utanıyor. Sonra yüzünü kaldırıyor. "O kadar çok seviyorum ki ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

O kadar büyük bir mutluluğa kapılıyorum ki ayağa kalkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onun kucağına oturuyorum. Kollarımı ona doluyorum ve sakallı çenesini öpüyorum. "Seni seviyorum."

Beni çekerken mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

ON PUAN

Axel

Bir hafta sonra

Son kahvemi de içtikten sonra bardağı, utanç verici büyüklükteki boş bardak yığınının ortasındaki lavaboya bıraktım.

Ama her neyse.

Onları kim görecektir? Mutfaktan çıkıyorum, postacı çantamı alıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Seni aptal. Hazel onları görecektir.

Domuz gibi yaşadığımı düşünmesini istemem. Çantamı yere bırakıp olay yerine geri dönüyorum ve kupaları yıkayıp kurumaları için bulaşıkliğa koyuyorum.

Sonra tekrar kapıya yöneliyorum ve yola çıkmadan önce bir kez daha evimi gözden geçiriyorum. Evet. Bu gece bir bayanın görmesi resmen kabul edilebilir.

Hanıme

ndi mi?

Siktir et

onu.

O sadece bir hanımefendi değil. O benim kadınımdır. Kız arkadaşım. Benim

büyük aşkımdır. Bu düşünceyle gülümsüyorum.

Binamın aşağısına inip asansöre adımımı atarken lanet olası sırtış yüzümden gitmiyor. Dostum Bridger

asansörde, yakut kırmızısı bir gömlek giymiş, telefonunu ediyor. Beni duyunca başını kaldırıp bakıyor. Sonra

tek kaşını kaldırdı. "Yüzünün nesi var senin?"

"Yüzümün nesi var?" Elimi kaldırıp kahve kalıntısı mı diye soruyorum.

Gözlerini kısarak beni iğare ediyor. "Ağzın komik bir şey yapıyor. Sanırım..." Şaşkınlıkla bakıyor. "Bu bir

gülümseme mi?"

Göt herif. "Evet. Aşık olduklarında dirsek üstü düşen erkek türlerinde yaygındır." Sonra daha geniş

sırıtiyorum. "Seninki gibi, sık kafalı."

Gülüyor, ama şimdi o da gülümsüyor. İkimizden ilk düşen oydu ve o ve kız arkadaşı Harlow birlikte

iğrenç bir şekilde mutlular. "İyi, beni kandırdın," diyor ve sonra bana geniş gözlü bir bakış fırlatıyor. "Peki,

kimi ?"

Asansör lobide yavaşlıyor ve binadan birlikte çıkarken ona söylüyorum. "Tek ve

sadece Hazel Valentine."

"Şaka mı yapıyorsun? Harlow kitaplarını sever."

"Harlow iyi bir zevke sahip."

"Onun kitaplarını ben de çok seviyorum. Onları şirketim için edinmeye çalışıyorum" diyor. Bridger bir TV prodüksiyon atölyesi işletiyor.

"İyi şeyler söylememi ister misin? Sanırım buna ihtiyacın olacak. Herkes Hazel'ın hikâyelerini istiyor," diyorum, dünyanın tüm gururunu hissederek.

"Elbette, ama dördümüz de yakında akşam yemeği yemeliyiz. Arkadaş olarak. Bir gösteriye gidelim." "Müzikalleri severim," diyorum sokağa çıkarken.

"Öyle mi?"

"Ben birçok gizemi olan bir adamım," diyorum.

"Öylesin, Huxley. Öylesin," diyor ve sonra omzuma vuruyor. "Mutluluğu iyi taşıyorsun." "Sağ ol ," diyorum, sonra ters yönle gidiyoruz ve ben Chelsea'de bir tanıdık bir uğrak yeri.

Bir zamanlar kira ödediğim bir kahve dükkanı. Hazel ve ben Big Cup'ta o kadar çok vakit geçirirdik ki kira bahşişi bırakırdık. Bahşiş kavanozuna haftada birkaç . Wi-Fi, kafein ve kışınizi park edecek bir yer bir yazarın ihtiyacı olan tek şeydir ve onunla çalışacağım için bunu tekrar ödemeye hevesliyim.

Tanıdık dükkâna yaklaştığımda nabzım hızlanıyor. Biraz daha hızlı yürüyorum ve o kızıl saçlı yeleyi gördüğümde hem özlem hem de huzur hissediyorum. Dükkâna girdiğimde, göğsümde gecekondlu hakları olan karşılıksız duygular yüzünden iki büküm ve paramparça olduğum zamanlara göre bu hoş bir değişiklik - huzur kısmı. O zamanlar, sahip olamadığım birini istemenin, birini gizlice sevmenin acısı beni diri diri yerd. Duygusal olarak uçurumun kenarına itildim, pişman olduğum korkunç kararlar verdim.

Eğer o yolculukta hayatıma geri ve neyin yanlış gittiğini ortaya çıkarmak için ısrar etmeseydi - kesinlikle, acımasızca ısrar etmeseydi - muhtemelen bu pişmanlığın beni canlı canlı yemesine daha fazla izin verirdim.

Tanrım, bizden ve benden asla vazgeçmediği için onu çok seviyorum.

Kapının kolunu tutup içeri giriyorum ve doğruca ateşli kızıl saçlı kızıma doğru yürüyorum. Dudağının kenarını ısırtıyor, deli bir kadın gibi tıkırdıyor. Kelimeler arasında kaybolmuş durumda ve bu çok güzel bir manzara.

Ona bu şekilde aşık olmaya başladım. Sert ve odaklanmış, yaratıcılığın nefes alan tezahürü.

mesafeyi kapatıp sandalyeyi kaptığım ve karşısına oturduğum anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp gözlerini kırıştırıyor. "Oh, ben-"

"Kahramanın kapıyı sadece havluyla açtığı bir sahne yazmak."

Bana "*keşke haklı olsaydın*" der gibi bakıyor. "bakarsan, hayır." "Sana inanmıyorum."

"kanıtlamak zorunda bırakma beni."

"Kanıtla," diye karşılık veriyorum.

Dizüstü bilgisayarını döndürüyor ve bana doğru kaydırıyor. Ekranı bakıp ilk satırı okuyorum. "Hayır, okumuyorsun. Bu boku yüksek sesle oku," diyor elini gümüş makineye doğru sallayarak.

Bir kahkahayı bastırıyorum, sonra boğazımı temizliyorum ve okuyorum. "Birkaç gün fokurdayan sıcak akıntının altında durduğum -en azından öyle hissettiren- inanılmaz uzun bir sonra dışarı çıkıyorum ve kabarık beyaz bir havluyu göğüslerime sarıyorum. Tam kapatırken kapı çaldı. Ciddi misin? Sanki şimdi kapıyı açacakmışım gibi. Ama belki de arkadaşım Penelope'dir, çünkü şehre yeni döndü. Onu bekletmek kabalık .

"Saçımdan bir damla su omzumdan aşağı kayarken sessizce kapıya doğru ilerliyorum. İçeri bakıyorum

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Bu Noah ve bir elini kalın, siyah saçlarının arasında gezdiriyor. Bir iç geçiriyor, bariz bir hayal kırıklığı, belki de dün gece hastanenin dışındaki kavgamızdan. Kabul ediyorum, uzun bir gece olmuştu. Ama ben bir şeyler söyledim, o da bir şeyler söyledi.

"Kıpırdamıyorum, hala cevap verip vermeyeceğimden emin değilim, o sırada nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bu benim ismime benziyor. *Hadi Lacey* gibi. Ve onu bir *lütfe*n takip ediyor. Bu son kelime beni çözüyor ve merakla ama yine de sinirlenerek kapıyı açıyorum. Neden burada olduğunu bile sormadan, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve '*Vay canına*' diye mırıldanıyor."

Başımı bakıyorum, sonra uzun bir hava üflüyorum. "Kahramanın kapıyı sadece bir havluyla açmasını mı sağladın?"

Şakacı bir omuz silkiyor. "Ben eşit fırsatlı bir duş sonrası havlu sahnesi yazarıyım." Daha yakına eğilip çenemi elime koyuyorum. "Lütfe bana bundan sonra ateşli bir nefret seksi yapacaklarını söyle." Masaya doğru eğiliyor, yemyeşil ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Sen söyle. Sıra sende, Huxley." Parmak eklemlerimi kırıyorum ve işe koyuluyorum.

Onunla buraya dönmek iyi hissettiriyor.

Onunla ayrılmak daha da iyi hissettiriyor.

Ve geceyi burada geçirmesi harika bir duygu. Önce bir oyun oynayacağız. Onu merdiven boşluğunda becereceğim.

O zaman on puan söyle. Ama

o benim adımı söyledi.

Böylece ikimiz de kazandık.

* * *

Kardeşimin beni bu işe bulaştırdığına inanamıyorum. "New York'taki onca kaçış odası arasından neden müze temalı bir tanesini seçti ki?" Christopher Street istasyonundan çıkarken Hazel'a soruyorum, soğuk hava yüzümü tokatlıyor.

Birkaç ay geçti ve kitabımızı neredeyse bitirdik. Ama şimdi, arkadaşlar ve aile zamanı.

"Harika olacaksın," diyor ve eldivenli patisiyle elimi tutuyor.

"Bu kitaplarımın yarısı gibi. Brooks her gün bunu yapıyor. O bir uzman," diyorum, her adımda biraz daha korkarak.

"O zaman harika iş çıkaracaksın. Bu kaçışları her zaman yazdığın için."

Ona alaycı bir bakış attım. "ve araştırmak için bütün günüm harika yapardım. Sonra taslağı hazırlamak, sonra ilk taslağın ne kadar berbat olduğu için kendimi hırpalamak, sonra taslağı çöpe atmak, on kahve içmek, onları viskiyle kovalamak ve nihayet ertesi sabah duşta cevabı bulmak," diyorum bir sonraki bloğa dönüp Jane Caddesi'ndeki Conundrum'a doğru ilerlerken, beynimin korkunç bir şekilde halka açık bir teste tutulacağı yerin evi.

"Ben de olay örgüsüyle ilgili sorunları duşta çözüyorum," diyor, neşeli ve benim mücadelelerimden tamamen habersiz. "Bu sabah bağ sahibinin kadın kahramanına büyük bir jest olarak yepyeni bir bağ almaya karar gibi. Bunu sıcak suyun altında buldum."

"Gösteriş," diye mırıldandım. "Ayrıca, bu sana bir üzüm bağı almamı ve adını Tatlı Rakun Asmaları koymamı söyleme şeklin mi? Çünkü iyi yapıyorum ama o kadar da iyi yapmıyorum tatlım."

Kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durup başını sallayarak gülüyor. "Hayır, ayrıca az önce kaçış odası seni yatıştırmadığımı gördün mü?"

"Onu gördüm ve iliklerime kadar hissettim," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Barselona'da sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Sadece eğlen," diyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve eğer , seni ödüllendireceğim."

Bu beni kaçış odası korkumdan kurtardı. "Yani bunu en son çözen biz olursak, kaçış odasında seni edebilir miyim? Yirmi puan. Ben de ," diyorum, sonra elini tutup daha hızlı yürüyorum.

HAYAL EDİYORUM

Hazel

Kaçış odasında bana kötü şeyler yapmaz. Lütfen. Kameralar ve her şey. Ama biz kazandık. Ne diyebilirim ki?

Ben de rekabetçi bir canavarım. Çalınan sanat eserinin yerini Carter ve Rachel'dan, kız kardeşim ve

nişanlısından, arkadaşım Ellie ve sevgilisi Gabe'den önce . Hepsi tatil için şehirde.

Şimdi, kaçış odasını geride bıraktık ve hepimiz Chelsea'de bir speakeasy olan Gin Joint'de takılıyoruz.

Şömine gürlüyor ve tepede meşale şarkıları çalıyor.

"Rövanş talep ediyorum," diyor Carter, mavi kadife koltuğa uzanmış birasını kaldırırken. "Kim var? Yarın.

Başka bir tane bulacağız. Ve bu sefer, Gabe ve ben kazanacağız."

Ellie'nin nişanlısı Gabe önce gülüyor, sonra başını sallıyor. "Dostum, beni bir daha böyle bir şey için

gönüllü yapma. Beni bunlardan birine götürdüğün için şanslısın," diyor futbolcu. Carter ve Gabe'in ikisi de top

tutucu - Carter San Francisco Renegades'te oynuyor, Gabe ise Los Angeles Mercenaries'ten yeni emekli olmuş.

Aynı zamanda iyi arkadaşlar.

Carter gözlerini deviriyor. "Büyük, sert futbolcu kaçış odalarından nefret eder."

"Kaçış odalarından nefret etmiyorum," diye düzeltiyor Gabe. "Ben sadece poker, blackjack ve bahis

oyunlarını tercih ederim."

Kız kardeşimin nişanlısı Milo bakışlarını adamlara doğru çeviriyor. "Poker mi? Biri poker mi dedi? Bu

gece oynayalım."

Axel viski bardağını evet anlamında kaldırarak, "Ben ," diyor. "Ve hepinizi yok edeceğim."

Gözlerimi deviriyorum, sonra saçlarını karıştırıyorum. "Kazanabileceğini düşündüğün zaman daha

da rekabetçi oluyorsun."

"Aynen öyle," diyor adamım ve kalbini açmak gibi bazı şeyleri değiştirmesine rağmen diğer yönlerden

aynı kalmasına bayılıyorum. Kaçış odalarından nefret etmesi ve sert bir oyunu oynama fırsatını kaçırmaması

gibi. Eğildi ve yanağıma bir öpücük . "Tıpkı senin ."

Rachel rahat koltuğunda martinisini yudumlarken adamların tavus kuşu gibi uçuşunu izliyor. Gözlerinde

sinsi bir bakış var. Bardağı bıraktığında, "Ya da yarın hep birlikte yeni bir şarap ve bira tadımına gidebiliriz.

Hazel ve ben Brooklyn'de güzel bir yere bilet aldık. Gelmek ister misin?"

Bir masanın ilgisini çekmenin bir yolu varsa, da budur.

Carter ilk atlayan oldu. "Ben de varım," diyor ve evet sesleri yükselince Milo'yla yer değiştirip Rachel'ın

yanına geçiyor.

"Seni görmek için New York' kadar gelmek zorunda kaldım. Bunda ne var?" diye şakacı bir şekilde sorar.

"Seni geçen hafta San Francisco'da gördüm," diye gülümseyerek işaret ediyor. "Evet, evet, . Sadece söylüyorum... benden kaçıyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Senden kamıyorum. Asla."

"Olmasan iyi edersin. Bu ocuklara söyleme ama sen kesinlikle benim en sevdiğim arkadaşımsın."

Rachel'ın yanakları , sonra yumuşak bir sesle, ama benim duyamayacağım kadar yumuşak değil, "Sırrını saklayacağım," diyor. Sonra ekledi, "Ve sen benimsin."

Onlar daha fazla sohbet ederken, bakışlarımı yavaşça Axel'e çeviriyorum ve gözlerimle bunu duyup duymadığını soruyorum. Gözleri *evet* diyor.

"Arkadaşım ve kardeşin mi?" Sadece bariz olanı teyit etmek için sessizce soruyorum. "Uzun arkadaşlar," diyor.

Yüzümü kulağına yaklaştırıyorum. "Arkadaştan aşığa bir romantizm hayal ediyorum." şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "yle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle yle," diyorum, sonra şarabımı kaldırıp kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum. "Bizde de biraz var." Sadece gülümsüyor, bir kez daha nutku tutuluyor.

Biraz sonra ayrıldığımızda, başka kimsenin aşkını düşünmüyorum. Sadece ortağım, erkeğim ve gerçekten en iyi arkadaşım olan bu adamla olan aşkımı düşünüyorum.

Onunla eve gidiyorum ve ait olduğum yer orası.

EPILOG

Axel

Tamamdır.

Yani, *neredeyse*.

Aralık ayındayız, Hazel ile Big Cup'tayız ve gecikmiş *Ten Park Avenue* taksitimizin en iyi kelimelerini yazmayı yeni bitirdim.

Karşımda bekleyen zeki suç ortağıma sinsice gülümsüyorum. Sadece bekliyor.

Sırada ne olduğunu biliyor. Onu istiyor. Neredeyse dizüstü bilgisayar ekranına saldıracak.

Bu yüzden biraz daha uzattım, bir pislik gibi, ekranı incelemek için tatlı zamanımı ayırdım. Sadece alay etmek için

Onu

Sonunda yumuşadı. "Axel! Sadece yap şunu. En iyi iki kelimeyi yaz ve sonra bana göster. *Şimdi*." Ha. İlk onun kırılacağını biliyordum. Umursamaz davranarak, "Peki." dedim.

Sonra *Son*'u yazıyorum ve son sahneyi onunla paylaşıyorum.

Hemen ve eğer bu şimdiye kadar görüldüğü en seksi şey değilse, ne bilmiyorum. Gülümsüyor, kendinden geçmiş. Onu okurken izlemek muhteşem.

Son kelimelere geldiğinde derin bir nefes alıyor ve soluk soluğa kalıyor. Sonra masanın öbür ucuna uzanıp beni öpüyor. Öpücüğü kestiğinde ", " diyor.

Eminim öyledir.

Kolay olmadı. Birkaç kez kafa kafaya , bazı anlarda anlaşılmadık ve özellikle atletik bir seks sahnesi sırasında Lacey'nin kafasını yatak başlığına vurup vurmuyacağı konusunda acımasızca kavga ettik - Hazel hayır diyerek şok etti, o da evet diyerek beni şok etti - ama sonunda yolumuzu bulduk. Yazdık, yeniden yazdık, uzlaştık ve birlikte birbirimizi daha iyi hale getirdik.

Zavallı Lacey. Ertesi gün bir kaz yumurtası ile yaralandı. Ama hey, üç orgazm için ödediği bedel buydu.

Son sahnenin çevirisini tamamladıktan sonra: Hazel şuraya buraya bir satır ekliyor ama sıfır gramer hatası buluyor, say onları, sıfır gramer hatası- soğuk New York gününe doğru yola çıkıyoruz.

"Kitabımızı bitirmemizi bu akşam bir milyarderin partisine kutlayalım mı?" diye soruyor. Sonra dirseğini benimkine çarptı. "İtiraf ediyorum: Bütün gece boyunca Beşinci Cadde'deki çatı katının neye benzediğine dair notlar alacağım. Onları sadece yazdım. Hiç ."

"Ben de öyle. Ve hayal gücünden daha büyük olsa iyi olur. Gerçi ben çok şey hayal edebiliyorum," diyorum. "Hâlâ davet ediliğimize şaşırılmış durumdayım."

"Bebeğim, bizden hoşlanıyor. Bu nişan partisini vermesinin sebebi biziz."

Gülümsüyor. "Belki de öyleyizdir." Sonra bir kaşını sallıyor. "Ve bu gece seni takım elbise içinde göreceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Takım elbiseli erkekleri seviyorsun." "Düzelتيyorum, *seni* takım elbise içinde seviyorum."

"Nereden biliyorsun? Beni hiç takım elbise içinde görmedin."

Gözlerini devirme sırası onda. "Bazı şeyleri sadece bilirsin."

J. Hudson Bettencourt

Altı ay önce Amy Chandler'la tanıştığım gün trende olmamam gerekiyordu. Ama hayatın pek çok anında böyle oluyor.

Programda hiç olmamaları gerekiyordu. Uçuşunuz iptal oldu, arabanız çalışmıyor, kar sizi bir kabinde tutuyor.

O sırada bu vuruşlar kesinlikle an gibi görünmüyor. Rahatsızlık gibi görünüyorlar.

Gününüzü mahvetmekle tehdit eden can sıkıcı patlak lastikler.

Nice'teki o akşam da böyle hissediyordum. Fransa'nın bu kentinde yatırım yaptığım yeni bir yeşil enerji şirketiyle görüşüyordum ve Londra'ya uçacaktım. Ertesi gün, Avrupa'daki holdinglerim genişledikçe son birkaç yıldır yaşadığım Londra'da bulunan JHB yönetim kuruluyla bir toplantım vardı.

Ancak Nice'teki otelden telefonumda uçuş uyarım yanıp söndü. Londra'da yağmur vardı.

Yeni olan başka ne vardı ki? Bu şehir her zaman gri bir fırtınaya ev sahipliği yapardı.

Ancak bu kez o kadar çok yağmur yağdı, o kadar çok gök gürültüsü ve şimşek çaktı ki havaalanı kapandı.

Tüm uçuşlar iptal edildi.

Ancak insanoğlu tek bir ulaşım şekline, tek bir yakıt kaynağına güvenemez. Benim işim bu temel üzerine inşa edildi. Londra'ya başka bir yoldan giderdim.

Bunun yerine Nice'teki tren istasyonuna gittim, gece yarısı Paris'e gitmeyi, oradan da Londra trenine aktarma yapmayı planlıyordum. Ancak istasyona girip kalkış panosunun altında durup saatleri kontrol ederken dikkatim kestane rengi saçlı bir kadına kaydı.

Yanımdan geçip gitti, belki de bir grup turistle dostça sohbet ediyordu. Üzerinde *Book Besties* yazan tişörtler giyen üç kadın daha vardı. Bakışlarım esmer kızda kaldı. Uzun boyluydu, gür saçları at kuyruğu şeklinde arkaya ve hayatımda gördüğüm en davetkâr gülümsemeye sahipti.

Gülümsemesi sıcak, gerçek ve aynı zamanda ilgi çekiciydi.

Üç kadın tualete gitmek izin istediğinde, esmer kadın kalkış panosuna doğru yöneldi ve boynunu bükerek saatleri kontrol etti.

"Kalkış saatini sadece yirmi kez kontrol ettim ama bir türlü duramıyorum," dedi ve sonra omuz silkti. "Saatleri ne zaman değiştireceklerini asla bilemezsin."

"Kaprıslı bir şekilde sefer değiştiren bir tren hattı mı? Bu konuda söyleyeceklerim olabilir," dedim ve aslında bu konuda söyleyecek çok şeyim vardı. Verimlilik, temiz enerji işimin temel taşıydı.

Bana döndü, kahverengi gözleri meraklı ve dostçaydı. "Sanırım kaprisli tren hatlarını sevmiyorsunuzdur?" "Aslında, onları yasaklıyorum," dedim ve bu doğrudu, tabii ki muhtemelen hiçbir fikri yoktu. Güldü. "Önceliklerini doğru belirlemiş olmana sevindim."

Sonra çekip gitti. İşte bu kadar.

Gitmişti. Hangi trene bindiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Londra'ya giden trenlerimden birine binmiş olabilir miydi? Barselona'ya mı? Ya da önümüzdeki bir saat içinde kalkacak ve Avrupa'nın dört bir yanına dağılacak diğer trenlerden birine mi?

Yine de ne önemi vardı ki? O sadece kalkış panosunun önünde birkaç satır konuştuğum bir kadındı.

İstasyonda trenimin kalkmasını beklerken, o kısa görüşmeyi kendi iyiliğim için çok fazla kez tekrarladım. Neredeyse hiç konuşmamıştık ama yine de onu aklımdan çıkaramıyordum.

Onunla ilgili bir şey vardı. O anla ilgili bir şey. Evli olabilirdi.

İlgisiz.

Milyonlarca şekilde kullanılamıyor.

Onu elimden geldiğince aklımdan çıkararak yönetim kurulundan gelen birkaç e-postayı yanıtladım ve başkan yardımcımın telefon aldım.

Sonra gitme vakti geldi, katılmam gereken bir toplantı vardı. Yapılacak bir iş. Treni yakalamak için perona doğru ilerliyordum ki, üzerinde *Book Besties* tişörtü olan biri yanımdan geçip rayların diğer tarafındaki trene atladı.

Nabzım beklenmedik bir şekilde hızlandı.

Benim kadını *da o* trende olabilirdi. *Book Besties* ile seyahat ediyordu. Mavi ve krem rengi vagonların oluşturduğu uzun sıraya baktım.

Tenim ısındı. Olasılıklar zihnimde titreşti.

Bu sinir bozucuydu, bir kadına karşı bu tepki. İşle ilgili olmayan her şeye karşı bu tepki. Ama işte , ısrarcıydı, derimin altındaydı.

Bu bir andı. Çünkü o benim trenimdi. Benim hattım. Benim seçimimdi. Ve lanet olsun, bunu yapıyordum.

Bilerek peronu geçtim ve Barselona'ya giden trene bindim. Sapık mıydım?

Hayır, lanet bir sapık değildim. Bir fırsat yakalamış adamdım. Sabırlı olsam da, cazip bir fırsatın elimden kaçmasına izin vermedim. JHB Seyahat Müdürü'ne merhaba dedim, sarışını takip ettim, ardından istasyonda lafladığım esmer için arabayı taradım.

Eğer orada olsaydı, ona basit bir soru sorabilirdim. Tek yapmak istediğim buydu. *Sormak*.

Önce ilk, sonra ikinci arabaya . Hiçbir yerde görünmüyordu. Bu bana aptalca bir işmiş gibi geldi. Sonra kestane rengi saçlarını ve sıcak kahverengi gözlerini gördüm. Kompartımanına doğru dönüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ilerlemeye devam ettim ve eli kapı kolundayken durdu, beni tanımış gibi durakladı.

Beni hatırladı.

Topuzu bırakarak koridora çıktı, başını eğdi ve beni inceledi.

Kendimi kaptırmıştım ve aynı anda kararlıydım.

Ona ulaştığımda vakit kaybetmedim. Soracak bir sorum vardı. "Ben J. Hudson Bettencourt. Sizi bu akşam burada, yemek vagonunda yemeğe davet etmem muhtemelen çok kaprisli bir davranış olur ama eğer bekâr ve müsaitseniz, sizi dışarı çıkarmak isterim."

Onun gülümsemesi benim cevabımdı. "Kaprisli misin?" Kaşlarımı . "Şu anda öyleyim."

Beni bir süre daha inceledi, güzel pembe dudakları merakla aralandı. "Ben bekâрім. Ve ne biliyorsun? Akşam yemeğini çok severim."

Sırıttım. "Ben de akşam yemeğini severim."

Çok basitti. Beklenmedikti. Ve gelen en güzel şeyin başlangıcıydı.

Londra'daki toplantımı iptal ettim. Yeni bir görevim vardı: Amy'yi tanımak. O akşam yemekte onun hakkında daha çok şey öğrendim. Zeki, sevimli ve biraz da yaralıydı. Düşüncesizce, ona onunla seyahat edip edemeyeceğimi sordum ve o da evet dedi.

Ama doğrusu, bu istek aceleye gelmiş gibi hissettirmedi. Doğru hissettirdi.

Ertesi gece kompartımanında bana sonundan, kocasının açılmasından bahsetti. "Hâlâ arkadaşız," diye açıkladı küçük bir kabulleniş gülümsemesiyle. "Hâlâ destek oluyoruz ve onun için en iyisini istiyorum ama belli ki aramızda bir kıvılcım yok."

"Peki çocuklarınız nasıl başa çıkıyor? Boşanmayla ?" Kompartımanındaki kanepede otururken . Yine de yeni kanepelere ihtiyacımız olduğunu not almıştım. Bu taş gibi hissettiriyordu.

"Gençler, bu yüzden iyi gidiyorlar. Sanırım. Sebastian ve ben bu işi onlar için gerçekten yürütmek istiyoruz. Çok destekleyici bir ailem var. Kardeşim ve ailemle çok yakınım ve onlar da çocuklara yardımcı oluyorlar."

Bu kalbimi ısıttı. Benim ailem gitmişti ve onun ailesine sahip olmasına sevinmiştim. "Bu iyi bir şey. Onlarla yakın ve çocukların iyi olması."

"Peki ya sen?"

Güldüm. "Benim çocuğum yok."

"Aile demek istedim," beni nazikçe düzeltti.

Başımı salladım. "Ailem gitti. Sadece ben varım," dedim ve dünyaya karşı tek bir adam rağmen kendimi nadiren yalnız hissetmişim. Yapacak çok işim vardı. Gidecek çok yerim. Günlerimi meşgul eden çok fazla şey.

Ama o anda kendimi yalnız hissettim. Çünkü kısaca, onunla geçirdiğim akşamda, sadece günlerimi meşgul eden şeylere odaklanmak istemedim. Toplantılar, anlaşmalar, seyahatler.

Sadece bu bağdan daha fazlasını istiyordum.

"Gittikleri için üzgünüm Jay," dedi.

İnsanların beni ilk adımla çağırdıkları nadirdi. Bay Bettencourt'a ya da sadece Bettencourt'a alışmıştım.

"Adımı söyleme şeklini sevdim." Yalnızlıktan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Kendimi yalnız hissetmek istiyordum.

yalnız. Dudaklarına, saçlarına ve gözlerine odaklanmak istedim. Vücudunun benimkine karşı nasıl hissedebileceğine. "Şimdi biliyor musun?" Dudaklarının yaladı. Sonra fısıldadı, "Jay."

Hepsi baştan çıkarıcı ve davetkar.

Boğazımdan kısık bir sesle

hırladım. Gözleri ateşle parladı.

Sonra eline uzandım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. İçimi bir sıcaklık kapladı. Ayağa kalktım, onu yukarı çektim, sonra kanepeye umursamaz bir bakış fırlattım. "Seni ilk kez o sefil kanepede öpmeyeceğim," dedim, sonra bir elimi kaldırıp yanağını, çene çizgisini, sonra da dudaklarının köşesini okşadım.

Çenesini yukarı kaldırdı ve sonra "İlk kez mi?" dedi.

Beklenti titretti. "Bu seni son öpüşüm Amy," dedim. Sonra dudaklarını dudaklarımla yakaladım ve platformda gözüme çarpan yabancıyı öptüm.

Beni planlarımı değiştirmeye iten yabancı. Artık bir yabancı yabancı.

Onu çok uzun bir süre öptüm. Ta öpücük olmaktan çıkana kadar. Eller , parmaklar fermuarlarda, sonra o ve ben yatağa düşüyorduk.

Kucağıma tırmandı, ellerini saçlarıma doladı, sonra ürperdi. "Uzun zaman oldu."

Bu sözler bir , tıpkı onun gibi. Ona özenle davranmak ve aynı zamanda kendisini inanılmaz hissetmesini sağlamak istedim.

"Seninle ilgileneceğim," dedim. "İhtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Acele etmedim, her yerini öptüm, ona taptım.

Onu inlettim, iç çektirdim ve adımı haykırdım.

Ve sabah, geziyi onunla bitirebilmek için diğer planlarımı iptal ettim. Ona söylediğimde, "Senin de isteyeceğini umuyordum." dedi.

"Sizinle seyahat etmeyi çok istiyorum," dedim.

Paris', tur grubuna ara verdiğinde dışarı çıkardım ve Seine Nehri kıyısındaki bir kaldırım kafesinde bir kadeh şarap içerken, Los Angeles'a döndüğünde beni özleyeceğini söyledi.

İşte tam o anda, hayatımda başka bir değişiklik yapmam gerektiğini anladım. Seyahatten daha fazlasını istiyordum.

Onu otele kadar geçirdikten sonra biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim. Ondan ayrıldım ve şehirde tek başıma düşünerek yürüdüm.

Bunu yapabilir miyim? Onun için bu değişikliği yapabilir miyim?

Son birkaç yıldır Londra'da yaşıyordum. Ama bir gece Işık Şehri'nde nehir kenarında, sokak lambalarının ve Amy ile ilgili bitmek tükenmek bilmeyen düşüncelerim bana eşlik ettiğinde cevabımı bulmuştum.

Kopenhag'daki ertesi gece ona, onunla birlikte olmak için ABD'ye taşınacağımı ve zamanımı ABD operasyonlarımı yönettiğim Los Angeles ve New York arasında paylaştıracağımı söyledim.

"Eğer beni kabul edersen," dedim, akşam yemeğinde ona kalbimin sorusunu sorarken kendimi çılgınca savunmasız hissediyordum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Sanırım sana sahip olacağım, Jay. Sanırım sana çok sahip olacağım."

Benimle alay edişine güldüm. "Tatlım, *sana* sahip olacağım." Kaşlarını oynattı. "Bu gece mi?"

"Birlikte olduğumuz her gece," dedim.

Sonra yüzüne uzandım, yanağını kavradım ve o muhteşem, flörtöz ağzını öptüm. Öpüşmeyi bitirdiğimde, "Bu yazar ve okur grubuna bu tren yolculuğunda liderlik ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin?" dedim.

"Londra'da yağmur yağdığı için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin?" ", ama tekrar söyleyebilirsin."

"Londra'da yağmur yağmasını seviyorum."

Şimdi, altı ay sonra, benim nişanım ve bu gece daha fazlası olacak. Siyah kravatımı düzeltiyorum, bir elimle ceketimin yakalarını , sonra Manhattan'daki evimizin yatak odasında arkamdaki kadına bakıyorum.

Bizimkiler.

Çocukları yokken ve bazen de yanlarındayken benimle burada vakit geçiriyor.

Ben de. Çoğunlukla Los Angeles'a onunla birlikte olmak ve oradan çalışmak için gidiyorum.

O buna değer.

Tüm değişikliklere değdi. Artık

yalnız değilim.

"Evlenmeye çok uygun görünüyorsunuz Bay

Bettencourt." Gülümsüyorum. "Siz de yle Bayan

Chandler."

Hazel

Burası muhteşem bir yer. Manzara büyüleyici. Tüm Manhattan'ı grebiliyormuşum gibi hissediyorum. Ama şehre uzun süre bn bn bakmadım.

Çünkü *Pachelbel'in Kanonu* alıyor ve Amy Chandler, Jay Bettencourt'a doğru yürüyor. Bu sadece bir nişan partisi değil. Sürpriz bir düğün.

"Evet" dedikten ve gelini öptükten sonra kadeh kaldırarak bize bir övgüde bulunuyor. "Sanırım Axel ve Hazel'e teşekkür etmeliyim. O kitapları yazmamış olsaydınız, hayatımın aşkıyla tanışamayabilirdim."

Sonra o tüm dikkatini gelinine çeviriyor, ben de kendi dikkatimi yanımdaki adama. Axel' "Sanırım şu milyarlar tren romantizmini yazmamız gerekiyor," diyorum.

"Ben varım." Sonra beni öpüyor ve "Seninle her zaman ." diyor.

FINAL EPILOGU

Sonra yüzünü tutuyorum. "Dileğim gerçek oldu. Her zaman seninle olmak."
"Tatlım," diyor, havalı ve sevgi dolu bir sesle, "benimle kalacaksın." "Ve ton
balığını tut," diyorum, sonra kitap çeşmesinin önünde öpüşüyoruz. Sözde aşk
hayatımın hikâyesindeki bir sonraki bölüm için uygun.

* * *

Şimdi bu karakterlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Hazel ve Axel'in genişletilmiş sonsözü için sayfaları
çevirmeyi unutmayın! Rachel ve Carter'in seksi aşk romanı BAŞKALARIYLA İYİ OYNAR'ın Haziran ayında
KU'ya gelmesini beklerken, [The RSVP](#)'yi **KU'dan ÜCRETSİZ** olarak indirmeyi unutmayın. New York'ta aynı
dünyada geçiyor! Bir alıntı için sayfayı !

Hazel ve Axel genişletilmiş epilogunuzu [buraya tıklayarak](#) veya bu QR kodunu kullanarak alın!

ALINTI - RSVP

Harlow

Ava's Bistro'ya giriyorum, Granger partisi için özel odaya gidiyorum.

Orada Bridger'ı görüyorum, akşam kirli sakalı yontulmuş çenesini kaplıyor, orman yeşili gömleği pazularını sarıyor. Mutlu çifte mor gerbera papatyalarından oluşan bir buket veriyor. Vivian onları alıyor, göğsüne bastırıyor ve nişanlısının iş ortağına muhteşem bir şekilde gülümsüyor.

Babam Bridger'ın sırtını şefkatle sıvazlıyor, sonra Vivian çiçekleri masaya bırakırken başka konuk grubuna çeviriyor.

Bridger etrafında dönüyor, arıyor ve -umarım- bakışları bana takıldığında istediğini buluyor. Nefes nefese kaldığı birkaç saniye boyunca lacivert gözlerinde bir zevk vardı. Sanki burada olduğum için mutluymuş gibi. Sanki

Başka kimseyle konuşmak istemediğinde yapıştığım kişiyim.

O benim için öyle biri.

Ona kapılıp bir adım daha yaklaşıyorum. Çiçeklere doğru başını sallıyor. Gözleri kararıyor. "En sevdiğin," diyor dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Onlar için almış. Ama aslında onlar benim için.

şey bu olabilir mi? Bu flört yolunda bulmayı umduğum işaret?

Adam aylar öncesinden en sevdiğim çiçekleri hatırladı. "Öyleler," diye fısıldadım, gözlemini doğrularken sesim tüy gibi çıkıyordu. "Belki bu gece onları eve götürürüm."

"Belki de yapmalısın."

Belki de suç ortağıyız. Belki ikimizin de babamın nişanının tımarhanesinden bu suç ortaklığı kaçışına ihtiyacı vardır. Belki sadece ben değilimdir.

Başka bir yere bakmıyorum. Ona , onun yanınıçimde olanları ele veriyor , umurumda değil.

Her karıncalanıyor, sonra bir kez daha hamle yapıyor, "Günün nasıl geçti?" diye soruyor. "İyiymi," diyorum.

"Seninki nasıldı?"

"Fena değil. Koşuya çıktım," diyor ses tonunda bir göz

kırpmayla. Işıldıyorum. "Gezmeye gittim," diyorum.

Bir sonraki şeyi söylemiyorum, *seni*

görmedim. Ama ne söylemediğini biliyorum.

Ben de seni görmedim, Harlow. Seni aradım. Sana rastladığımda günlerim daha güzel geçiyor.

Onunla ilgili belirsiz hayallerim artık o kadar da belirsiz gelmiyor. Mümkün gibi hissediyorum. Ve biliyorum ki, şu anda bir plan yapmanın zamanı geldi.

Okumaya devam edin: [RSVP](#) KU'da ÜCRETSİZ!

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz? [Bir Lovely olun!](#)

Not: Veronica'nın hikayesini , **KU'DA ÜCRETSİZ** olarak [THE VIRGIN NEXT DOOR](#)'da bulabilirsiniz!

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek beş harika arkadaş. Yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi beş yaş farkı romanı ile kendinizi şımartın!

[RSVP](#)

Dehşet

[Alay](#)

Kovalamac

a Öncü

Adam

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki](#)

[Günde Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Dört harika arkadaş. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenmek için dört şans. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu dört bağımsız romantik komedi.

[Sözde Seks Hayatım](#)

Başkalarıyla İyi Oynuyor

Anti-Romantik Uçup

Gitti

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gecelik Stand-In](#)

[Gecelik Hizmet](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket](#)

[Joy Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşk arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kısmet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#)

[Alması En Değerli](#)

[PlayboyMuhtemel En](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)

[Virgin Virgin Puan](#)

[KartıOyun Planı Virgin](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)

[Kıyafeti Sevgili Seksi Eski](#)

[Erkek Arkadaşım](#)

[Ya Olursa Adamı](#)

[Dün için teşekkürlerKomşu](#)

[Rüya Adam](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr](#)

[Gecelerim](#)

[Günahkâr](#)

[Arzularım](#)

[Günahkâr Günahkâr](#)

[Aşkım](#)

[Benim Günahkâr Ayartmam](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)

[Yarı Zamanlı](#)

[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan Ateşli](#)

[Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba !

[En İyi Planlar İyi](#)

[Hissetme Faktörü Bunu](#)

[Kimse Daha İyi](#)

[Yapamaz](#)

[Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Kalbimi Kırma

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal hız treni

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler](#)

[Yasak Geceler](#)

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek

arkadaşlığa [Umutsuzca Bromantik](#)

[İşte Adamım Geliyor](#)

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk [Scoring With Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Her Şey Onunla](#)

MM Bağımsız Romanlar

[Barıma Bir Adam Girdi](#)

[Bromance Zone](#)

[Sadece Bir Kez](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Hepsini Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri Dönüşü](#)

[Beni Actı](#)

[Çok Pis Bir Oyun](#)

[Sınırlı Sayıda Koca](#)

[Manhandled](#)

Aşağıdaki romanlar da hoşunuza gidebilir! Tüm perakendecilerde mevcut!

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)

[HediyesiBakire](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırınlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Bir Bir Bir Bir](#)

[YokmuşYokmuş Varmış](#)

[Yokmuş Varmış](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)

[Anında Tatmin Asla Asla](#)

[PS Her Zaman Sen Vardın](#)

[Özel Teslimat](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

Rol Planı

YapmaBuluşma

Teklifi

İkinci Şans Planı

Özel Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

Geceden Sonra

Gece Bu Geceden

Bir Gece Daha

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com !adresinden e-posta gönderin

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Hazel'in romantizmini yazarken çok eğlendim! Seksi bir romantik komedi yazarı olduğu için, bazı okuyucuların onun benden esinlenip esinlenmediğini merak edeceğini tahmin ediyorum. Şey, hem evet hem hayır.

Elbette, birçok ortak noktamız var. Öncelikle, Hazel da benim gibi vejetaryen. Ama birçok kadın kahramanım öyle. İnatçı *Elini kaldırır*. Ayrıca ilginç evcil hayvanlarla aşk romanları yazıyor.

Nefes nefese! Bunu başka kim yapar! Ve muhteşem arkadaşları var. (Size bakıyorum Laurelin Paige, CD Reiss, Lili Valente, K. Loraine ve Sarina Bowen, diğerleri arasında!

Ayrıca bazen kitaplarındaki sahneleri dikte ediyor. Evet, bunu ben de yaptım. Ve bunu itiraf ettiğime inanmıyorum ama o da krem peynirden nefret eder.

Tamam, bunu söylemek zor değildi ama bu zor. Belki, muhtemelen, benim de onun gibi bir beyaz tahtam vardır.

Bunu aradan çıkararak şunu söylememe izin verinHazel kendi başına bir kadın. Kendi duygusal yaraları, kendi incinmişliği, kendi kalp ağrısı var. Ve anlatacak kendi aşk hikayesi!

Umarım siz de onu gibi seversiniz!

Xoxo

Lauren

İLETİŞİM

[LaurenLaurenBlakely3](#)'i Twitter'da , Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) adreslerinde veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#) adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca ona şu adresten e-posta gönderebilirsiniz laurenblakelybooks@gmail.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

